

THE TITERS

ALBERT

TILTSPAS

Al.hexth

2021

1 – Účastníci

Planeta Trallongaia je krásná. Vyznačuje se příjemným klimatem a nespočtem malebných scenérií, nad nimiž neustále žasnou davu turistů z širého vesmírného okolí.

Planeta Trallongaia je také mocná. Může se pyšnit výkonnou ekonomikou, přiměřenou vojenskou silou, stabilním finančnictvím a díky tomu i vysokou příčkou na seznamu světů zdejšího Planetárního svazu.

Ale planeta Trallongaia je především slavná. Proslula jednou velkou akcí, díky které se o ní dozvěděl snad každý v soudobých osmi nivelovaných galaxiích. Ta věhlasná událost se nazývá Trallongajský turnaj, a je vyvrcholením pravidelného soutěžního klání z celého Planetárního svazu, v němž se účastní stovky milionů bytostí, toužících po nesmrtelné slávě.

A tato velkolepá, ovšem též značně krutá událost, zrovna spěje ke svému grandióznímu finále. Zatímco Trallongajské kosmoporty praskají ve švech z náporu diváků, kteří se nespokojí s holovizními přenosy a chtějí být osobně „u toho“, turnajový výbor právě pro-jednává poslední potřebné záležitosti.

Ne každý však ví, že celý slavný komitét se skládá z pouhých tří osob. Zrovna se sešly na jedné z vyšších teras soutěžního areálu. Pojdme se za nimi podívat.

Zcela vpravo - bráno od bohatě zdobeného vstupu - se nacházel Trallongajský nejvyšší zmocněnec pro oktogalaktické turnaje, Terrengl Brongl. Ne že by kromě něj existoval nějaký jiný, nižší zmocněnec; slovo nejvyšší znamenalo jeho výjimečnou pozici, neboť na několik dní v roce Terrenglova důležitost i moc výrazně přesahovala vliv zdejších planetárních vládců.

A ty dny právě zítřkem začínaly.

Uprostřed na čestném místě si hověl triliardář Hampoljed, majitel obrovského finančního impéria, které prakticky nemělo ve zdejším Planetárním svazu srovnatelnou konkurenci. Co do vzhledu nebyl tak úplně člověk, ale to nikoho nezaráželo, neboť rasová skladba obyvatel Svazu byla široce různorodá.

Po své levé straně měl úřadujícího turnajového komisaře Bzenn Nora. Tento činitel byl přímo zodpovědný za technickou stránku události, která svým věhlasem ovládla nejen zdejší Svaz planet, ale překonala kosmické dálavy a pronikla i do dalších sedmi kolonií, jež byly dosud založeny v nejbližších satelitních galaxiích.

Samosebou všechny zmíněné osobnosti měly na místě setkání i další svůj obslužný personál, který se však držel skromně v pozadí. Z něho nepochybně stojí za zmínku triliardářova osobní stráž, vzhledově nejexotičtější: tvořily ji dvě sladce růžové hominidní chobotničky. Pro člověka, který je neznal, bylo těžké uvěřit že jejich těla, zdánlivě tvořená poloprůhlednou hladkou želatinou, jsou ideálním řešením osobní ochrany.

„Ze všeho nejdříve bych chtěl zdůraznit nebývale vysoký počet přihlášek do letošního, již třináctého turnaje,“ pravil Bzenn. Z této věty je vidět, že jsme trojici zastihli jen krátkou chvíli po zahájení rozhovoru. To je dobře, neboť máme jistotu, že nám neunikne nic podstatného.

„Jasný důkaz neustále vzrůstající oblíbenosti Trallongajského turnaje,“ pochválil si Hampoljed.

„Nepochybně,“ souhlasil komisař. „Evidenční kanceláře zaznamenaly téměř osm set milionů přihlášek. Je to absolutně nejvíce v celé dvanáctileté turnajové historii.“

„Však jsem také do reklamy vrazil nehezky balík peněz,“ zafuněl triliardář. Na rozdíl od Bzenna, který důsledně dbal tradic, Hampoljed měl ve zvyku vnímat svět kolem sebe jako různě velké částky peněz. Pomlouvačné jazyky jízlivě naznačovaly, že by mohl být vzdáleným příbuzným Magrizimského klanu, a lidé kteří se zmíněnou rozvětvenou rodinou přišli do styku, docela chápali proč se to šušká.

Komisař v reakci na triliardářova slova kriticky svařil obočí, ale Hampoljed jej ignoroval.

„Osvědčilo se nám, ponechat planetárním komisařům volnou ruku pro vlastní kritéria vyřazovacích zkoušek,“ pokýval Bzenn hlavou. „Ušetřili jsme!“ věnoval triliardářovi podmračený pohled.

„Prvními dvěma síty, dle očekávání, neprošla většina uchazečů, a zůstalo sedmnáct tisíc reprezentantů. Na ty jsme již aplikovali naše vyřazovací pravidla prostřednictvím Trallongajských rozhodčích. Následnými pěti stupni víc a víc zpříšňovaných testů prošlo konečných osmdesát favoritů. Byla to skutečně pozoruhodná sbírka hrdinů.“

A právě v noci ze včerejška na dnešek jsme na základě nejnáročnějších prověrek stanovili osm intergalaktických Velmistřů, kterým bude slavnostně umožněn vstup do Trallongajské Arény Oktogalaktického Věhlasu.“ Učinil výmluvné gesto. „Samosebou, pro případ, že by někdo z nich odstoupil, máme vybraných osm náhradníků.“

„To všechno už víme, Bzenne,“ řekl netrpělivě Terrengl. „K věci! Jména, to je to, co nás zajímá. Tak už mluv, jací hrdinové budou účinkovat v našem jedinečném klání!“

Zmocněncova nedočkavost měla svůj důvod. Trallongajský turnaj byla akce, kde své síly a schopnosti poměřovali nejen nejlepší bojovníci z nejlepších, ale jejich prostřednictvím i politika celých světů. Šťastné planety, jejichž soutěžící se dostal až do nejvyšší osmice, rozpoutaly nevídané reklamní kampaně na podporu svého borce, čemuž odpovídala síla emocí a velikost peněz, které byly během turnaje v sázce. Díky tomu zde vznikal žhavý kotel plný plánovaných i zcela nečekaných událostí, z nichž i ta nejmenší byla schopna zamíchat mocenskými poměry kterékoli enklávy ze zmíněných osmi osídlených galaxií.

Bzenn Norův obličej nabyl popelavé barvy, ale luskl prsty a ve vzduchu se rozvinul holografický zobrazovač, na němž mu ihned naskočily požadované údaje.

„Číselné rozlosování bylo provedeno přesně podle regulí a nikdo z Velmistrů se proti němu neodvolal,“ pravil, jak mu velel protokol. „V důsledku toho všichni finalisté mohli odložit své inkognito a zveřejnit pravou identitu. Takže číslo jedna: Veneut Dušechmur, Ingričijský všekrál. Od malička vedený k válečné kariéře, kteroužto svým dosavadním životem vrchovatě naplnil. Věhlasný bojovník, veterán z válek na osmnácti planetách ve čtyřech okruzích. Tvrdý, bezohledný, ctižádnostivý, houževnatý. Potomek slavného aristokratického rodu.“

„No to je něco!“ zvolal nadšeně Hampoljed. „Všekrále jsme tu ještě neměli! Není to navíc ten slavný vítěz od Imximské supernovy? Výborně! Na někoho takového jsem dlouho čekal! Tak dál!“

„Číslo dvě – Zhorben Krvout, bojovník z Robmurie. Profesionální žoldák, proslulý ve třetí galaxii svým určením pro nejobtížnější úkoly. Jeho heslem je Veni, Vidi, Vici – údajné zaklínadlo, přivolávající vítězství. Seznam jeho kvalit je úctyhodně dlouhý,“ prolístoval šest stránek, „očividně dokázal věci, o nichž by kdokoliv jiný řekl - holá nemožnost.“

„No, dobrá, dobrá...“ odfrkl triliardář.

„Číslo tři – a vznešení kolegové, podržte se čeho můžete: starlord Hórgandév Přemožitel!“

Oba posluchači nebyli zprvu schopni slova. První se vzpamatoval Terrengl Brongl.

„Hórgandév? TEN Hórgandév?! Následník Xurský, před jehož jménem se třesou všechny planety Osmého regionu?!“

„Už to tak vypadá,“ ušklíbl se Hampoljed, a Bzenn Norovi se v tu chvíli zdálo, že ani není příliš překvapen. „Skvělá osobnost! Představte si, jakým leskem a slávou bude Trallongajský turnaj ozdoben, až ho Hórgandév vyhraje!“

„Až vyhraje?!“ Tvář nejvyššího zmocněnce na sebe vzala ledový výraz. „Vážený kolego, nechceš tím snad potvrdit to, co mě právě teď nepochybně jen omylem napadlo?“

Triliardář se jedovatě usmál: „Proč hned takové podezření, kolego? Zachovej střízlivý nadhled! Pro všechna slunce Tugadoru, kdo by měl zvítězit když ne on?! Je o třídu, ne-li o dvě třídy výš než kdokoli jiný!“

„A je pochopitelně tvůj favorit, že?“ podotkl Terrengl ostře.

„Nemůže snad?!“ zamračil se finanční magnát. „Do Kelu s vámi! Ten váš cirkus jede podle mých peněz – a já si nenechám ujít zisky jen tím, že by Hórgandév nevyhrál! Nehledě na to,“ dodal značně škodolibě, „zda byste s celou svojí Trallongaiou měli odvahu Xurskému impériu COKOLIV odmítnout! Kdyby si za každou zničenou nebo podrobenou planetu či kolonii dal na provaz jednu ozdobu, musel by si ho aspoň pětkrát omotat kolem pasu.“

„I když si možná někdo myslí něco jiného,“ kontroval nejvyšší zmocněnec okamžitě, „Trallongaia je dostatečně zabezpečena proti zvůli jakékoli vnější hrozby. Jsem si jist, že i princ Xurský bude respektovat pravidla turnaje a podřídí se jejich výsledku.“

Střetl se s posměšným triliardářovým výrazem. Bylo zřejmé, že Hampoljed si myslí něco jiného.

„Pokud ne,“ dodal důrazněji Terrengl Brongl, „bude možná Xur prvním, kdo si na naší tvrdosti vyláme své zuby.“ V duchu si ale nebyl tak úplně jist. Přivést do turnaje někoho takového, nebyl vůbec dobrý nápad, a nepochybně to přinese velké problémy.

Dosud se Xurové roztahovali jen v osmé galaxii, kde se jim zatím nedokázala vzepřít žádná planeta. Ale pokud se rozhodli vykročit i za hranice svého galaktického ostrova, Trallongajský turnaj by pro ně byl ideální slavobrána do mateřské První galaxie. Přesto ale triliardářův výrok nemohl nechat bez odpovědi.

Nezdálo se však, že by nějak Hampoljedovi zkazil náladu.

„Slova se mluví, činy konají, milý kolego,“ pronesl nevzrušeně. „Kdo byl blíže pravdě si povíme za týden.“ Mávl na turnajového komisaře: „Teď si raději doposlechněme seznam! Čti, Bzenne!“

„Ovšem,“ zašeptal turnajový komisař a setřel si azbestovým kapesníčkem fialovou pěnu, která mu vyrazila na čele. Nebyl si tak sebejistý jako zmocněnec Terrengl - možná proto, že díky své

funkci nahlížel hlouběji do děsivě zamotaného kotle každoročního turnaje a dovedl si lépe představit co může být v sázce.

Nicméně pokračoval.

„Čtvrtý velmistr je žena – Psíxifrička Třistaosmdesátšestka.“

„Ženská?! A odkudže? Z Psíxifrigy? Ó velký Leptone! Co to je za díru?“ frkl útrpně Hampoljed.

„Okrajová oblast Čtvrtého regionu,“ podal komisař ihned informaci. „Svět magického kamene.“

„Chm! To už je trochu lepší. Magická kamenná princezna?“ mlaskl mlsně magnát.

„Lituji, vznešený kolego. Třiosmšestka je doma pouhou nevzdělanou pasačkou křemíkových prasat.“

„To nemyslíš vážně!“

„Myslím,“ ujistil ho komisař. „Je to tu psáno jasně. Navedena otčímem, pustila se do křížku s jakýmsi raubířem, který chtěl uloupit jedno z jejich prasat. Vyhrála. Přišli na ní jeho komplicové z klanu, aby ho pomstili. Vyhrála. Nesmiřitelně uražení pohlaváři těch zloduchů na ní poslali profesionální bijce. Vyhrála. Pak už následovala hvězdná dráha po všech bojových turnajích bez jediné prohry až do finále Tralongajské zkoušky! Říká se o ní, že je probuzeným čtvrtým vtělením boha Valky. Nemůže prý nevyhrát.“

Hampoljed se rozchechtal. „No potěš potaš! Jaký to kontrast! Všekrál, starlord - a pasačka prasačka! Ale aspoň nás nikdo nebude podezírat z nadřžování, žééé, kolego Brongle?!“

Zmocněnec si načrtl prstem ve vzduchu svůj vlastní informační panel a zběžně ho přelétl očima. „Vážený kolego,“ pravil pak poněkud pichlavě, „Psíxifrička nemá žádný výcvik. Má prostě dáno – snad od přírody, snad od toho boha. Takové nepředvídatelné osobnosti bývají nejhorší. Dost možná, že bude starlordu Hórgandévovi hodně těžkým soupeřem!“

Bzenn vyčkal, až znovu zavládne ticho, a pokračoval. „Číslo pět obdržel hrdina Hrobhod. Je to vážný kandidát – byl na Gendžiru klonován pro povolání kosmického lovce pirátů a neví, co je to strach. Poslal na věčnost sto deset do té doby nepřemožitelných příšer, a když vyřešil sto jedenáctou, podal si přihlášku. Kontrolními testy prošel naprosto hladce. Výtečný kandidát!“

„Zatím mu to vychází,“ ušklíbl se Hampoljed. „A šestka?“

„Číslo šest si vylosoval bojovník Rvitnibij. Nejmladší a nejdrsnější potomek prastarého rodu Sailerů, lovců trollů na Ondexmagu. Síla

draka, mrštnost leoparda, rychlost orla. Říká se, že jen skála se před ním nezachvěje strachem.“

„Sailerovci jsou jen hodně lokální šlechta,“ mávl Hampoljed rukou. „Lepší ale, než kdyby se sem dostal nějaký zamindrákovaný Xart’an. Kdo je předposlední?“

„Šťastnou sedmičku dostal starlord Bimbl Lorg – náčelník kosmických rytířů Hadronářů. Oficiálně nejlepší bojovník všech planet Stříbrné Mlhoviny. Provází ho pověst neporazitelnosti a svými skutky jí dává za pravdu.“

„Další aristokrat! Skvělé!“ posmál se triliardář. „Hadronáři jsou proslulí bojovníci! Hórgandév si nebude muset stěžovat, že má nedůstojné protivníky! A poslední?“

„Číslo osm bylo pak přičteno...“ komisařovi došel dech.

„Co je s tebou? Není ti špatně?“ naklonil se Terrengl k Bzenn Norovi.

„Ne, vznešený kolego,“ vzpamatoval se mluvčí poněkud. „Číslo osm dostal... dostal...“

„No—?“

„Nobilex Asper, starlord a následník Lastakarijský!“

„Ten?!“ Terrengl musel polknout. Pak se zlomyslně podíval na Hampoljeda. „Říká se, že jestli se někdo může v bojovém umění rovnat Hórgandévovi, tak jedině náčelník Lorg nebo následník Asper! A jak Hadronáři, tak Lastakarijci jsou hodně silní hráči na oktogalaktické šachovnici, není-liž pravda, vznešený kolego?“ Okamžik vychutnával skrytý triumf. „Jsem velice zvědav, komu z těch hrdinů dají tvé peníze přednost!“

Triliardář Hampoljed najednou dostal škytavku.

*

2 – Setkání nikoli náhodná

„S upřímným potěšením ti představuji Ingricijského altovšekrále, Veneuta Lemurgela,“ pravil Karh Asper orq Lastakariae svému synovi.

„Asper Nobilex; je pro mě velká čest, že jsem tě potkal tvář v tvář,“ pravil vychovaně mladík.

„Ach, tak to jsi ty ten věhlasný soupeř mého syna?“ usmál se starý monarcha. „Jsem nadšen že mohu spatřit na vlastní oči někoho, kdo se stal legendou už ve svém mládí! Škoda, že jsme se nestačili blíže seznámit dřív, než nás podivný osud postavil proti sobě. Na mou duši, nechtěl bych sázet, zda se v turnaji prosadí krev mého rodu nebo krev mého vznešeného soupeře!“

Bylo to myšleno do určité míry symbolicky, ale Asper si neodpustil téměř nepostřehnutelný úšklebek. Geneticky vzato nebyl synem vládce mocného Lastakarijského impéria. Zastával však zmíněnou společenskou pozici. Protože ale v galaxiích bylo stále mnoho planet, kde pojem „rod“ a „příbuznost“ hrál důležitou roli v mezilidských vztazích, nechávali si oba toto maličké tajemství sami pro sebe.

„To je složitá volba: věnovat krev slávě či životu? Ostatně kdokoliv z nich může ještě včas odstoupit,“ podotkl Karh věčně.

„Odstoupit?!“ opakoval král ve výslužbě nevěřičně a v očích mu to zajiskřilo. „Zajisté zertuješ, velký vládče Lastakarijský, když mluvíš o tom, dát hanbě přednost před slávou!“

„Dá se to tak říci,“ kapituloval Karh a úkosem pohlédl na syna: „Tvař se společensky!“

Nobilex uposlechl a vyladil obličej o stupínek radostněji, i když stejně jako všichni mladí lidé nesmírně nenáviděl společensky uhlažené a přísnými pravidly přesycené oficiální události.

Veliká úvodní přehlídka, při níž bylo představeno osm finálních bojovníků turnaje, mu mohla být zcela ukradená a exaltované, jakoukoliv logiku postrádající slavnostní rituály také. Nebylo však vyhnutí než jimi trpělivě projít.

Měl aspoň možnost si poprvé prohlédnout své soupeře napřímo. Moc radosti mu to nepřineslo. Byla to opravdu děsivá společnost. Každý z nich byl v něčem nepřekonatelný, a dalo se čekat že turnaj bude mít velice tvrdý průběh.

Nejvyšší zmocněnec Trallongajského turnaje Terrengl Brongl pak osmici účastníků tituloval Trallongajskými Velmistry, což byl

doživotní titul, zaručující nositeli výsostná privilegia na celé hostitelské planetě. Vždyť byli osmi nejlepšími z osmi galaxií!

Všechna ta sláva měla jedinou, ovšem zásadní vadu – málo kdo žil tak dlouho, aby si ji mohl dosyta vychutnat.

Po Terrenglovi si vzal slovo komisař Bzenn Nor. Stručně shrnul organizační linii turnaje, a všem Velmistřům připomněl též pravidlo konstantního vzhledu. To byla jedna z mála povinností, které soutěžící měli. Mohli si pro pobyt mimo svou sekci vybrat jakýkoli druh oděvu či doplňků, ale nebylo dovoleno ho po celou dobu turnaje měnit.

Bylo to nezbytné hlavně kvůli nezměrným masám diváků na všemožných planetách, kteří žili nezřídka v tak odlišných světech, že někdy možná ani nechápali, co je součástí těla jejich oblíbence, a co věc zvaná oděv. Hlavně ale potřebovali snadno poznat, koho zrovna mají v holovizním záběru.

Kdyby si kupříkladu Psíxfrička jeden den vzala rudé plesové šaty a druhý večer se objevila v bikinách, způsobila by tím v hlavách mnoha nebohých diváků neskutečný chaos.

Při té myšlence se Asper podíval stranou. Bělostná kamenná bojovnice zvolila nejjednodušší řešení: zůstala bez oděvu. Zajímavé bylo, že i když nepochybně neměla nic společného s lidským biologickým systémem, vypadala jako člověk. Antropomorfní módní vlna nejspíš dorazila i na Psíxfriču. Asper dlouze vzdychl. Velmi jí to tak slušelo – i když byla JEN minerál.

V prostorách Trallongajského turnaje však neplatila ohledně vzhledu žádná další pravidla - vyjma zásad bezpečnosti, takže to nikoho v nejmenším nepřekvapilo ani nezarazilo.

Asper si z hlediska pohodlí vybral prostou rudo-černě kostkovanou suknici, obepnutou zdobeným opaskem s emblémem Lastakarijska. To bylo vše; nehodlal se zatěžovat ani nějakou obuví. Když se podíval na své soupeře, byl spokojen: jeho oděv byl dostatečně odlišný od ostatních, aby byl k poznání.

Jenže to už na něj komisař Bzenn uctivě kýval jako pozvání k úvodní besedě. Bylo nutno se nějak prezentovat před četnými zástupci lovců informací.

Setkání s reportéry přijímal každý ze soutěžících po svém.

Hórgandév byl naprosto nadšen pozorností, která se mu dostávala. Když Asper sledoval jeho obratné, rozsáhlé a místy i vtipné odpovědi, neubránil se dojmu že si starlord pro tuto příležitost nechal implantovat specializovaný čip.

Zhorben Krvout se chvástal, to bylo zřejmé. Aby nedošlo k mýlce: nebyl tlučhuba. Do finální osmičky se skutečně nedalo dostat jinak než pomocí vynikajících schopností. Ale když teď viděl, kdo budou jeho soupeři, i přes jeho hrané sebevědomí bylo znát, že velmi poklesl na duchu. Snažil se to zakrýt velkými slovy.

Psixifrička nebyla z infolovců nesvá - byla jen viditelně zamklá. Nobilexovi kdoví proč připomínala někoho, koho celý turnaj vlastně vůbec nezajímá, a kdo se ho účastní snad i proti své vůli. Odpovídala krátce a s dlouhými pomlkami. Ale jak známo, startem turnaje se daly do pohybu nesčíslné zákulisní intriky, a její postoj mohl být pouze mistrně volená přetvářka.

Nevyšoký starlord Bimbl, zvolil jako svůj oděv tradiční Hadronářský plášť. Nenuceně měl jeho cíp přehozen přes předloktí, aby byl dobře rozpoznatelný klanový erb, a při hovoru udržoval zdrženlivě důstojný tón. Reprezentoval tu mocné kosmické rytířstvo, a nemohl si dovolit familiérní přístup.

Asper se snažil přemoci v sobě znechucení a reagovat přiměřeně vstřícně, neboť i on teď tvořil v očích nespočtu diváků obraz o celém Lastakarijsku. Správně zachytil v jedné otázce nahozenu nahrávku a bez váhání smečoval kousavou odpovědí, takže se dalo říci, že si neuřizl ostudu hned během prvního hovoru.

Armáda dravých lovců informací byla opravdu mohutná. Málokterá kulturně-bojová akce ve všech osmi planetárních svazech se mohla pyšnit takovou popularitou jako Trallongajský turnaj a kdejaká planeta, která zvládla přenos dat prostorem, chtěla mít co nejčerstvější zprávy o průběhu klání.

Trallongaia poměrně dost dbala na tradice, a místo videokonference se konalo shromáždění osobně. Ač každá z registrovaných planet mohla vyslat jen tři zpravodajce, tísnil se v gigantickém amfiteátru dav zvíci tisícíhlavého stáda všemožných bytostí.

Nebylo čemu se divit. Všechny předchozí turnaje měly – střizlivě hodnoceno – vždy jednoho, výjimečně dva výrazné favority. Z toho důvodu nemálo borců ze soutěže dobrovolně odstupovalo. Skutečně nebylo nutno turnaj vyhrát. Už jen to, že se někdo stal jeho účastníkem, většinou stačilo ke získání nehynoucí slávy a popularity nejen na domovské planetě, ale napříč světy celého Svazu planet.

Současný seznam soupeřů byl však hrozivý a bylo téměř jisté, že neodstoupí nikdo a všichni zvolí nelítostný boj. Nobilex mlčky bloudil očima po soupeřích. Obsazení tohoto ročníku turnaje bylo absolutně nejsilnější z celé jeho historie. Jak to, že se tu sešli? Že

by na všechny tak silně zapůsobila třináctka, která je v různých kulturách opředená prazvláštními pověrami?

Ač všechny dosavadní kvalifikační a vyřazovací testy nebyly ničím, co by ho vyvedlo z míry, pociťoval teď při pomýšlení na zítřejší první zkoušku nejasný ale nepříjemný pocit. Tím, že projdu první kolo, odsoudím jednoho z nich ke smrti, táhlo mu hlavou. Anebo pokud neprojdou, skončím já.

Asper byl zvyklý spoléhat se na své schopnosti vůči jiným protivěnovstvím, ale nastávající situace ho poněkud vyváděla z míry. Mají i moji soupeři podobné starosti? Hm, nezdálo se...

Konference konečně dospěla ke svému závěru, a Velmistři se vmísili mezi vybrané hosty na večerním slavnostním setkání.

Nobilex se chvíli procházel rozlehlou dvoranou, protože se to slušelo, a pak zamířil do Lastakarijské sekce, kde konečně našel klid. Ne ale na dlouho.

„Možná ti vylepší náladu, když se představíš ještě tamhle těm hostům,“ vytrhl jej ze zadumání otcův hlas.

Ne zrovna dvakrát ochotně se podíval udaným směrem – a nepříjemné pocity zahodil daleko za hlavu, neboť do sálu právě vešla dívka, která na sebe nepotřebovala upozorňovat. Bylo vůbec malým zázrakem, že ještě neměla svého společníka.

Že by konečně aspoň jeden světlý moment celého večera? Neztrácel čas. Vstal, prošel mezi hosty až k ní a předepsaným gestem se „učinil viditelným“.

„Já tady... jsem Nobilex Asper, jeden z Velmistřů,“ představil se.

„Nathalia Bra Sedmikvarkovna,“ odměnila jej hvězdným úsměvem, který málem podrazil nohy nenápadně přihlížejícím hostům do deseti metrů kolem. „Jsem vesmírná všekrálovna.“

To znamenalo, že nemá vlastní vícehvězdnou říši jako starlordi, ani planetu jako většina všekrálů, ale přiměřeně početnou flotilu korábů, s nimiž svobodně brázdí nekonečné galaktické dálavy.

„Měla jsem cestu kolem, a tak mi zvědavost nedala.“ Mluvila pomalu, nechávala mu čas, aby se potěšil pohledem na její tělo a evidentně jí to nevadilo. „Líbíš se mi, Nobilexi. Myslím, že máš velké předpoklady vyhrát.“

„Děkuji. Ale rozhlédni se, milá Bra,“ udělal obsáhlé gesto. „Každý z Velmistřů, jak tu jsou, pevně doufá ve vítězství. Těší mě tvé přesvědčení, ale není trochu brzy před začátkem turnaje mluvit o vítězství?“

„Mé oči mají dobrý odhad,“ vypustila znovu kouzelný úsměv. „Nemyslím, že bych se mýlila.“

Nobilex se už-už nadechoval k odpovědi, když náhle byl drtivou silou odhozen stranou. Výhled na půvabnou Nathalii mu zaclonila zlatem se blyštící hora. Hórgandév!

„Já tady. Starlord Hórgandév, následník Xurský, toho času Velmistr Trallongajský a především tvůj obdivovatel,“ zaduněl hrdinným syntetickým hlasem. S předstíranou lítostí se otočil na Nobilexe: „Och, kolego Velmistře! Ty také zde? Odpuť, ale myslel jsem že jen odháním nějaký zaclánějící hmyz...“

Sebeovládání patřilo k základním kamenům Asperovy osobnosti. Proto se teď pouze lehce usmál: „Znepokojivě špatný zrak na Velmistra. Ale co také se dá u Xura čekat...“

Ale robot bleskově našel vhodnou odpověď.

„To víš. Tam kam chci, chodím rovně, chápeš, síla zvyku. Nevšímám si výkalů kolem sebe.“ Nadutost a zpupnost tohoto giganta byla proslulá a jeho nesmírně urážlivá odpověď to znovu dokazovala. Všichni tři aktéři pochopitelně věděli, že infolovci v širokém okruhu rázem zaměřili svou pozornost na toto místo. Nejen že to byl první letošní Velmistrovský střet, ale právě teď a tady se ve zlomcích sekund tvořila mezigalaktická popularita, neboť každé slovo, čin či sebemenší gesto budou v příštích chvílích znát a ze všech stran propírat šiky komentátorů i stamilardy běžných obyvatel četných osídlených i kolonizovaných planet.

„Ano, chápu. Snadno otupíš, když v tom žiješ odmalička,“ podotkl vyrovnaně Asper a mrkl na Nathalii. Ačkoli kosmoplavkyně jeho pohled nenápadně opětovala, mírně se pouklonil: „Omluv mě, Bra. Tyhle legrační řeči by se mohly snadno zvrtnout do záležitosti Cti, a pořadatele by asi nepotěšilo kdyby museli za Hórgandéva honem shánět náhradu. Rád tě uvidím později.“ Otočil se a chtěl se vrátit do domovského sektoru. Jenže to by mohlo vypadat že utíkám, pomyslel si, a tak změnil směr a počal se volně toulat dvoranou, plnou nejrůznějších bytostí.

Způsob, jakým po něm Hórgandév vyjel, totiž Nobilexe varoval. Slovní přestřelka by skutečně mohla skončit bojem na život a na smrt rovnou tady v sále - i to patřilo mezi práva Velmistrů. Ne že by z toho Asper měl strach. Ale jeho bojový výcvik jej navzdory horkokrevnému mládí naučil rozvážnosti. Neměl proč hrát cizí hru, když neznal všechny její okolnosti. I výhra by v tu chvíli mohla být fatální chybou.

Další mírně škodolibou radost mu přinášelo pomyšlení, jak se teď miliony tlumočnicků trápí s překladem jejich nesmírně jedovatého rozhovoru do všemožných planetárních jazyků.

Postupně se pozdravil s ambiciózním generálem Kwachkou ze Sirkimy, modro-zeleně žíhanou populárním zpěvačkem (ach ta svoboda volby pohlaví!) Aitaigaf, dvěma upjatými vládními zmocněnci z Mangwaxelly a několika jinými význačnými osobnostmi. To už stačí, řekl si, a otočil se k návratu.

Já tady... zaslechl jemnou představovací frázi ve své hlavě. Právěs získal trofej první společenské neshody...!

Překvapeně se potočil a stál tváří v tvář nevelké hominidní dívce. Její jasně měděné vlasy neposedně trčely na vše strany a tričko s fraktálovým motivem, které měla na sobě, v pozvolných vlnách měnilo barvy i vzory. S úsměvem mu podávala pohár čajkomu. *Smím nabídnout...?*

Její spontánní čin ho poněkud zaskočil, tím více že nápoj měl sytě rudou barvu. To byla otevřeně přímá symbolika. Taková gesta se děla spíše až ve vyšších turnajových kolech, rozhodně ne ještě před začátkem celé soutěže. Nabídnout Velmistrovi pohár totiž znamenalo na Tralongajském turnaji poměrně velký sociální závazek, jehož důležitost mohla v extrémních případech vést i k tragickým koncům.

„Nemyslím, že je na co být pyšný,“ opáčil zdrženlivě a pohár pro jistotu nepřijal.

Odpust', že jsem se odvážila tě rušit. Jsem Filliar Tenerxea, představila se vychovaně. Nepohybovala přitom rty, její slova vnikala lehce a jasně přímo do Nobilexovy hlavy. Neměla na sobě žádné insignie jako prakticky kdekdo v okolní význačné společnosti. Dalo by se ji snadno splést s nějakou obsluhou pátého řádu, která hlu-boko v zákulisí obstarává třeba distribuci pohoštění nebo úklid.

Monstrózní panoptikum, že? hodila očima po okolí. Velikáni vesměs téměř zoufale potřebují kolem sebe obyčejné lidi, na kterých by si mohli pěstovat své ego. Má nabídka je však myšlena upřímně a stále trvá, dodala myšlenkou.

Panoptikum! Hm! A navíc mě snad ani nepovažuje za jednoho z finalistů, pomyslel si Asper hořce. Už-už chtěl něco velmi jedovatého odpovědět, když zahlédl v jejích očích úlek.

Ach odpust', Nobilexi! Nechtěla jsem to říci tak neobratně! Promiň mi ta slova – jejich smysl byl jiný –

„–a k tomu všemu čteš myšlenky!“ vypálil ukřivděně, definitivně odstrčil nabízenou ruku s nápojem a odrážoval do míst, kde se zdržovali příslušníci jeho rodového klanu.

Doufala jsem v tobě vidět někoho, komu to Velmistrování nestouplo do hlavy, vyslala za ním ještě nesmělou myšlenku, kterou si Asper ale ani trochu nepřipustil.

*

3 – Startovní protokol

„Velmistři! Stojíte na prahu finálního oktagalaktického turnaje, jako jediní vítězové z osmi set milionů přihlášených bojovníků! V předchozích planetárních, okruhových, subgalaktických, galaktických a konečně i Tralongajských vyřazovacích testech jste právě vy prokázali nejvíce schopností! Co nejsrdečněji vás tu vítám!“

Bzenn Nor se rozhlédl, aby zjistil, jaký dopad měl jeho ohnivý proslov na osm intergalaktických finalistů, nastoupených v soutěžní aréně. Prohlédl si jejich tváře a v duchu smutně konstatoval, že to s nimi ani nehnilo. Tohle nejsou obvyklí bojovníci minulých let, prolétlo mu hlavou. Tihle jsou tvrdí jak neutronová skála. Tak dál!

„V souladu s Turnajovým protokolem shrnu situaci. Po vaší pravé straně vidíte osmero bran, označených čísly. Spojitost vašich startovních čísel s čísly na dveřích je vám jistě známá. Za těmito bránami je osmero zkuškových komnat, v nichž je přichystán první postupový test.“

Takzvané zkuškové komnaty byly obrovské kompaktní monolity, podobající se protiatomovým bunkrům. Ve svém nitru skrývaly úkol daného soutěžního kola.

„Na základě velmi podrobných osobních údajů o vás,“ pokračoval Bzenn Nor, „jsou zkoušky koncipovány tak, aby byly splnitelné kýmkoliv z vašeho středu v co nejpřesnějším poměru k jeho změřeným možnostem a schopnostem. Všechny proto podléhají stejnému časovému limitu pro splnění.“

Asper nepatrně přikývl. Tohle bylo jedno z nejvíce relativizujících pravidel, které skutečně dávalo všem účastníkům co nejdokonaleji stejné šance. Kdyby kupříkladu šlo o to proplazit se co nejrychleji úzkou rourou, její rozměry by byly stanoveny pro každého tak, aby přišla stejně těsná malému starlordu Lorgovi, „běžnému“ Asperovi i obrovitému Hórgandévovi. Trallongaia si velmi zakládala na tom, že povaha, vzhled, obtížnost i nebezpečnost zkoušky připadaly všem soutěžícím, poměřeno k jejich schopnostem, stejně těžké.

„Princip zkoušky musí každý soutěžící rozpoznat sám,“ mluvil dále zkuškový komisař. „Každý pak smí svobodně zvolit způsob, jak si s ní poradí. Průběh zkoušky je nepřetržitě monitorován, takže pokud by došlo k nějakému technickému selhání z naší strany, zkouška bude neprodleně zastavena pro všechny zúčastněné. V takovém případě se zkouška - samosebou jiného typu - bude opakovat. Opakování se nemusí zúčastnit ten, kdo zkoušku složil dříve než by došlo k jejímu zastavení. Mohu vás, Velmistři, ale

ubezpečit, že tento případ ještě v historii Trallongajských oktogalaktických turnajů nikdy nenastal.“

„Co není, může být,“ zavrčel Hórgandév opovrživě.

„Ano, starlorde. Nyní však k vyřazovacímu procesu! Věnujte prosím důkladnou pozornost mým slovům.“

Do zkoušky vás vejde jistý počet, ale vyjde vás nejvýše o jednoho méně. Brány na druhé straně komnat jsou uzpůsobeny tak, že se po vypršení časové lhůty neodvolatelně uzavrou. Ale nejen to! Je mou povinností ještě jednou, naposledy, upozornit na fakt, že Trallongajský turnaj je koncipován podle pravidla PPS, neboli Poslední propadá smrti.

Výstupní brány v každém z turnajových kol propustí jenom prvního až předposledního Velmistra. Poslední soutěžící, i kdyby vyřešil zkoušku před vypršením časového limitu, zůstane zavřen v komnatě, dokud jeho životní funkce neustanou nadobro. Toto vyřazovací pravidlo platí v průběhu celého klání až do finále.

Svou účastí též stvrzujete svobodně vyjádřenou vůli akceptovat výsledek regulérně provedených turnajových kol bez snahy o jeho zvrácení. Jediným legálním opravným prostředkem je možnost podat protest.

Protokol nyní žádá zeptat se každého z vás, zda plně rozumí vyřčeným ustanovením a souhlasí s nimi.

A uctivě bych prosil, od každého tázaného Velmistra jasnou a srozumitelnou odpověď: ano, rozuměl a souhlasí, nebo ne, nerozuměl či nesouhlasí.“

„Děkuji,“ uklonil se komisař, když na svůj osmý dotaz uslyšel osmou souhlasnou odpověď. „Zbývá ještě dodat, že kdokoliv z vás má právo odmítnout zkoušku dříve než projde branou. Pokud tak učiní jeden Velmistr, ostatní postupují do dalšího kola bez zkoušky - samosebou jen v případě, že si zkoušku nechtějí projít z vlastní vůle. V případě odstoupení více Velmistrů postupují ostatní o ekvivalentní počet zkoušek. Účastník který odstoupí, nemá právo na jinou než startovní odměnu – tu, kterou jste laskavě obdrželi již včera večer.“

„Nech už těch keců!“ křikl obrovitý Hórgandév. „Všem je všechno jasné! Proč to protahuješ? Vypadá to, jako bys tím sledoval nějaký tajný cíl!“

„Turnajový ceremoniál, ó starlorde Hórgandéve, mi ukládá –“ rozhodil Bzenn Nor všema čtyřma rukama.

„Odstartuješ to, nebo to mám udělat za tebe?!“

„-přednět vše, co je nezbytné!“ dodal důrazně komisař. Zatvářil se při tom sice pohoršeně, ale nic dalšího vlastně už nezbyvalo. Pochopil že Hórgandév volil svou urážlivou výzvu schválně tak, aby to pro mnoho méně znalých diváků vypadalo že komisaře ke spuštění turnaje dotlačil vlastní autoritou.

„Prosím Velmistry, aby nastoupili k bránám podle čísel,“ řekl turnajový komisař temným hlasem.

Osm bytostí, na něž byl zaměřen nespočet záznamových zařízení přítomných infolovců a nespočet pohledů hostů usazených na rozsáhlých galeriích, mlčky zaujalo svá místa. Ač byli podstatou velmi různorodí, ke zkoušce nastoupili všichni ve stavu, který pozemšťané označují slovem „nahý“. Vypomáhat si jakoukoli pomůckou, která není nedílnou částí organismu soutěžícího, bylo zakázáno. Dodržování tohoto ustanovení bylo velmi pečlivě sledováno nespočtem přístrojů.

Napětí gradovalo, pokud to ještě bylo možné. Jednoho ze soků vidí všichni naposledy! Kdo to bude?!

„Protokol mi ukládá vyhlásit poslední desetivteřinovou lhůtu, v níž je možno odřeknout –“ pronesl zvýšeným hlasem komisař, ale nedořekl. Hórgandév se potočil – ani se nemusel ohlížet; jen náznak zlostného pohybu stačil, aby Bzenn Nor okamžitě řekl:

„Velmistři – start!“

*

4 – První zkouška

Těžko popsat duševní stav, v němž každý z borců vtrhl do zkouškové místnosti. Situace, v níž se nacházeli, dokázala ať už biologické, nebo elektronické nervy vybičovat až do krajnosti. Nikdo z nich netušil, jaký charakter bude zkouška mít. Vrhali se do naprosté nejistoty. Žádný nevěděl, zda právě on dokáže najít jediné správné řešení v zoufale krátkém časovém limitu. A i kdyby se to podařilo, pokud přijde na řešení nejpomaleji, ztratí život!

Nikde jinde na světě nepocítí člověk tak bytostně svou bezmoc vůči nemilosrdně utíkajícímu času! Každé sebemenší zaváhání, každý zlomek sekundy marného přemýšlení může znamenat všechno. Z okamžiků se nevídanou rychlostí počnou skládat sekundy, které mohou v konečném součtu přinést zcela nečekaně smrt...

Nobilex tvrdil, že v kritických okamžicích necítí nic než soustředění. Teď měl ideální šanci si to ověřit, a cenou za ověření nebylo nic menšího než vlastní život.

Na rozdíl od některých soupeřů se Nobilex nevrhl dovnitř střemhlav; nevěřil, že by raketový nástup přispěl k vítězství. Prošel tedy černočernou neprůhlednou clonou dematerializovaného vstupu ne zcela loudavě, ale rozhodně ne zbrkle. Ihned vzápětí viděl, že dobře udělal: na dosah od něj se ve vzduchu chvěl bledý skenovací paprsek. Letmo skrz něj plivl. Zášleh prudkého laserového výboje vypařil slinu dřív než mohla proletět kontrolním paprskem. Kdyby Asper vtrhl dovnitř plnou rychlostí, měl by co dělat, aby si o laserovou přehradu sám neuřízl hlavu.

Překonat tuto překážku nebylo těžké – stačilo se prostě sehnout a projít pod paprskem.

Pohled do zadní části místnosti však už nevypadal zdaleka tak růžově. Chvějivá skenovací vlákna paprsků rychle houstla v smrtící pavoučí síť. Za ní, v jakési ochranné buňce, seděl tmavý robot.

Dobře. Síť je priorita jedna, robot dva, pomyslel si Nobilex. Jediným zkoumavým pohledem prohledal celou dostupnou prostoru, zda nenajde něco, čím by ten laserový problém rychle a prostě vyřešil – například hlavní vypínač, nenápadný poklop ústící do podzemní cesty, nebo na první pohled neviditelné chyty, vedoucí po stropě mimo všechny paprsky.

Nebylo to vůbec zbytečné. Tisíce turnajových simulátorů, kterými v rámci výcviku prošel, v něm spolehlivě vypěstovaly jakýsi smysl

pro Trallongajské zkouškové schéma, lidově řečeno cit pro věc. A ten cit mu říkal, aby se nejprve rozhlédl.

Marná snaha; nic neobjevil. Ani řádně nedokončil tu myšlenku a už se obratně proplétal mezi nataženými paprsky. Nebylo to zase tak strašné. Mohl se zcela spolehnout na svou jedinečnou prostorově-pohybovou koordinaci. V několika sekundách byl téměř u zadní stěny, na níž byl spásný obdélník vytouženého východu - jenže nebyl aktivní.

Asper se protáhl mezi všemi nastraženými paprsky, ale teď musel zastavit.

Poslední síť, která mu bránila v průchodu, byla složená z vodorovných paprsků, mezi nimiž bylo místo... dvanáct centimetrů! Tak tohle neprolezu, věděl ihned. Co zbývá? Vyřadit laserovou síť z provozu! Snadno se řekne, ale jak? Očima zavadil o obrovský ukazatel času, umístěný nad východem. Pětina limitu již uběhla!

Teď to nebylo jenom jako; teď to bylo neodvolatelně doopravdy. Co když si hned první zkoušku vyložil jinak, než byla zamýšlena?! Projel jím mrazivý spár děsu. Nepropadat panice, poručil si. Donutil se oprostít od představy nezadržitelného neúspěchu.

V hlavě se rozhostilo jasné, ničím nerušené soustředění. Jak na to? Zbývá robot. Jak prostě.

„Tak ahoj,“ oslovil stroj bez tváře. „Jak se máš, kámo?“

Značně se mu ulevilo, když stroj ožil. Byl tedy na správné cestě. Robot vysunul ze svého nitra nehezkou kvádrovitou hlavu.

„Mám se dobře. Konečně mám tři potomky, jak jsem si odedávna přál,“ řekl strojovým unilangem.

Co?! Asper se nevěřícně ušklíbl. Od kdy má robot děti?

Úloha! blesko mu hlavou. Aha! Teď jde o to, co nejrychleji zjistit zadání, a pak pochopitelně řešení.

„Jak se jmenují?“

„Nevím,“ padla ledová odpověď.

Hrome! Špatná otázka! No jasně. Problém nebude lingvistický, ale matematický. Takže co třeba takhle: „Kolik jim je let?“

„Součin jejich věku je třicet šest,“ opáčil robot.

Hurá, konečně jsme se pohnuli z místa! No, z toho ale nic dalšího nezjistím! „Co dál?“ zeptal se rychle.

„Ciferný součet jejich tří věků se rovná počtu portálů v průčelí Sakloberské radnice města Próx na planetě Gjuli. Můžeš si je spočítat,“ dodal robot a jeho hlas tentokrát zněl vyloženě škodolibě.

Aby ho černá díra sežrala i s izolací! zaklel Asper v duchu. Bleskově se pokusil na něco přijít. Ne, to stále nedává smysl.

„To je málo. Podej mi další informaci!“

„Nejstarší z nich včera poprvé zapojil svůj hypervitoplán,“ uráčila se podotknout hranatá škatule.

„To mě těší. Teď další informaci!“

„Až mi řekneš, kolik je mu let, vypnu laserovou síť a otevřu východ,“ vznesl robot jasnou podmínku. „Pokud odpověď nepřijde či bude chybná, nechám navždy zapnuto i zavřeno.“

Hrome! To už je všechno?!

„Další informaci!“ zkusil to Asper naléhavě.

„Konečně mám tři potomky, jak jsem si odedávna přál,“ začal robot očividně od začátku.

Do Kelu a Erebu, zadání je zjevně kompletní, pomyslel si hořce, a já naprosto netuším jak na to. Mimoděk mu bleskl hlavou vousatý vtípek na stejné téma.¹

Asper znovu zavadil očima o ukazatel času. Klesal rychleji než bylo příjemné. Vtip mu sice uvolnil nervozitu, ale k záchraně ho nijak nepřiblížil. Dost legrace, poručil si. Soustřed' se.

Součin věku je 36. Vizualizoval si tabulku a zaplnil ji čísly:

1x2x18

1x3x12

1x4x9

1x6x6

2x2x9

2x3x6

3x3x4.

Co říkala ta ohyzdná škatule pak?

Ciferný součet jejich tří věků... No jasně. Bleskově si představil druhou tabulku:

1+2+18=21

1+3+12=16

1V jisté škole starý učitel matematiky zadá úkol: „Kolem našeho slunce obíhá šest planet, přítelkyně mé dcery má doma v kleci kanárka, a dnes mám hnědé polobotky. Kdo ví, kolik mi je let?“

Všichni zírají, jen jeden chlapec se bez váhání přihlásí: „58!“

Učitel užasne: „Je to pravda! Jak jsi na to prosímtě přišel?“

„Mému bratrovi je 29 a říká, že už je z práce poloviční magor.“

$$1+4+9=14$$

$$1+6+6=13$$

$$2+2+9=13$$

$$2+3+6=11$$

$$3+3+4=10$$

Čísla v první tabulce se maličko zachvěla, zafixoval je novým náparem soustředění. Tak!

Co z toho lze soudit?

Aha! Už to mám! Důležité bylo, že robot musel ještě něco dodat. Je totiž šance, že bych skutečně mohl znát Sakloberskou radnici, a tím získat výhodu. Jenže to by byla nepředpokládaná znalost, která by poškodila jiné soupeře. Takže přesný počet nehraje roli, důležité je něco jiného: nerozhodnost výsledku. Čili cestou k řešení budou aspoň dvě varianty, co mají stejný součet!

Myšlenkou vyřadil nevhodné rozpisy, a zůstaly mu možnosti:

$$1+6+6=13$$

$$2+2+9=13$$

Teď by se Nobilex rázem rozesmál. Vždyť je to tak jednoduché!

„Nejstarší z nich včera...“ řekl přece robot. To je absolutně jedno zda včera či zda předevčírem. Důležité je, že je jen JEDEN nejstarší! Takže varianta šest a šest padá, protože dva synové by byli stejně staří!

„Devět let!“ vypálil Asper.

„Souhlasí,“ zakřapěl robot. Laserová síť pohasla a výstup se rozzářil zeleně!

Mladík vystartoval jak nejrychleji dovedl! Prolétl skrz zelenou dematerializovanou plochu a parakotoulem se zvedl na nohy.

Přežil!

První, co byl schopen vnímat, byl Hórgandévův urážlivý smích, přehlušující ovace diváků nahoře na nedohledných galeriích. Obrovitý robot zvolna přišel až k Asperovi a sklonil se k němu: „Jsi poslední, ubožáčku! Pro příští zkoušku si objednej funus!“

„Není nad dobře míněnou, někým už vyzkoušenou radu,“ pousmál se Asper. „Vážně to pomáhá?“

V Hórgandévových útrebách to temně zachrčelo, gigant se odvrátil a kráčel pryč - zjevně nečekal tak ráznou odpověď a neměl chuť na další slovní šarvátku. Nobilex si odfrkl: aspoň v něčem mám navrch.

Stoupl si a oklepal se. Nebylo to ani tak kvůli špíně, ale spíš aby zakryl chvění, které ho znenadání přepadlo. Chvilku oddechoval a snažil se ovládnout rozbouřenou psychiku. Teprve pak ho napadlo podívat se na zkušební bunkry. Výstupy vítězných Velmistrů jasně zářily. Jediná brána číslo pět nesvítila. Takže hrdina Hrobhod' byl první obětí!

„Takže už víme, kdo je vítěz ve sprintu do náruče smrti,“ přiloudal se k Nobilexovi nevysoký starlord Bimbl Lorg. Četná hnízda světél Arény se odrážela na jeho kovových svalech. „S trochou černého humoru řečeno - hodil si hrob hned napoprvé. Byl moc horkokrevný a vlétl přímo do paprsku. Měl to aspoň rychle za sebou.“ Blyštivým pohledem zkoumal Asperův obličej. „Jsi v pořádku, nebo to jen tak vypadá?“

Nobilex se zadíval na divácký sektor. Konečně ji našel. Nathalia Bra tam byla a dívala se přímo na něj.

„Jo,“ přikývl. „Bez obav. Ještě vám to tu natřu.“

*

5 - Pochyby

„No, nebylo to nejhorší,“ poznamenal věcně Karh Asper. Stál poblíž diagnostického panelu a sledoval výsledky vyšetření Asperova těla.

„Upřesnil bych to: o fous to nebylo nejhorší,“ odpověděl hořce Nobilex. „Z limitu mi zbývalo šest a třičtvrtě sekundy! a to ještě nebýt toho zbrklíka, měl bys teď možná o potomka méně. Fakt oslnivý úvod. Ale možná je ti to jedno, protože jak tě znám, míváš většinou variantu bé. Máš tedy nějakého dalšího syna někde v zásobě?“

Vládce Karh pomalu mlčky zavrtěl hlavou.

„Nu, milý otče; v tom případě si musíš vybrat, jak ti vyhovují víc. Zda jako politická veličina s hlavou na popravčím špalku, anebo jako syn který je možná k ničemu, ale živý.“

Vládce Lastakarijska dlouho mlčel, a ticho bylo výmluvnější než obsáhlá odpověď. Asper moc dobře věděl, že nelze couvnout. V sázce je příliš mnoho.

Pro stovky planet teď ztělesňoval celé Lastakarijsko, a i když je to úsměvné, podle jeho výsledků bude říše posuzována. Pokud by odstoupil hned na úvod, politická prestiž by utrpěla nezhojitelnou ránu. Odvaha, ať s možným důsledkem smrti, byla na mnoha planetách vysoko hodnocena. Skutečně nebylo jak z toho ven.

Jenže situace byla přesto jiná, než kdo čekal.

Asper to chápal, ale nedokázal potlačit rozhořčení.

„Jak nerozumné, otče! Vsadit reputaci své říše na něco tak nejistého, jako je můj život v téhle praštěné soutěži! Kam se poděla tvá prozíravost?“

„Věřím, že to tak vidíš,“ přikývl vládce.

„Divíš se?“ pokračoval Asper. „Mysleli jste si, že jsem dostatečně vycvičen, když jste mně odmalička podrobovali různým šokovým terapiím ohledně uchránění vlastního života. Rozumím záměru, že když už jako následník stejně budu vystaven největšímu tlaku, tak proč nevyužít výcvik, kterým stejně musím projít, k reprezentaci?“

A je fakt, že až do finále jsem neměl absolutně žádný problém. Jenže tohle?! Jakou šanci mám v druhé zkoušce, co myslíš?!”

„Podle mých prognostiků bys měl uspět někde v půlce soutěžního pole.“

„Tak ať tam jdou místo mne tvoji prognostici! Všiml si někdo, proti komu stojím? Hórgandév? Rvitnibij? Bimbl Lorg? Psíxifrička?! To myslíš skutečně vážně?!“

Karh Asper si vyměnil letmý pohled s Bellicoxem, Nobilexovým osobním strážcem, druhem, rádcem i bojovým učitelem. Jeho tvář však neprozradila jediný pocit.

„Myslím,“ pravil Karh zvolna. „Máš pravdu v tom, že letos je konkurence zdrcující. Tím výš ale vystoupí náš politický index s každým dalším vítězstvím.“

„Nebo taky ne.“

„I prohra s někým takového formátu nám přinese výrazné plusové body,“ konstatoval Karh chladně.

„Čím to je, že se z toho pořád nějak nedokážu těšit?!“ poznamenal Asper hořce. „Vážně mě necháte umřít v té zkouškové místnosti, když budu poslední?!“

Karh neurčitě pokrčil rameny. „Takový je obyčej, znáš pravidla. Trallongaia má ke dnešku šest zapečetěných zkouškových místností z předchozích turnajů, kde jsou uzavřeni soutěžící, kteří sice přežili, ale nepostoupili. A protože to jsou podstatou synťáci, budou tam sedět ještě celé roky, dokud jim nedojdou zdroje. Museli bychom zlomit danou tradici. Nebylo by to asi snadné...“

„Právě nelítostné podmínky tvoří z Trallongajského turnaje to, čím je - symbol neotřesitelné, nepřekonatelné slávy,“ poznamenal Bellicox tiše.

„Dobře žes mi to připomněl,“ ušklíbl se Asper. „Co kdybys tam šel místo mě?“

„Půjde-li to právně ošetřit, nastoupím,“ kývl trenér. Pak na mladíka upřel pevný pohled. „Smyslem mé existence je služba Lastakarijsku. Neboli krom jiného i tvůj výcvik. Pokud si myslíš, že jsem neodvedl dobrou práci, zbav mě života hned teď a tady.“

Jenže nejsi následník! chtěl namítnout Asper, ale slova se mu zadrhla v krku. Jak mohl propadnout plytké sebelítosti?! Vždyť není vůbec sám, kdo dává denně život v sázku. A málokdo má tak luxusní podmínky pro to naučit se jak vítězit. V ten okamžik se velice zastyděl. Teprve bezprostřední kontakt s hrozbou smrti mu objasnil neokázalé hrdinství, kterého se dopouští mnoho dalších lidí v říši v rámci plnění svých úkolů.

Bylo ale vidět, že i vládcovy myšlenky zvažují nová fakta.

„Politicky jsme schopni vybruslit ze všeho,“ řekl konečně. „Dost možná, že jsme se přepočítali. Dobře, Nobilexi. Máš čas se roz-

hodnout do zítřejší zkoušky. Když se nebudeš cítit ve formě, odstup. Platí?“

Nobilexe takový smířlivý postoj velmi překvapil. Možnost, kdy by vládce jen tak pro nic za nic zahodil veškeré investice, které do něj dodnes byly vloženy, byla velmi podezřelá. Má otec skutečně nějakou „variantu bé“? Jaké by mohlo být řešení?

Lastakarijsko by třeba mohlo Trallongajský turnaj pojmout jako vějičku, která má upoutat pozornost většiny planet, a hlavně jejich momentálních oponentů. Tím, že by se účastnil aspoň prvního kola, nasměroval by snažení ostatních Velmistřů k dokončení turnaje, a zatím by se dalo provést něco za jejich zády, co by Lastakarijcům kompenzovalo neúspěch v turnaji.

Není to nakonec jen test na mě samotného, zda jednou v budoucnu jako následník dokážu být rozvážným panovníkem? napadlo jej hned nato. Zkouška, zda mám tendenci bezhlavě se hnát do ztraceného boje, nebo dám správně přednost nelichotivému, ale logicky jedinému správnému řešení kterým je odstoupit?!

Jenže ještě jedno hledisko hrálo v Asperově zvažování velkou roli: kosmická všekrálovna Nathalia. Nejen že by nebylo k zahození získat za spojence někoho, kdo má zkušenosti prakticky z celého Planetárního svazu, ale z nějakého důvodu mu přišla i blízka. Možná si to jen namlouval, možná to mělo nějaký smysl. Rozhodně by ale nechtěl, aby před ní vypadal jako zajíc, co se polekal první rány.

Ztěžka se nadechl. „Uvidím,“ řekl neutrálně.

*

6 - Společenská akce

Na večerní oslavu se dostavil brzy po zahájení, aby se neřeklo, že se nedokázal dát dohromady. Stejně se mu ale zdálo, že po něm všichni hosté pokradmo pokukují a v těch pohledech viděl jasné poselství: tak tenhle mladík bude zítra patrně mrtvý. Obzvlášť vytrřibení zhýralci si s ním chodili připíjet. Přituknout si s někým, kdo bude další den nejžhavějším adeptem na smrt jim připadalo obzvlášť pikantní. Nobilex to cítil trochu jinak.

A pak ta bezbřehá armáda vtíravých infolovců, prahnoucí po každé sekundě jeho pobytu v oficiální zóně! Snášet tenhle nevyslovený, ale všudypřítomný nátlak byla záležitost pro velmi silné nervy.

Ve chvíli, kdy se v sále objevila Nathalia Bra, se svět stal zářivějším. U srdce se mu rozlilo teplo. Stojí za to, být tady, řekl si.

Jen co mladá vesmírná všekrálovna vešla do sálu, byla středem pozornosti všech hominidních hostů. Kromě tenkého náhrdelníku s neobyčejným modrým kamenem a ostře rudé, s nejvyšším vkusem fraktálově ořepené minisukně ji zdobilo jen její skvostné tělo. Nobilex si dal záležet, aby byl tou dobou poblíž a jakoby náhodou se k ní dostal jako první.

„Á, můj hrdina!“ pověsila na sebe další ze svých okouzlujících úsměvů. „Těšil ses až mě dnes uvidíš?“

„Mám snad šanci odpovědět jinak než ano?“ řekl vesele. „Ale i kdybych takovou šanci měl, přesto by má odpověď byla stejná.“

„Jsi moc milý... a určitě také velmi odvážný, když jsi to po dnešku nezabalil!“

Možná si to Nobilex jen namlouval, ale její věta mu přišla o kapánek jedovatější než by bylo vhodné.

„Máš na tom svůj podíl, Bra,“ opáčil lehkým tónem. „Kdybych tě neměl pořád před očima, byl by dnešek pro mně dětskou hrou-“ nedokončil větu, neboť rychlostí myšlenky uhnul vpravo. Nebyl tak naivní, aby dnes od Hórgandéva neočekával další útok, a byl připraven. Obsah poháru, směřující zezadu na jeho hlavu, proletěl vzduchem a poslušen zákonů setrvačnosti, rozprskl se Nathalii o rudozlatou pleť.

Nečekaný Nobilexův úhyb robotického obra dokonale zaskočil. Byl připraven na docela jiný vývoj událostí a měl k tomu přichystaný i přiměřeně jedovatý komentář, ale nenadálý zvrat společenské situace nedokázala jeho bojově orientovaná logika správně vyhodnotit a najednou nevěděl, co dál.

„Jak vidno, ztrapnit se dovedeš bezchybně. Zvládneš se i omluvit?“ chopil se tedy slova Asper. „Beztak všichni víme, jaké jsi neuvěřitelné nemehlo.“

S pocitem velice příjemného triumfu se obrátil zpět k Nathalii, ale její výraz byl podivný.

„Tys o tom věděl?“ zeptala se ho. Kapky nápoje se na ní třpytily jak zlaté perličky.

„Dávám na Hórgandéva od včerejška pozor – neohrabanost Xurského hosta se mezitím stala příslovečnou.“

„Skutečný kavalír by se neuhnul, Velmistře Nobilexi Aspere, aby místo něj došla újmy dáma. Ale pojem galantnost zřejmě ještě v Lastakarijsku nezdómácněl, co?“ vyjela na něj popuzeně.

V Asperovi se poněkud zarazil dech. „Skutečně sis nespletla adresáta své výtky?“ opáčil o poznání chladněji.

„Kterými vidlemi ti měřili IQ?!“ odsekla Nathalia. Znechuceně se odvrátila a položila dlaň na titánův zlatý biceps – výš totiž nedosáhla – a pod neproniknutelnými elegantními brýlemi se opět rozsvítil jeden z jejích úsměvů: „Smím Velmistra první zkoušky poprosit o doprovod? Ráda bych se někde mimo oficiální zónu upravila.“

Hórgandév, příjemně překvapený nenadálou změnou, jí nabídl své ocelové rámě.

„Raději to zítra vzdej,“ hodila Nathalia po Nobilexovi přes rameno. „Chcípáčku!“ dodala a odplula po boku monstrózního bojovníka pryč.

Asper se maličko zachvěl – podivné skryté prvky, dřímající zatím pasívně v jeho těle, se tím otřesem probudily a během úderu srdce si vyměnily místo s uhlíkovými řetězci v buňkách, čímž se běžné lidské tělo proměnilo cosi... nepopsatelného. Věc Cti, pomyslel si chladně, a udělal krok.

Co blázním, okřikl se v ten samý okamžik v duchu. Zase nevím, čím to je hra! i kdybych Hórgandéva zabil tady na místě, jak mohu vědět že právě to by nebyla možná ta nejhlupejší věc co bych mohl provést?!

Vydechl a děsivá, ač neviditelná metamorfóza se opět vrátila do své číhající letargie. Tak vzdát, jo? pomyslel si, sledujíc je děsným pohledem. To si pište, že ne! Chtěl jsem vyhrávat pro zamilovanost. No, vždyť zrovna tak výkonnou motivací je - nenávisť.

*

7 - Přestřelka

„Protokol mi ukládá vyhlásit poslední desetivteřinovou lhůtu, v níž je možno odřeknout tuto sedmou zkoušku,“ pravil turnajový komisař Bzenn Nor.

Velké ticho mu bylo odpovědí. Ani z rozsáhlých diváckých galerií nezazněl sebemenší zvuk. Napětí před novým startem viselo ve vzduchu jak žhavá skála.

Vtom se pohnul Hórgandév:

„Mám takový dojem, že Asper něco říkal!“

„Velmistře první zkoušky Nobilexi Aspere –?“ obrátil se k němu komisař.

„Zrovna jsem se ptal sám sebe, proč se ti tak klepou nohy, Hórgandéve,“ odsekl Nobilex.

„Velmistře první zkoušky starlorde Hórgandéve – vše v pořádku?“ otočil se zmateně komisař na druhou stranu.

„U mě naprosto!“ prohlásil zlatý bojovník, ale nevzdal se snahy Aspera před zkouškou zdeptat. „Jen si představ, Nobilexi, jak budou Lastakarijské ženy za pár chvil žalostně kvičet nad tvým mrtvým tělem!“

„To já si raději představuji, že žádná určitě nebude kvičet pod tvým. Ostatně - už to Nathalia pochopila, nebos jí ještě o své maličké, avšak velmi trapné nedostatečnosti vůči nám živým raději neřekl?!“

Startovní arénou se ozvalo několikrát tiché zasmání. Velmistři, čekající na start, kvitovali nový zásah.

„Sklapni, čvachtáckej zmetku!“ zařičel gigant na Aspera. „A ty to odpískni, u Leptona!“ štěkl na Bzenn Nora, čímž přiznal prohru ve slovní přestřelce.

A komisař honem řekl: „Velmistři – start!“

*

8 - Druhá zkouška

První, co Nobilex spatřil po vstupu do testovací komnaty, byla opět mihotavá mříž skenovacích paprsků, přehrazující v zadní části místnost napříč. Ale v ten samý moment si jeho pozornost nárokoval pavoukovitý robot, vybavený velkými od pohledu nechutně břitkými čelistmi, který na něj bez meškání zaútočil zleva rychlým skokem. Nobilex se nevzrušeně připravil svěst útok stranou, ale strojový soupeř překvapil – už během skoku vymrštil ze svého nitra teleskopickou tyč s ostrým hrotem na konci a pokusil se mladíka probodnout.

Nobilexovy reflexy však fungovaly bezchybně. Hřbetem dlaně bleskově odklonil vysunutý bodec, a tak jak byl zvyklý, útok soupeře ihned obrátil ve svůj prospěch. Než se bodec stačil stáhnout zpět, popadl ho, opřel se do společného těžiště a jako by držel masivní kladivo, udeřil plnou silou robotem o stěnu. Víc nebylo třeba.

Bleskově zkontroloval rozdrčený mechanismus, zda v sobě neskrývá kupříkladu nálož která by se odjistila nárazem či naopak klíč k otevření východu, ale nic neviděl. Dobrá, tak dál!

Zaměřil pozornost na optickou mříž. S vědomím, že tentokrát jde o všechno, prohlédl a vyzkoušel ústí, zapuštěná do stěny. Mírně spálený prst pak byl důkazem, že úplně všechny paprsky jsou funkční.

Bez meškání prohledal stěny, ale toužebně očekávaný vypínač či tajný průchod se nekonal. Víceméně z nutnosti se přitom vyhnul několika ostrým projektilům, vystřeleným hlavněmi, jež se občas tu a tam vynořily ze stěn. Palba nebyla hlavní hrozbou - nikdo nemohl doufat, že by Velmistr něčemu takovému nedokázal uhnout. Celá věc měla za úkol pouze znervóznit závodníka a nedovolit mu se soustředit. Hlavní problém byla světelná mříž.

Třeba je to jen finta, co se po prvním vyzkoušení vypne, napadlo ho. Chvatně plivl skrz jeden skenovací paprsek. Okamžitý záblesk laserového výboje ho paradoxně uklidnil. Nevypne. Tak ale co s tím?

Možná je něco skryto do zóny neviditelnosti někde tady! Počal systematicky prohledávat dostupný vzduch. S klesající důvěrou ve zdar toho počínání dokončil hledání s jasným výsledkem – nikde nic!

U Leptona, tak kde hledat řešení? Z čiré bezradnosti přiložil prst k jednomu ústí laserového emitoru a pomalu, pomaličku jej vsunul do dráhy skenovacího paprsku.

A nic se nestalo.

Okamžitě mu bylo jasno. Sít paprsků reaguje pouze na rychlý pohyb! To znamená – teprve teď mu s plnou vahou došlo, co ho čeká. Brr! Bude se muset prosunout skrz paprskový rošt na druhou stranu tak pomalu, aby automat nespustil laserovou palbu! Ale současně tak rychle, aby předběhl ostatní soupeře! Děsná představa – a ještě děsnější realizace! To nebude smět ani dýchat, takže další limitující faktor – doba, po kterou vydrží s jedním nádechem!

Čím déle nad tím budu mudrovat, tím hůř pro mě, řekl si a krátce se soustředil. Jeho tělo se nepostřehnutelným způsobem změnilo v cosi, co sami špičkoví Lastakarijští biologové ještě nedokázali zcela přesně pojmenovat. Nadechl se a s plným soustředěním se pomaličku vsunul do dráhy paprsků...

A žádný zášleh se nekonal. Asper se s nejvyšší obezřetností pohyboval dál a vší mocí v sobě potlačoval nutkání střemhlav uniknout ze smrtelného objetí. Byla by to samosebou nebetyčná hloupost – nikdo nemůže soupeřit s rychlostí světla. Ale i tak neustále hrozilo, že sebemenší nekontrolovaný záchvěv těla nebo i jednotlivého svalu rozpoutá krátkou, zničující laserovou kano-nádu...

Asper cítil, jak se ho zvolna zmocňuje víc a víc neovladatelné chvění. Maximálně napjaté nervy začínaly hrozit selháním! A to byl teprve v půlce. Měl bych to rychle za sebou, letělo mu hlavou, jakoby se pozoroval z pozice nezúčastněného diváka. Prostě jeden malý pohyb – relaxovat, uniknout nesnesitelně vzrůstající trýzni vůli dirigovaných svalů – a smrt by byla jednou z nejlhčích...

Vydržet. Ovládnout se! Jen nezrychlit! Jen sebou necuknout!
Ještě kousek!

Začínal mu chybět vzduch, vysílené tělo žádalo přísun kyslíku! Jen nepovolit! Každý milimetr, o který se posune, znamená blíž k životu! Mimoděk v myšlenkách spatřil Hórgandévozu tvář a představil si odporně jízlivé řeči, které ten syntetický rabiját určitě povede na dnešním večeru a pekelně se zatvrdil. Buď vítězství, nebo smrt!

Teď! S nádechem a explozí mučivé úlevy vystartoval vpřed, ani nevnímaje hradbu bílých blesků, která mu v nepatrném zlomku

sekundy rozřezala vnější stranu levé nohy – a jediným skokem prolétl zelenou clonou východu!

Přežil!!

Nedbaje bolesti, rychle se ohlédl – všechny brány svítily, kromě šestky. Rvitnibij, udatný lovec trollů tam zůstal! Jeho východ pohasl v ten okamžik, kdy Nobilex prolétl ven. To znamenalo, že byl šestý! Jediné místo ho dělilo od smrti, zrovna tak jako v první zkoušce!

Pohledem našel Hórgandéva a vesele se na něj zašklebil. Obrovitý starlord vztekle zaryčel. „Zase ti to náhodou vyšlo, ty čvachtácká nulo?!“

„Náhoda je moje skvělá kamarádka,“ přikývl pobaveně Nobilex. „Ale jak koukám, ty s ní nemáš moc dobré vztahy, vid’?“

Hórgandév se pohrdavě odvrátil a rázoval pryč, směrem k šílejícím diváckým galeriím. Jeho zlatý pancíř byl na zádech plný hlubokých, rozšklebených zářezů...

*

9 - Deecanthovci

„Tentokrát bych to nazval velkým úspěchem,“ přivítal ho otec v lékařské laboratoři a kývl směrem k mohutnému operačnímu zařízení: „Nu, dej mi ho dohromady!“

„Nech popravit svoje prognostiky – slibovali mi lepší umístění!“ soutil Nobilex, zatímco četná, zpola živá, zpola syntetická chapadla ošetřovny zručně a bezvadně zacelovala všechny rány.

„Myslím naopak, že tě velmi podhodnotili. Tahle zkouška byla šitá na míru pro syntáky. Normální DNA člověk v ní byl značně znevýhodněn. Použil jsi metamorfózu?“

„Jo.“

Vládce Karh kývnutím přijal odpověď, kterou již věděl předem, a jeho myšlenkami prolétl krátký řetěz vzpomínek a úvah.

Jako vládce byl jedním z mála zasvěcenců, kteří věděli, že Asperovo tělo v sobě obsahuje velmi speciálním způsobem navázané trilibrinium - nesmírně zvláštní prvek, který neměl žádné pevně zaměřené vlastnosti, ale dovoloval výrazné posílení v tom smyslu, který byl aktuálně zapotřebí.

Každý běžný chemický prvek má svébytnou charakteristiku, a podle toho se chová. Trilibrinium ne. Je to spíše variátor. Vzhledem k tomu, že jeho protipólem byl prvek antimagicium, vážně se uvažovalo o tom, že věda konečně narazila na bránu do oné zvláštní fyzikální oblasti, jež je laicky nazývána magií.

Vládce Karh i Asper, patřili k těm, kteří nezlomně věřili, že nejde o nic víc než dosud nezmapovanou oblast rozšířené fyziky a chemie. V podstatě to byla, a současně také nebyla, pravda.

Samo trilibrinium bylo stejně lákavé, jako nebezpečné. Kromě utajené a velmi přísně hlídané planety, se zatím nacházelo výhradně na jedné vzdálené oběžnici jménem Xart, a pouze železné bytosti, které tam žily, ho dokázaly užívat plně ke svému prospěchu.

Je jasné, že výzkum toho tajuplného prvku byl (hlavně zpočátku) předmětem zájmu mnoha laboratoří po celém Svazu planet. Ale ačkoli najít způsob jak ho aktivovat nebylo přehnaně těžké, najít klíč, který by ho dokázal plně ovládnout, se zdálo nemožné.

Občas se stalo, že nějaký výzkumný komplex OŽIL nepředstavitelně děsivou variantou života, anebo naopak celé široké okolí zčistajasna zkamenělo, či došlo k jakémukoli jinému myslitelnému extrému. Látka, původně bombasticky označovaná za novodobý

kámen mudrců, tak poznenáhlu získala různá doslova ďábelská přízviska. Četné světy ji dokonce kategoricky zakázaly dovážet.

Takže kromě Xartu bylo Lastakarijsko patrně jedinou ze všech známých civilizací, která si dokázala vzpurné a svéhlavé trilibrizium ochočit do té míry, že mohlo být přímou součástí něčího těla. Ten někdo byl právě Nobilex Asper.

„Bylo to jedno ze tří vyhovujících řešení,“ přitakal Bellicox, a vládce se protrhl ze svých myšlenek.

Asper sebou nespokojeně cukl. Dokonce jedno ze tří? Jak je možné, že mě nenapadlo žádné další?! „To mně nesmírně těší! Tím víc, že ten zmetek Hórgandév zase vyhrál!“ reagoval podrážděně.

„Na něj se nedívej. Ve své třídě nemá soupeře. Vždyť víš, že ke konci přípravy už trénoval jenom se svým dvojníkem, protože neexistoval jiný soupeř, který by se mu mohl postavit.“

„Ó jak mně tyhle řeči psychicky pozdvihují!“

„Nebud' jedovatý, Nobilexi. Chci tím říci, že se s jestřábem nesmíš měřit v letu, ale počkat si na soutěž v potápění.“

„Rozumím, ale proč tedy zatím pořád musím létat?!“ odsekl.

„To právě chceme-“ Bellicox umkl, protože cinkl vstupní automat, ohlašující nečekanou návštěvu. A musela být výjimečná, když mohla bez předchozího ohlášení i povolení vstoupit až sem.

„Bud' zdrav, Nobilexi,“ vešla do laboratoře Sobháre Deršievi, Deecanthijská vědma. Nepatřila do Lastakarijského rodového klanu. Ale i poté, co Lastakarijci i Deecanthovci opustili dávný Gorkghann, spolu navzdory vzájemné názorové odlišnosti udržovali velmi dobré styky. Této proslulé osobě by stěží kdo kam odepřel přístup.

„Vítej, pramáti. Bud' té lásky a nalej trochu rozumu do hlavy mého mocensky zarputilého otce,“ pravil Asper. Uctivé pojmenování, které užil, ale nijak neodpovídalo tomu co viděly oči. Přestože o jejím věku kolovaly poměrně děsivé fámy, Sobháre vypadala dle lidských měřítek na nejlepší léta.

„Ráda bych, ale v jeho případě by to bylo házení perel sviním,“ rýpla si směle vědma do vládce mnoha planet v osmi galaxiích.

Karh se jen rozesmál: „I jen se bavte na můj účet! Ale teď vážně, pramáti. Co se děje?“

„Proč myslíš, že se něco děje?“ zatvářila se nevinně.

„Znám tě už dost dlouho, abych vyzozoroval, že opouštíš své vyhráté Deecanthovské hnízdo jen tehdy, když se chceš do něčeho namočit. Nebo spíš někoho...!“

„Správně. Nelíbí se mi složení zkoušek. Obě dvě byly jako šité pro syntáky. U první se to dalo ještě přejít, ale dvě takové zkoušky by neměly v žádném případě následovat za sebou!“

„Co ty víš, podle jakého zvráceného algoritmu je jejich počítač sestavuje!“

„Něco o tom vím,“ zatvářila se tajemně.

„Ty, pramáti? Ještě mi řekni, že ovládáš hackerství lépe než moji odborníci! Myslíš, že se nepokoušíme nenápadně vlámat Trallongajcům do jejich počítačové svatyně, tak jako všichni kolem? Ale mají to proklatě dobře ošetřené!“

„No o hackerství bych zrovna nemluvila... Ale každá věc má své, řekněme fluidum. A jejich počítač je už dost dokonalý na to, aby se jeho aura dala vnímat telepaticky.“ Nepatrně pokrčila rameny.

„Nepodvádíme. Jsme v situaci běžce, který na rozdíl od jiných slyší, že za kopcem rachotí vlak a díky tomu ví, že tam bezpochyby leží trať.“

„Wau,“ vydechl jen užasle Asper. Rázem bylo jasné, proč nefungovala klasická materiální Trallongajská zabezpečení.

„To je docela zajímavé tvrzení,“ zvedl prst Karh. „Necháme to přežvýkat naše právní oddělení a asi podáme oficiální protest.“ Krátce se zamyslel, a dodal: „A zdá se mi, že nebudeme sami, vid’?“

*

10 - Zákulisí

„Tak a je to tady!“ vztekal se nejvyšší zmocněnec pro Trallongajský turnaj, když dočetl protestní nótu. „Námítka proti zaujatosti ve věci výběru zkoušek! Tak vyval pravdu, Hampoljede!“

Triliardář se tvářil nasupeně. „Zatracení aristokraté! To se všichni museli sejít zrovna v jednom ročníku?! Což si to hrome nemohli rozdělit postupně? Co já teď s tím budu dělat, to nikoho nezajímá!“

„Neodpověděls mi!“ trval na svém Terrengl.

„A co chceš slyšet? To se ví, že jsem ovlivnil výběr prvních dvou testů ve prospěch Hórgandéva! Však mi za to také dal zatraceně velkou sumu!“

„Takhle ohavně pošlapat jméno nejslavnějšího bojového turnaje! Není to trapné tohle mi říci?!“ zvolal Terrengl Brongl.

„Trapné? Proč jako? Tenhle turnaj jede na moje peníze! I tvůj plat – a ne zrovna malý – jde z mých peněz! a podplatit se nechali vaši zaměstnanci, což je VAŠE zodpovědnost že jsou tak nespolehliví!“

„Chceš vyhrožovat?!“ zamračil se zmocněnec.

„Ne. Pouze ti ukazuji realitu. Tvoje ideály hrdosti, cti a férového boje už jsou dávno zapomenutou minulostí!“

„Nesouhlasím!“

„Blázne! Trallongajský turnaj je čistě politickým kolbištěm, jen na povrchu maskovaným jako krvavý sport!“

„To je věc názoru, Hampoljede!“

„Ovšem! a tvůj názor tu má naštěstí menší váhu než můj!“

„Nesouhlasím ani s tím. Takže dost,“ řekl Terrengl Brongl.

„Okamžitě necháš svých špinavých zásahů do turnaje!“

„Nebo co?“ rozesmál se vyzývavě triliardář.

„Nebo podám žádost o zproštění z funkce. A důvod k takovému kroku si rozhodně nenechám pro sebe.“

Hampoljed zfalověl vztekem, ale nečekaně zmlkl. I při jeho triliardářské zpupnosti mu došlo, že to by si dovolit prostě nemohl. Ne v tuto chvíli. „Dobře,“ zavrčel posléze, „co navrhuješ?“

„Uhladíme to. Zajistím, aby nezávislá komise zjistila v turnajovém programu odchylku, která je těsně na hranici normy, a díky ní se bude moci vysvětlit náhodný souběh dvou typicky shodných zkoušek. Nabídnu všem dotčeným stranám takové vyrovnání, které budou moci akceptovat. To vyrovnání ale zaplatíš ty!“

Já nakonec vyberu mezi svými lidmi nějakého obětního beránka, který to odskáče.“ Věnoval triliardáři nelítostný pohled. „Pokud by ses chtěl stát se hromosvodem nelibosti všech zúčastněných ty osobně, byl bych nejraději. Ale to určitě nehrozí, že?“

„Nehrozí,“ zafuněl znechuceně Hampoljed.

„Myslel jsem si to. A tím také skončí veškeré tvoje ovlivňovací aktivity, a já budu mlčet,“ dodal zmocněnec.

Hampoljed v duchu zuřil, ale neměl na vybranou a zmocněnec to dobře věděl.

„Neptám se tě, zda souhlasíš, protože ti nic jiného nezbyvá. Nepočítej ani s tím, že se mi stane nějaká nehoda – k smrti nerad nehody, chápeš. Navíc ses tu zmínil o mém platu. Nemyslíš, že bych si zasloužil nějakou potěšující prémii za to, jak jsem tě vytáhl z fatálních nesnází?“

„Nesnáže jsi měl odstranit automaticky! Je tvá povinnost umlčet ty nespokojence!“

Jenže zmocněnec jen nesouhlasně povytáhl obočí, a poslal magnátovi na jeho zobrazovač seznam protestujících stran. Hampoljed na něj nevrle loupil okem - a hned první položka mu dočista vyrazila dech.

„Ještě nějaké připomínky?“ řekl sladce Terrengl. „Nu, pusť se do toho, já jdu zatím sesmolit omluvu, pod kterou se pak výbor podepíše. Hodně zdaru!“

Otočil se a vítězně odcházel.

Triliardář ho sledoval vzteklým pohledem. Jakoby mimoděk pozvedl paži - jedna chobotnička z jeho ochranky reagovala na to gesto půvabným pozdvihnutím chapadla - ale pohyb nedokončil.

Ne, teď ještě ne, řekl si v duchu. Až později.

Odvrátil se a nastoupil na svůj dopravník, aby se věnoval jiným svým věcem, neboť jeho plány byly dalekosáhlé a nehodlal s nimi přestat.

*

11 - Nevítaný host

„Ále, kdybych nemusel, ani bych tam nešel!“ mávl Nobilex rukou v odpověď na Sobhářinu otázku, zda půjde na každodenní slavnostní večer.

Sobháře se pousmála. „Docela tě chápu. Ale čas teď pracuje zase chvíli pro nás. Podali jsme protest kvůli nadřezování ve výběru disciplín.“

„Jen tak, sami od sebe?“ zvedl Asper pohled.

„Nu,“ pokrčila záhadná žena rameny, „trochu ano, trochu ne.“

„Můžeš upřesnit?“

„Ozval se někdo, koho bychom vážně nečekali: Ramos.“

Mladíkovi došla řeč. Cože?! Prapodivný vládce planety Anti-Quayr, která kdysi kdoví proč darovala okolním planetám teleport a způsobila tak mezihvězdnou válku, díky které byly položeny základy dnešního Planetárního svazu, o sobě dal vědět?

Ta záhadná bytost, sama sebe označující za reálného mága, užívala více označení: Tagur Laňka Smrtiboh, nebo zkráceně Krogg. Dodnes nikdo nevěděl, zda je to stále ta samá entita, nebo nějaká z jejích reinkarnací, případně někdo z potomků či klonů.

Poté, co tehdy utichl mezihvězdný boj, pokusily se obydlené světy pod vedením Gorkghannu vytvořit Prvoplanetární unii, ale úsilí neskončilo úspěchem. Oblast obydlených či kolonizovaných planet se sice sloučila, ale zanedlouho opět rozpadla na tři části – naštěstí již bez nové války.

Jednou bylo Lastakarijsko, které vykročilo cestou prudkého vědeckotechnického vývoje. Druhou se stalo Deecanthijsko, které naopak vsadilo na nehmotnou sféru, a k úžasu svého okolí v tom směru dosáhlo velmi významných cílů. Zbytek, to jest prakticky všechny ostatní prvoosídlené planety i jejich kolonie, se semkl do víceméně dobrovolného a též všelijak vážně, případně nevážně uznávaného Planetárního svazu.

A nad touto neladnou směsicí převzal velmi podivnou a nepochopitelnou nadvládu právě Tagur Smrtiboh. Nikdo dodnes nevěděl, oč mu doopravdy jde, pakliže vůbec o něco. Zasahoval do dění sice velmi zřídkka, ale zato způsobem, který nesnesl sebemenší odpor. Po pravdě řečeno, měl na to právo: jeho moc byla neotřesitelná.

Lastakarijsko i Deecanthijsko s ním prozatím udržovaly neutrální vztahy, i když považovaly prostor Svazu planet také za své vlastní teritorium. Těžko říci proč Deecanthijci, ale Lastakarijci spíš kvůli

tomu, aby konečně přišli na to, kdo je Krogg doopravdy a jaké jsou jeho záměry. Upřímně: nedařilo se.

Takže fakt, že Ramos náhle Lastakarjicům předal nějaké informace, a dokonce oficiálně, byl doslova ohromující.

Vědma pokývala hlavou. „Jeho jméno na samém vršku seznamu protestu se vyjímalo úplně skvostně. Navíc: vaši námitku jsme podpořili my, Hadronáři a Robmurijci, ale dokonce i nezúčastnění pozorovatelé Omkebonajci, Homicingané a Niwiané!“

„Tak to je zajímavé,“ musel uznat Nobilex. „A co z toho vzešlo?“

„Závěry, které z nich plynou, se pořádajícímu výboru moc líbit nebudou. No, to ale není naše starost, vid’? Apropó, půjde se ti teď na ten společenský večer veseleji?“

A poznovu na sobě Nobilex cítil množství utajovaných pohledů, kterými jej častovali vznešení hosté slavnostního večera. Ale tentokrát znamenaly – podívejte se na něj, všichni si mysleli že propadne smrti, a on přežil!

„Já zde. Máš můj obdiv, Nobilexi,“ přistoupil k němu Zhorben, Robmurijský žoldněř. „Myslím, žeš to vzal za správný konec. Šetříš síly na další kola, vid’? Není třeba si přehnaně usilovně trhat triko. Předposlední přežije stejně spolehlivě, jako první.“

„Věc kalkulu,“ omezil se mladík na neutrální odpověď.

„Však jsi mnoha drbnám vytřel zrak. Dvakrát na samém chvostě! Dneska jsi hrdinou večera stejně jako první Hórgandév.“

„Sázky na outsidera ve mně nevyvolávají ty nejlepší pocity,“ ušklíbl se Asper, „ale obdiv ti s radostí vracím. Ty udržuješ zlatou střední cestu, jak jsem si všiml.“

Zhorben Krvout se chladně ušklíbl. „Přesně jaks řekl sám: věc kalkulu. Ale ty neodstoupíš, vid’ že ne?“

„Uvidím. Ráno moudřejší večera.“

„Vsadíme si, kdo asi bude na řadě zítra?“ zabloudil Zhorbenův pohled do přepychem kolotajícího sálu.

„Díváš se moc daleko,“ upozornil ho Nobilex a oba se rozesmáli. Byl to takový strohý, temný smích – oba věděli, že není jisté, zda se tu zítra touhle dobou sejdou.

„Ještě dojdou pozlobit Hórgandéva,“ kývl muž do davu, kde mezi nadšenými obdivovateli nepřehlédnutelně čněla zlatá postava robotického starlorda. „Poté, co jsi dneska neumřel, se mi zdá nějaký zasmušilý. Měj se dobře, můj zítřejší smrtelný soupeři!“

Nobilex kývl v odpověď a usrkáváje svůj čajkom, mlčky přelétal pohledem po pestré směsici v rozzářeném, skvostném sále.

Opravdu bylo na co se dívat. V obrovité hale slavnostního shromažďovacího centra se v těchto dnech prolínala kultura osmi planetárních svazů. Nacházely se tu bytosti všech možných druhů a rodů a jen málo z nich nepropadlo té marnivosti, vyšňořit se co nejskvostněji. Ostatně - kam jinam by si měl vzácný host vzít to nejkrásnější (a nejdražší), když ne na Trallongajský turnaj?

Nobilex takovéto starosti neměl. Bylo mu úplně jedno, jak vypadá a co si o něm kdo myslí. On byl Velmistř a na ostatních bylo, aby se mu (potažmo dalším Velmistřům) přizpůsobili. A tak přelétal očima pestré, mnohotvárné moře živých, položivých i syntetických bytostí a v duchu se zaobíral úplně jinými myšlenkami.

Pak se jeho pohled zastavil. Nobilex byl bojovník, a dokázal rozlišit násilný pohyb od normálního bezmála poslepu. Nebylo proto divu, že svůj zrak zaměřil poněkud více vlevo dříve než kdo jiný. Ano, nemýlil se – tohle není jen trochu živější gesto při společenské konverzaci!

Stál za dotyčnou osobou dříve, než si infolovci stačili všimnout, že se vlastně pohnul. Teprve pak mu došlo, že přímo před očima tisíců snímacích zařízení prozradil jednu ze svých schopností, ale už bylo pozdě to vzít zpět.

„Tvůj komunikační repertoár se mi nelíbí, cizinče,“ poťukal na rameno Xartanovi, co před okamžikem z nějakého důvodu zadržel osobu, která s ním vedla hovor.

Železná bytost se otočila. Její mohutnou hrud' zdobil diplomatický ornament Vnitřního Xartu, čili patřil k nejvyšším osobnostem planety, na níž žily jemu podobné kovové bytosti. Železnák upřel na Nobilexe svůj pohled asi tak, jako pozemšťané sledují obtížného komára: „Cizinče, starej se o sebe, platí?“

„Neplatí. Mám za sebou vcelku náročný den a chci se bavit a ne se dívat, jak se tu nemístně chováš.“

Jsem velmi poctěna tvou intervencí, ale myslím, že to opravdu nestojí za řeč, uslyšel v hlavě jemný, dobře známý hlas.

„Ani jsem si tě vlastně nevšiml,“ vysekl Tenerxee nepřítliš společenskou poklonu a obrátil se zpátky: „Takže jak?“

„To, že tě někdo pasoval Velmistrem, ještě neznamená, že padnu na svůj železný zadek,“ zakabonil se Xartan. V té větě byl velmi zřetelně obsažen nesmírně pohrdavý postoj, který Xartané měli vůči biologickým bytostem. Byli nejstarší známou nebiologickou rasou. Vše, co bylo měkčí než železo a kámen, považovali za pouhou protivnou mlhu. Jejich prehistorické geny prosycené

trilibixiem a kovy, jim propůjčovaly nadutost, nesnášenlivost a proslulou zuřivost.

Jenže starobylost Xart'anské rasy si vybírala daň v podobě méně bystrých mozků. Díky tomu se jim dosud nepodařilo ani jednou se dostat do některého z nejvyšších kol Trallongajského turnaje. Tak ho velmi okázale ignorovali a roztrušovali výroky typu „My propůjčujeme Trallongajskému turnaji ten správný lesk, protože se držíme skromně zpět. Kdybychom chtěli, vymlátili bychom ho na počkání,“ a podobně.

„To konkrétně po tobě nechci. Stačí, když se začneš chovat v mezích společenské tolerance,“ reagoval stále klidně Asper.

Xart'an se zatvářil tak nebezpečně jak to jen dvě tuny obživlého železa mohou dokázat, načež vyplivl velice jasnou výzvu: „Nebo co, ty rozměklý pojídači mrtvol?!“

Okolí vylekaně ztichlo. Jak odpoví Velmistř druhého kola? Objektivy všech infolovců se v mžiku zaostřily do centra napětí a ti z hostů, kteří měli tu možnost, vysunovali svá optická čidla co nejvýše, aby v hustém davu dobře viděli. Strhne se bitka?! To bude extra tučné sousto!

Nobilex v tu chvíli úplně fyzicky cítil energii trilibríxia, obsaženého v Xart'anově těle. Dokonce ho slyšel - hvízdalo a burácelo jako vichřice. Bylo mu naprosto jasné, proč jsou obyvatelé Xartu provázeni aureolou neporazitelnosti: s něčím takovým si sebelepší „normální“ bojovník nedokáže poradit. Jenže Xart'an netušil, že proti němu tentokrát stojí prakticky rovnocenná bytost.

Ale Asper neměl chuť k boji, a všechny přihlížející dokonale převezl. Usmál se, vzal Filliar za ruku a odvětil: „Nebo se my dva sebereme a opustíme tuto pochybnou zábavu.“

To byla výhrůžka velmi těžkého kalibru. Pokud by některý z Velmistřů zpochybnil Trallongajskou turnajovou pohostinnost, znamenalo by to těžkou ránu mezigalaktické prestiži této populární soutěže. Následky pro viníka by mohly být velmi vážné - i takové, že by se celá jeho rodná planeta mohla ocitnout v intergalaktické izolaci. To by nikdo neriskoval. Xart'anovi trvalo celých šest sekund, než pochopil, do jaké léčky ho Asper uvrtal.

Jediným východiskem z vyhrocené situace byla uctivá omluva velmistřovi; avšak teď se ozvalo velmi strohé: „Půjdeš, až ti to dovolím!“

Vyjevenou dvoranou prolétl táhlý sten. To byla otevřená výzva kdo s koho. Přesně na tyto konflikty, které byly nedílnou součástí turnaje, čekaly miliardy znuřených diváků na všemožných

planetách, kteří, ládujíce se u svých zobrazovacích přístrojů nějakými dobrotami, číhali na svou porci dramatu a krve.

O bezpečí Velmistřů se sice starala Trallongajská pořádková služba, ale řešení Věcí Cti do její kompetence nespadlo. Nejenom že pojetí výrazu „čest“ bylo nesmírně obtížně zmapovatelné, ale protokoly vcelku rozumně předpokládaly, že se nenajde hlupák, který by si to chtěl rozházet s někým z Velmistřů. Pokud by přece jen ano, měl Velmistr dvě možnosti: vyřešit si problém svépomocí, nebo předat uhašení konfliktu Trallongajské pořádkové službě.

Ještě jednou se hluboce omlouvám, pokud jsem zavdala příčinu k nelibosti kohokoli z vás, ozvala se Filliar Tenerxea uctivě. Nestojím za sebemenší rozepří. Prosím, dovolte mi odejít.
A udělala malý krůček vzad.

„Nikam!“ zaduněl Xartanský diplomat a pokusil se dívku zastavit svou kovovou paží. Asper však jeho pohyb nekompromisně zablokoval vlastní rukou. V ten okamžik Xartan propadl svému vzteku a události nabraly takovou rychlost, že se je podařilo zrekonstruovat až ze zpomalených záběrů všudypřítomných čidel.

Xurova ocelová pěst jako smrtící projektil práskla vzduchem, ale strašlivá rána, schopná rozdrtit vše na co by narazila, minula cíl, neboť Asper se nevidanou rychlostí pootočil. Už v okamžiku, kdy úder míjel jeho hlavu, rovnou z půlotočky kontroval jediným pohybem svého protiútoku.

Střet trval jen zlomeček sekundy - pak vše znehybnělo. Teprve za chvíli si bystřejší část publika všimla Xartanova ztrnulého postoje. A až dlouho, dlouho nato najednou železný muž nezdřítelně ztratil stabilitu a jako ztuhlý ingot se s příšerným rachotem zřítil na lesklou podlahu sálu.

Nobilex se obrátil, přešel očima kolemstojící dav a našel v něm Hórgandéva. Okamžik si ho upřeně měřil – vtom se zlatý titán prudce otočil a rázoval pryč, rozrážejíc pestrobarevný dav jako ledoborec zmrzlou ledovou tříšť.

„Věc Cti,“ pokynul Asper k ochranné službě sálu.

„Bezpochyby, Velmistře druhé zkoušky,“ souhlasil bez zaváhání velitel ochranky, a výmluvně mávl na službu, shromážděnou zatím u stěn. Ta měla (krom jiného) v popisu práce i úklid případných mrtvol ze slavnostní dvorany. „Neblázněte, rukama to nedáte. Sežeňte nějaký jeřáb...“ zaslechl Asper tlumené pokyny, jak se velitel bavil s personálem.

Pak se mladík podíval na Filliar. „Teď už můžeš klidně jít.“

Upírala na něj zvláštní pohled. *A musím...?* tázala se tichoučkou myšlenkou.

„Ne-li ty, jdu já,“ řekl chladně, a vykročil napříč slavnostním sálem. Hosté mu chvatně uhýbali z cesty.

*

12 - Sobháre

Když skončila oficiální část společenského večera, Velmistři opustili slavnostní dvoranu. Měli své vlastní zájmy, neboť příští den je čekalo další měření sil.

Jenže do Lastakarijského sektoru o něco později znovu vešla Decanthijská vědma Sobháre, aby si promluvila s vládcem Karhem. Jen co však padlo několik slov, Karh nechal zavolat i svého syna.

„Děje se tu něco, co bys měl vědět, chlapče. Sobháre nám to doufám nějak vysvětlí,“ pokynul k vědmě. „Víš, pramáti, že mám pro tebe slabost. To ale neznamená, že vítám tvé podivné zásahy do života mého syna!“

„Říká ten, který klidně posílá syna na smrt?“ podotkla kriticky.

„Pokud chceš začít licitovat kdo z nás poslal víc bytostí na smrt, budeme tu asi opravdu dlouho!“ ohradil se zamračeně.

„No dobře. Pokusím se vám zobrazit dnešní večer z jiného úhlu. Že tě, Nobilexi, Hórgandév nemá v lásce, nemusím rozvádět. No, a jaké pohnutky sem přivedly tohohle Xart'ana, už také víme.“

„Chtěl si tu léčit mindrák své rasy?“

„Nejen to. Xart'ané tu od počátku vystupují v roli čestných hostů, jakoby říkali: jsme příliš dobří, abychom se zahazovali s Trallongajským turnajem. Buďte nám vděční, že se uvolíme přidat mu lesku naší přítomností.“

Ale tenhle diplomat provedl velký krok nesprávným směrem. Napadení Velmistra v průběhu turnaje je nesmírně kritický moment, který by snadno mohl zapříčinit novou mezihvězdnou válku. Přesto to udělal.“

„Lidi kolem si myslí, že prostě přišel vyprovokovat souboj, aby konečně Xart mohl říci: vidíte, kdybychom chtěli, všechny bychom vás překonali. My ale zjistíme proč ve skutečnosti,“ podotkl Karh.

„Vím že je vaše výzvědná služba výkonná,“ přikývla Sobháre. „Ale něco vám mohu říci už teď. Xart'an se totiž předtím neoficiálně potkal s Hórgandévem. A ten ho na tvého syna poslal...“

Karh přivřel oči do zlostných štěrbin. „Jak se mu podařilo ho přemluvit k něčemu takovému?!“

Sobháre maličko pokrčila rameny. „Nevíme.“

„Nevíte?!“ podotkl udiveně. „Myslel jsem, že takové slovo vy, Decanthijci, ani nemáte!“

„Máme, a těší mě, že jsem tě s ním konečně seznámila,“ pousmála se vědma. „Není to tak, jak si myslíš. Podle nás se tu děje něco mnohem většího, než je jen turnaj. A schůzka těch dvou proběhla... jak to říci... za rohem. Kdybychom za něj zkusili nahlédnout, byli bychom spatřeni. Jenže my nevíme, kým.“

Asper nechápavě povytáhl obočí. Co se to tu Sobháre snaží vykládat za pohádky?

„Rozumím,“ řekl ale Karh. „Zjistíme to našimi metodami. A ty, pramáti, nenápadně dohlédni na to, aby sis všimla NĚČEHO, co by se pro změnu mohlo dívat na nás, aniž bychom si toho všimli.“

„Přesně to mám v úmyslu.“

„No a?“ poznamenal Asper.

„Už jsme u toho, mladý muži,“ pousmála se Sobháre. „V tomto místě je nutno vyložit pohnutky našeho elementu, zvaného Filliar. Moc šikovná darcki, na mou věru, ale v některých směrech zkušenosti ještě nemá. Krásně to bylo vidět na prvním setkání s tebou. K jejímu překvapení jste si nepadli do noty.“

„Měli bychom snad?“ zašklebil se.

„Bylo by to tak lepší. Jenže ty ses zaměřil na Nathalii Sedmikvarkovnu, a tak se ti Filliar neodvažovala připomínat. Myslela, že bude lepší nezasahovat do tvých plánů. Situace se ale změnila, když ses s milou Nathalií neshodl. Číhala na tu příležitost a konečně mohla dohnat, co zmeškala.“

„Tak moment,“ pozvedl prst mladík. „Pramáti, do čeho mě to tu tlačíš?! Nemyslíš, že turnaj, kde člověku jde denodenně o život, není moc ideální místo k navazování vztahů, i kdyby byla stokrát tvoje darcki, teda poloklon po našem?!“

„Ach Aspere,“ řekla laskavě. „Nepochybně jsi špičkový bojovník, ale širší souvislosti ti unikají.“

„V tom případě o nich nejspíše ani nepotřebuji vědět,“ odsekl.

„Pramáti chce říci, že tvé setkání se Sedmikvarkovnou nebylo vůbec náhodné,“ zasáhl chladnou větou Karh. „A ani rozchod.“

Nobilex povytáhl obočí. „Jako?“

„Tvůj otec má pravdu,“ pokývla vědma uznale směrem k vládci. „Nathalia je Hórgandéovým spojencem. Chovala se cíleně tak, aby sis myslel, že k tobě něco cítí, a měla v plánu ti následným odmítnutím rozhodit psychiku. Povedlo se jí to?“

„Nepovedlo,“ prohlásil Asper zamračeně, ale uvnitř to zabořilo. Dobře že to vím, pomyslel si trpce. Také se mám co učit...

„Druhý v řadě Hórgandéových zákulisních úkladů byl Xart'an. Jenže to už byla důrazná hrozba, takže se milá Filliar rozhodla k akci. Rozmístila vhodně všechny objekty, které chtěla použít a pak si tě prostě přivolala.“

„Přivolala. Prostě. Hm. Jak snadné,“ zavrčel nechápavě Nobilex.

„Použila na tebe prastarou ženskou léčku ohrožené krásky,“ zamumlal Bellicox. „To na mladé hrdiny zabírá.“

„Jsi její učitelka, ne? Tos jí to nemohla rozmluvit?“ vznesl Karh námitku na Sobháre.

„Proč? Bylo to perfektní řešení: konflikt, který byl nevyhnutelný, jsmo spustili v místě i čase, který jsme si zvolili. Kdyby si místo a čas vybrali oni, bylo by to horší.“

„Tak moment!“ vmísil se opět důrazně Karh. „Ty tady klidně přiznáváš, že vaše špionážní síť odhalila plánovaný atentát na mého syna a tys nám nic neřekla?! Čím dál tím lépe! Pramáti, nelezou ti tvoje pozeňnané roky trochu na mozek?“ Na vteřinu se odmlčel. „Vlastně, ani nemůžou!“ dodal ještě jedovatěji.

„Znovu žasnu nad tím, jak velkou oklikou mívá galantnost jistého vládce planetárních regionů v osmi galaxiích,“ odrazila Sobháre nevzrušeně dvoustupňovou urážku. „Pokus se mě chvílku nepřerušovat, ano? Jinak to nedovyprávím nikdy.“

Vládce podmračeně zmlkl.

„Děkuji. Takže Filliar se s Xart'anem pustila do nezávazného hovoru, několika větami si milého hosta rozebrala jak chtěla, natukla jeho železné ego a dělala, že odchází. Samosebou, že ji chytil za ruku. Víc nebylo třeba – už jen tohle stačilo přilákat, Aspere, tvou pozornost. Skládám hold tvým sledovacím schopnostem.“

Načež došlo k duelu, a vše dopadlo tak jak víme. Tvůj otec je příliš škrobený než aby tě pochválil; boj o přežití pokládá za přirozenost. Já ale tvrdím, že tvůj protiútok byl naprosto ohromující. Nikdo z Vel mistrů by to tak čistě nezvládl, možná ani Bimbl Lorg, před kterým má kdekdo oprávněný respekt. A zbytek už znáte.“

Rozhostilo se dlouhé, husté ticho.

„Opravdu jsi věděla, že se tohle všechno stane?“ zvedl posléze hlavu Karh.

Neurčitě přikývla.

„K čemu vám to ještě bylo?“

Sobháre znovu nepatrně přikývla. „Jsi moudrý vladař, příteli. Samosebou že jsme čekali, že zabitím Xart'ana konečně

postřehneme něco, co by nám mohlo napovědět, kdo vlastně stojí za Hórgandévem. Ale nepostřehli. Je to složité i pro nás...“

Karh chvíli mlčel. „Zajímavé. Velice zajímavé.“ Nebylo to jen zajímavé, bylo to dokonce značně děsivé. V telepatické sféře Deecanthovci neměli žádnou konkurenci, a přesto se tu objevil tajemný vliv, který nedokáže odhalit?!

Vstal. „Bellicoxi, pojďme na analýzy. Sobháre, neotravuj mi kluka moc dlouho, víš že ho zítra čeká důležitá práce. Buď s Leptonem, a výprask za tohle všechno ať ti dá váš Andháo Kéral!“

Když osaměli, Sobháre mrkla na Aspera. „Ještě si něco řekneme jen mezi čtyřma očima.“

Vzdychl. „Tak do toho!“

„Tvůj úder byl úchvatný a udělal na mě i Tenerxeu nesmírný dojem. Je neuvěřitelné, že by nějaký techničan dokázal bojovat myšlenkou.“

„Zabil jsem ho rukou a impulsem svého trilibríxia, pramáti,“ namítí nesouhlasně Nobilex.

„To si jen myslíš. Ve skutečnosti to byla síla tvé vůle, pouze usměrněná pohybem těla, co Xarřana v okamžiku zabilo. Zachoval ses jako mág, když vypouští své útočné kouzlo.“

„Ale prosímte. Nejsem mág,“ zasmál se.

„To opravdu nejsi. Přesto v sobě tvá akce měla mnohem víc Deecanthijské síly, než Lastakarijské.“

„Hm,“ zavrčel neutrálně.

Jemně se usmála. „Kdyby tam v tu chvíli stálo cokoli, zničil bys to zrovna tak. Byla to taková řacha, že ozvěnu tvého úderu v telepatickém éteru zachytily i moje kolegyně v širém vesmíru.“

Budťo jsi obětí neuvěřitelné náhody anebo jsi první techničan, který dokázal překročit hranici telepatie jinou, než klasickou cestou. A možná, že to je faktor, kvůli kterému po tobě něco jde.“

„Myslíš to něco, co údajně stojí za Hórgandévem?“

Mlčky přitakala.

„Dobře, tak už to vím. Můžu jít?“ Nobilexe neopouštěl věčný náhled na celou situaci.

„Ach, ti dnešní mladí bojovníci jsou stejně netrpěliví jako jejich otcové kdysi,“ vzdychla shovívavě Sobháre. „Takže ještě jednou a konkrétně: správně by ti za takové situace měl otec dát k ruce ochranku. Jenže to by nejen nic neřešilo, ale varovalo by to celé okolí, že něco tušíme. Proto na tebe chceme pověsit Filliar.“

„Aha!“ zašklebil se Asper.

„Neber ji jako přítěž. Je to významná pomoc, a k ničemu tě nezavazuje. Nemusíte se mít rádi, ale měli byste spolupracovat tak, aby to nebylo cizím očím moc nápadné. Co je přirozenějšího, než když Velmistr turnaje najde v někom mezi hosty své zalíbení? Díky tomu budete moci být více času spolu aniž by to budilo podezření.“

„Pramáti!“ zvolal Asper. „Neurážej mě. Jsem zvyklý se o svou bezpečnost starat sám i bez nějaké holky!“

„Nezpochybňuji. Jenže ne vše na tomto turnaji je tvýma očima viditelné. Je tu i něco v pozadí. A ta holka se postará o to, co techničan nemůže rozpoznat. Tak nám to nedělej zbytečně těžké.“

„Už jsi to měla s mým otcem projednané, vid’?“ řekl trpce.

„Je to tak,“ přiznala na rovinu.

„No jasně. Pomůže mi když kategoricky odmítnu?“

„Ano, budeme to respektovat. Jen nám ostatním dost zkomplikuješ život.“

„Tušil jsem to. No tak jo,“ mávl rukou.

Usmála se. „Vidíš synku, a opět jsi o něco moudřejší.“

Tak myšlenkou, opakoval si Nobilex v duchu, když konečně osaměl ve své ubytovací sekci. Chvilku chodil po místnosti. Pak se najednou převtělil do bojového postoje (nelze napsat zaujmul bojový postoj pro akci, připomínající trikový střih ve filmu) a provedl s maximální koncentrací úder do vzduchu. Okamžik čekal, jestli se něco nestane; nevěděl sice co by se asi tak mělo dít, ale doufal, že by si toho všiml. Nic. Zaposlouchal se do svého těla. Opět nic. Zklamaně zavrtěl hlavou. Raději půjde spát.

Nedozvěděl se, co způsobilo jednu bezesnou noc údržbářům Trallongajského turnaje, kteří se zděšeně seběhli k pátému nosnému pilíři galerie, jenž ve večerních hodinách z neznámého důvodu praskl, jako kdyby do něj plnou rychlostí narazil neviditelný vlak.

Ten pilíř ležel asi o půl kilometru dál zhruba ve směru úderu Nobilexovy pravice, ale možná šlo jen o náhodný materiálový defekt způsobený vnitřním pnutím složitého komplexu...

*

13 - Třetí zkouška

„Velmistři, start!“

A už to zase začíná, pomyslel si Nobilex, když s nejvyšší obezřetností proběhl tmavou clonou vstupu a jediným pohledem se pokusil vytěžit z celého interiéru co nejvíce informací. A jen naprázdno polkl, protože v místnosti nikde nic nebylo! Východ z komnaty vesele svítil na protější stěně, jakoby říkal - tak poběž, jsem jen tvůj! Neváhej! Koho to prvního napadne, ten vyhraje!

Jenže!

Když Trallongajec ukazuje prázdné dlaně, buď si jist, že v nich něco drží, bleskla mu myslí jedna napůl žertovná poučka. Co nejsilněji se soustředil na prostor kolem sebe. Odkud co hrozí?

Chvilku se nic nedělo; ale pak se odjakživa trénovaný bojový smysl pomalu přece jen prosadil a Nobilex tušil. Ne, on přímo cítil, že je něco vpředu, mezi ním a zdánlivě snadno dosažitelným východem. Táhl se to od stěny ke stěně a bylo to... hladové.

A také časový ukazatel nad výstupní zónou obsahuje neuvěřitelně dlouhý limit. To není samo sebou.

Koncentroval se co nejlépe, a obezřetně vykročil.

Nic se nedělo.

Posunul se v plné pohotovosti ještě kousek – a najednou to ucítil. Nic kolem sebe neviděl, ale realita vpředu jakoby zhoustla. Nebránilo mu to v pohybu, neomezovalo to jeho dýchání ani jiné smysly, ale ten pocit... ten pocit tu byl!

Ještě kousíček se pohnul. Opravdu tam něco je!. Ale co? Nepatrně zkusmo hnul rukou.

Klouzalo to.

Nahore? Také. Dole jakbysmet a na stranách zrovna tak.

Znovu se maličko posunul. A ještě. Ejhle – rovně to šlo! Stačilo ale maličko vybočit a zdálo se mu...

Ale ne! To je jen iluze. Na vybočení to také nereaguje. Pro všechna slunce, co si o tomhle mám myslet?

Znova maličký posun. Jde to? Jde. Dobrá, řekl si, budu v tom pokračovat a uvidíme.

Milimetr po milimetru se sunul dál a dál. Ale tušení čehosi divného se počínalo zvolna, mlhavě, ale přece jen formovat. Ne, na změnu směru to nereaguje... No ovšem! na změnu rychlosti!

Aniž zastavil svůj šnečí postup, ohnul poslední článek palce – jejda! Něco ho za něj lehce, ale neodbytně chytilo.

Ztrnul a pokusil se prst co nejjemněji zbavit kontaktu, ale nešlo to! Rázem věděl, s čím má tu čest. Kinetický plot! Zabezpečovací vynález, starý sotva dva cykly. Trallongajci jdou s dobou.

Oč jde? Vezme se kus prostoru, zmačká se a uvede do labilního klidu. Ten výraz je velice výstižný. Malé, slabé a pomalé impulsy propouští. Každý silný nebo rychlý impuls zpracuje, tedy chytne a zablokuje odpovídající protisílu.

Kinetický plot je skvělá past na všechno pohyblivé. Nobilex si velice dobře uměl představit, co by se stalo, kdyby do něj vešel normálním krokem – anebo kdyby do něj dokonce vběhl!

Past by ho lapila do svého nepopsatelně deformovaného nitra a nedostal by se ven, dokud by přesně nezopakoval všechny své pohyby v obráceném pořadí a s obráceným směrem síly!

To je ale úkol pro kohokoli prakticky nereálný. Nejen že klade nesmírné nároky na koordinaci rozdílných svalových skupin, ale hlavně proto že každý nezdařený pokus místo úlevy naopak svou kořist vtahuje hlouběji a hlouběji do této fyzikální bizarnosti.

Oběť, neznající svého nepřítele, nejprve zkouší bojovat s omezující silou. Ta je zpočátku slabá, zdá se že jde přemoci. Jenže nejde. Sílí víc a víc. Oběť nevyhnutelně zjistí, že prohrává - tak se pokouší aspoň uniknout, ale nezdočné siločáry ji obalují a svírají čím dál mocněji, až nakonec zůstane v naprostém zoufalství nelítostně zamotána v ďábelském, ocelově utaženém klubku neviditelné pasti, bez možnosti pohybu, bezmocně čekající na nevyhnutelnou, pomalou smrt.

Soustředil se a pak narovnal článek prstu pohybem, který byl podle jeho názoru co nejvíce podobným původnímu pohybu, ale v opačném směru. Dotěrný stisk povolil. Hurá! Teď zbývá nedat plotu záminku, aby ho znovu chytil.

S mírným mrazením v zádech se Asper sunul hlemýždím tempem kupředu, křečovitě udržujíc stabilitu mezi lehkými, ale neodbytnými tlaky kluzkých siločar. Hlavně neztratit rovnováhu! Snadno se řekne, ale křivolaký průchod neviditelnou pastí ho nutil pohybovat se v hodně akrobatických figurách. Tohle bylo snad ještě horší než dřívější pomalý průnik laserovou mříží! Maximálním vypětím sil kontroloval každý sval a vedl tělo pomaličku po nejspokhodnější trase.

Konečně počal tlak neviditelných chapadel slábnout. Ještě kousek. Ještě kousíček... uť! Jeho cit mu říkal, že je z pasti venku.

Věděl, že nesmí ztrácet čas, ale musel věnovat aspoň pár sekund relaxaci svalů, zničených dlouhou stoprocentní koncentrací.

Nejraději by vyrazil východem ven, jenže – včas se zarazil – co když na cestě číhá ještě jiná past? Pravděpodobné by to bylo, vždyť z vymezeného časového limitu vyčerpал zatím sotva desetinu!

A opět šnečím pohybem vpřed.

Jeho podezření se potvrdilo: přímo na konci místnosti, vprostřed výstupní brány, čnělo jedno neviditelné rozvětvené chapadlo - poslední vražedná past na lehkomyšlné soutěžící!

Byla to sice jen osamocená siločára, ale nešlo se jí vyhnout a vysílený Asper měl co dělat, aby se přes ní dostal aniž by ho chytla. Několikrát to měl opravdu na hraně, ale nakonec díky nadlidskému úsilí z nelítostné a neviditelné mucholapky vyvázl.

S pocitem absolutního vyčerpání se propotácel skrz zelenou clonou východu... a užasl. Nejdřív měl dojem, že je obětí nějakého snu, ale potom se znovu podíval na brány a pochopil, že je tomu tak: byl venku první!

Teprve teď si dalo těžce zkoušené tělo pohov. Svět se s ním začal houpat, uši zalehly podivně modulovaným zvoněním, chvíli si myslel, že ztratí i cit pro rovnováhu, ale reakce na šílené vypětí odezněla rychleji, než k němu stačili přikročit výstupní asistenti, kteří mají za úkol poskytnout Velmistrovi po zdolání zkoušky veškerou podporu.

„Vítejme prvního Velmistra třetí zkoušky!“ volal Bzenn Nor, a divácké galerie řvaly nadšením. Ještě trošku nejistě zvedl obě ruce a zamával jim v odpověď nedbaje toho, že mávání horními končetinami platí na několika desítkách planet za značně neslušné gesto a na ještě více planetách neznamená zhora nic.

„Jo! Jo, Lastakarijský Velmistře!“ Terrengl se snesl na svém dopravníku osobně do výstupní arény, aby vyjádřil svou spokojenost. „Přesně takhle to máš dělat! Jsi jednička! Jednička!“ křičel na něj. Ctihodný zmocněnec byl zjevně v extázi z toho, že někdo konečně sesadil Hampoljedova favorita Hórgandéva z čela finalistů.

Odověděl matným úsměvem, pootočil se nazpět a znovu a znovu nevěřičně prohlížel ostatní prázdné brány a ukazatele času. Jeho vítězství bylo tak šokující, že si připadal nesmírně nesvůj. Pak, uctivě veden pověřenou osobou, se posadil do prvního, nejhonosnějšího křesla na místě vyhrazeném pro vítěze zkoušky, kde mohl sledovat kdo vyjde z komnat další.

Pohodlně se rozvalil, nechal si nalít vrchovatě čajkomu a plně vychutnával svůj první úspěch.

Davy v diváckém sektoru se zvolna zklidnily a nad výstupní arénou zavládlo poznenáhlu opět pekelně napjaté ticho. Kdo bude další?

Čas pozvolna ubíhal, číslice na ukazatelích monotónně klesaly, ale nikdo se neobjevoval! Dokonce i Bzenn Nor tiše rozmlouval přes svůj implantovaný komunikátor s velínem nestranné kontroly, aby se ujistil, že odpočet běží podle regulí. Zato napětí se s blížícím koncem časového limitu prudce zvyšovalo. Vzrušený šepot galerií, třepetající se pod střechou, prudce sílil do afektovaného křiku.

Náhle zbývaly pouhé dvě minuty!

Aspera napadla děsná, ovšem velmi příjemná myšlenka, že by v pasti uvnitř mohli zůstat všichni a bylo by rázem po problémech. Zarazil se, neboť nevěděl, zda by se na to měl těšit, anebo se za takové nápady naopak zastydět.

Už jenom minuta!!

Nedohledné řady diváckých galerií počaly unisono odpočítávat. Skandovaný křik nabíral s každou nižší hodnotou na síle, burácel a odrážel se od infrastruktury jako dravý mořský příboj, hřměl jako kladivo osudu dopadající na kovadlinu nevyhnutelnosti. I mnozí z infolovců se nechali strhnout atmosférou a odpočítávali do svých přenosů! A nespočetní diváci doma i na všemožných prostranstvích před holovizními projektory se nepochybně připojili také.

Čtyřicet sekund před limitem doslova propadl ven skrz bránu starlord Bimbl Lorg. Jeho lesklé, ocelové oči odrážely nelidskou hrůzu. Tělem mu trhaly neovladatelné křeče, nebyl vůbec schopen vnímat svět kolem sebe. Zatímco se ho ihned chopili asistenti výstupu, divácké galerie explodovaly nepopsatelnou bouří hlasů! Davy šílely, nervy tekly. Nikdo již nepočítal, všichni gestikulovali a řvali jako v pominutí smyslů.

Osmadvacet sekund! Skrz výstup prolétla Psíxfrička a padla jak podřátá na zem v naprostém vyčerpání síly i vůle.

Dvacet sekund – a nikdo další!

Už jen deset! Uvnitř byli stále ještě tři soupeři!! Divácký sektor byl v naprostém amoku, a podobně na tom patrně byly miliardy diváků po všech osmi galaxiích. Nad ochozy se míhaly rudo-bíle pruhované drony záchranného systému - nejednoho z přihlížejících v ty vrcholně vypjaté chvíle zradilo jeho vlastní tělo.

Šest!

Pět!

Bránou vylétl starlord Hórgandév a hned nato bojovník Zhorben Krvout. Brána první komnaty vzápětí s temným úderem pohasla, i když ještě zbývaly tři sekundy. Taková byla pravidla – poslední propadne pecku...

Hórgandév na tom nebyl o nic lépe než ostatní; předlouhá série mikroposunů jeho pohybový aparát málem roztavila. Trvalo nějakou chvíli, než se vzpamatoval z naprostého přetížení. Jeho první starostí bylo najít Nobilexe. Když se potkal s výsměšným pohledem Asperovým, obr jakoby náhle ztratil zbytek sil a bezvládně padl.

„Všechny planety zdraví Velmistry třetí zkoušky!“ vyzpěvoval Bzenn, jak mu velel protokol. Aspera napadlo, že je to jako pohřební píseň všekrále Veneuta Dušechmura naprosto nedosta-
tečné...

*

14 - Změna

„Skvělé. Naskočils na správnou vlnu, mladý surfere,“ prohlásil Karh Asper nadšeně, když usedli ve slavnostní hale ke stolům Lastakarijské skupiny. „Prognostici ti tentokráte předpovídali první až třetí místo. Docela se strefili, ne?“

„Jdi do háje se svými prognostiky,“ směje se Nobilex. Tak jako v minulých večerech, i dnes je středem nespočtu pohledů, ale jejich obsah je tak odlišný od včerejška! Však je to také znát! Kdekdo by byl pyšný, pokud by směl být chvíli v jeho blízkosti, ne-li dokonce prohodil nějaké to slovo čí dokonce přijal pozvání ke stolu!

„No představte si –“

„– Asper že první dvě zkoušky div neprohrál? Tomu snad ani nejde věřit?!“

„Je mazaný, tak na sebe nejlépe strhne pozornost infolovců...“

„– ten to všem ještě natře, dejte na mně!“

„Vždyť jsem to pořád říkal, že jedině Nobilex –“

„Co říkal?“

„–že všechny natře –“

„– nepovídejte! a čím jako?“

„U Leptona, už mě z těch keců bolí hlava,“ šklebil se Asper, když se konečně vymanil ze zajetí infolovců,nejrůznějších význačných osobností i obdivovatelů a našel si chvílku klidu u svého stolu. Nejvíce ho vyvedl z rovnováhy hustý chumel všemožných planetáček (i planetáků), kteří mu přeuctivě nabízeli poháry s výrazně rudým nápojem. Barva znamenala jasný závazek, že se dotýčný chce stát tonombar (spolupoutníkem) Velmistra tak moc, že v případě jeho smrti též opustí tento svět.

Nebylo třeba připíjet - stačilo pohár jen přijmout. Neudělal takovou kontroverzní radost ani jednomu z nich, a zanechalo to v něm hořký dojem.

„Budeš to muset ještě vydržet,“ kývl otec směrem k oficiální zóně, kde se z davu vynořila Nathalia Bra. Byla oslňující tak jako ostatně kdykoliv a vyzývavě zářila i v tak pestré a vznešené společnosti, jaká se zde bezesporu sešla. S grácií, jen sobě vlastní, se „zviditelnila“ u jejich stolu. Vládce Lastakarijského impéria potěšeně přikývl.

„Vítej, Bra Sedmikvarkovno a užij si našeho pohostinství.“ Mávl rukou: „Nezatěžuj se společensky předepsanými řečmi. Je mi jasné, že tu nejsi kvůli mně. Jako bych tu nebyl.“

Aktivoval svou zónu soukromí a začel se do Semrešovského papyru. Ne každý věděl, že se nejedná o obyčejný primitivní svitek. Papyr obsahoval variabilní příběh. Variabilní v tom smyslu, že reagoval na vnější podněty a čtenářovo rozpoložení.

Když byl čten na kluzišti, děj se přemístil do vyhřátých tropů, a naopak v horkém létě se odvíjel v mrazivých kulisách. Postavy měnily své úmysly i skutky podle toho jak se čtenář zrovna cítil, a k dovršení všeho příběh vždy obsahoval nenásilné, ale hluboce moudré poučení. Nejzvláštnější bylo, že se ona poučení nezřídka úzce vztahovala k momentální potřebě čtenáře. Jeden jediný exemplář papyru tak vlastně nahrazoval celou rozsáhlou knihovnu a též do jisté míry i jakési orákulum.

Nesmírně zvláštní technologii, která svitky vyrobila, dosud nikdo nerozklíčoval, a šťastní vlastníci pradávných Semrešovských tiskovin si je cenili nad všechny poklady Svazu planet.

Bra, rozzářená jako supernova, mezitím zlehka a graciózně usedla vedle Nobilexe.

„Smím poblahopřát?“ pousmála se svůdně.

„Ale jistě. Vítej, jsi milou součástí naší společnosti,“ opětoval Asper úsměv.

Chvilku usrkávala coflamový drink. „Nesmírně se omlouvám,“ zašeptala pak. „Musela jsem nějak zaměstnat Hórgandéva. Nebyt mě, nedal by ti ani chvíli pokoj a myslím, že by ti to asi na klidu nepřidalo...“ Znovu maličko upila. „Doufám, žes nebyl tak naivní, aby sis myslel že jsem tě tak ošklivě podrazila?“

Nobilex nic neříkal. Vycítila, že ještě váhá, a tak obnovila útok své krásy spolu s brilantní řečí.

„Bylo toho dneska moc, vid’? Naprosto tě chápu, taky by mi asi nebylo do řeči. V pohodě, ráda s tebou budu chvíli mlčet.“ Nenuceně se opřela, nabízejíc mu tak pohodlný výhled na skvělý design svého těla.

„Nebylo toho nijak moc,“ promluvil konečně Asper.

„Jsi zbytečně skromný...“

„Byl jsem,“ upřesnil o stupínek důrazněji. „Ale už nebudu.“

„Ani nevíš jak mě těší tvá sebejistota. Dnes jsi jasně ukázal, že na to máš,“ ujistila ho.

Mírně přezíravě se pousmál. „Vím. Nechal jsem zprvu Hórgandéva trochu vyrůst. Chudák. Spolkl mi to i s navijákem.“

Nathalii se zadrhl dech. „Počkej, Velmistře třetí zkoušky! Tys opravdu první dvě kola tak chladnokrevně taktizoval?!“

„Nepoznalas to?“ prohloubil se jeho úsměv.

„Ne,“ přiznala váhavě.

„On to také nepoznal. Je to jen velký hlupák. Počítám že co nevidět vypadne.“

Nathalia znovu zkameněla. „Chápu že si můžeš věřit, ale Hórgandéva bys podceňovat neměl.“

„Ne? Proč se mnou tedy nevyvolal spor osobně? Proč na mě poslal toho nemožného železného panáka?“ Vítězně se ušklíbl. „Protože se mě bojí.“

„Tak to se ale pleteš!“ opáčila rázně.

Asper se rozesmál. „Fakt?! To mi prozrad, co mi od takové nuly může hrozit!“

Oči kosmické všekrálovny blýskly. „Chápu že pohrdání soupeři patří k obrazu, který jsi o sobě povinen udržovat, ale kdybys věděl, kdo stojí za Hórgandévem, přešel by tě smích!“

„Já to vím, milá Bra. Hampoljed,“ ušklíbl se pohrdavě.

„A vidíš, nevíš!“ zasmála se. „Kdepak Hampoljed!“

Nobilexovi poněkud ztuhly rysy. „Kecáš. Nikdo bohatší není.“

„To mě mohlo napadnout,“ řekla přezíravě. „Vidíš všechno jen přízemně. Ale síla, která Hórgandéva podporuje, je úplně odjinud. Nemáš šanci se jí postavit!“ zakončila triumfálně.

Asper pomalým pohybem přejel Nathalii prstem přes paži a nahé rameno až ke krku. „Dobrá. Pochopil jsem, žes mi chtěla oplatit to, jak jsem si pohrál s Hórgandévem v prvních dvou kolech. Ale teď už nemusíš lhát a vymýšlet si pohádky. Oba víme, že je prakticky ztracen.“

„Nazýváš mě lhářkou?!“ sykla ostře. „Ne on, ale ty jsi naprosto ztracen.“ Udělala prudké gesto. „Všichni kolem jste ztraceni!“

Mladík se ale místo znepokojení rozesmál naplno. „Teď mi spadlo srdce do kalhot, milá Nathali! Pokračuj prosím! Jsi tak krásná, když se snažíš být co nejhrozivější!“

Kosmická všekrálovna vztekla ztišila hlas. „Jen se směj, dokud můžeš. Buď si jist, že pak se hodně dlouho bude smát někdo úplně jiný!“

Jenže vtom se stalo něco nečekaného. Zpod stolu na druhé straně vykoukla měděně rudá kštice, za ní hlava a nakonec celé tělo. „Já zde,“ prohlásila se Filliar. *Smím si oficiálně sednout tam, kde jsem se celou dobu schovávala?*

„Ale jistě,“ kývl Asper, a při pohledu na dámskou společnost u stolu si s definitivní platností pomyslel: Nathalia je skvost, ale

z ledového diamantu. Zato Filliar... hm! Kam jsem dal oči! Hned nato ho napadlo, jak velikou úlohu ve volbě vzhledu rudovlasé kamarádky hrálo to, co Sobháre nejspíše nenápadně vyčetla v jeho hlavě. Ale protože nebylo jak tu otázku rozřešit, věnoval se aktuální situaci. Docela nenuceně uchopil dívku za rameno, jemně ji přitáhl k sobě a letmo se dotkl rty její tváře. „Chutná po jahodách. Super, rád jahody!“ zakřenil se a mrkl na všekrálovnu. Filliar se mlčky vyprostila z jeho sevření a odsedla si maličko nesouhlasně o koušiček dál.

Zato Nathalia Sedmikvarkovna se zatvářila úplně děsně.

„To je jako co?!“ vyštěkla štítivě.

„To je jako unilangově špatně,“ upozornil ji mladík. „Ne co, ale KDO, pokud už se ptáš. Asi se znáte dosud jen z povzdálí. Vážená Bra, tohle je Filliar Tenerxea, neposedná Deecanthijská dcerka; milá Filliar, toto zase věhlasná kosmická všekrálovna Nathalia Bra Sedmikvarkovna.“ Široce se usmál. „Pokud si chcete vyškrábat oči, tak prosím až někde za rohem...“

Vládkyně už překonala své ohromení nad tím, že její rozmluva měla tajného posluchače, i nad tím, že sdílí prostor s někým tak nízkourozeným. „Tvá nová urážka se opravdu povedla,“ zavrčela na Nobilexe. „Ale nevykládej si to jako mou slabost, když na ni nebudu reagovat. Táhle TO,“ použila znovu opovrhlivý výraz, „se mnou není absolutně souměřitelné.“

Než stihl Asper reagovat, slova (či spíše myšlenky) se ujala Filliar. *Výtečně řečeno, všekrálovno. Skutečně nemá sebemenší smysl, abychom my dvě soupeřily.*

Jenže Sedmikvarkovně, dosud rozpálené vztekem, nedošel smysl toho co slyšela. „Drahá moje,“ usmála se s jedovatou líbezností, „ty patříš k Deecanthijcům, jak slyším? Vy jste ti poustevníci, kteří kdysi v bláznivém osvětlení odmítli vědecký pokrok a už generace se ve svých zablěšených jeskyních pokoušejí sestrojít duchovně vyspělý teleport z kaštanů, špejílí a shnilých brambor? Já jsem na rozdíl od tebe vesmírná všekrálovna, má flotila brázdí prostor všech osmi galaxií, vládci mě uctivě zvou na své dvory a mám vše co chci, zatímco ty nemáš nic.“ Ušklíbla se. „Dozajista ani ten nepochybně vypůjčený oděv co ti tak děsně nesedí!“

Filliar poslouchala s lehoučkým úsměvem. Pak maličko přikývla.

Máš téměř úplnou pravdu, všekrálovno. Ty máš na rozdíl ode mě kdeco, kromě jediného.

„Tak to se pochlub, děvenko!“ zasmála se Nathalia pyšně. „Co já nemám ale ty ano?!“

„Srdce,“ řekla Filliar nahlas.

S Nathalií to ale neotřásl. „Jak typické pro Deecanthijce!“ zasmála se pohrdavě. „Takhle mluvíte všichni, protože nemáte čím argumentovat a nezbývá vám nic než slabošský útěk k moralizování a citečkům.“ Pohodila hlavou a obrátila se na Nobilexe. „Omluv mě, Velmistře třetí zkoušky, že jsem se nechala zatáhnout do tak ničemné debaty. Protože vidím, že se TO nechce hnout, s tvým dovolením odejdu, abych nebyla příčinou neklidu tvé relaxace.“

Ladným způsobem se zvedla a neopomněla se ho jakoby náhodou dotknout. „Budeš-li mít někdy chuť, ráda tě potkám.“ Naposledy sjela opovrživým pohledem Tenerxeu a odplula do sálu mezi další hosty. Věděla kdy opustit bitevní pole, aby se nepotřísnila produkty boje.

Vládce Karh zrušil svou clonu klidu. „Už je definitivně pryč?“ poznamenal s úlevou, a pokývl k Filliar. „Vítej, darcki.“

Asper se zhluboka napil. „Uf. Nebylo to snadné.“ Obrátil se k Filliar, a všiml si, že i před ní na stole stojí pohár. Měl naprosto jasnou představu, jakou barvu má jeho obsah. Ona to fakt myslí vážně, řekl si, ale neměl chuť s tím souhlasit.

„Nezkoušej to ani ve snu,“ řekl honem tiše.

Maličko zaváhala. *Nebudu*, odpověděla.

„Raději mi řekni: zjistila jsi něco?“

Pochopitelně, přikývla. Proto jsem také vylezla zpod stolu, aby ses už nemusel trápit zbytečně dlouho...

„Ale docela se rozjela, ne?“ zasmál se. „Škoda, že se mi nepodařilo z ní vymámit, kdo to Hórgandéva podporuje. Nejsem v přetvářce tak zběhlý.“

To nevadí, vedl sis dobře. Ale ona to stejně neví...

„Počkej. Ale řeklas že jsi něco zjistila?“ podivil se.

Hórgandév jí neřekl nic konkrétního. Jen jí ukázal, co do něj bylo zatím vloženo, a sdělil, že časem bude ještě mocnější. Ale stačilo to k tomu, aby získala nezlomné přesvědčení o tom, že on bude vítěz letošního turnaje.

„Vyčetla jsi jí z hlavy aspoň co to bylo za ukázkou?“

Opět maličko přikývla.

„Tak nás nenapínej.“

Hórgandév umí bojovat myšlenkou.

*

15 - Čtvrtá zkouška

„Velmistři – start!“

Pět bytostí vtrhlo do bran, vedoucích do dalších komnat smrti.

Asper v duchu záupěl. Trallongajci snad nemají žádnou fantazii! Místnost byla přehrazená už jako tradičně laserovou mříží, která bránila přístupu k volnému východu. Ale dnes byl někdo na druhé straně. V černé, ohybné, superplastové schránce hnízdl ještě černější a ohybnější robot. Jakmile Nobilex vstoupil dovnitř, promluvil.

„Ty jsi Asper Nobilex. Nesmím tě pustit.“ Jeho hlas byl zrovna tak kouzelný jako jeho vzhled.

„Proč?“

„Ty jsi Asper Nobilex. Nesmím tě pustit,“ odpověděl robot.

„Čert tě vem!“ zaklel mladík.

„Ty jsi Asper Nobilex. Nesmím tě pustit,“ reagoval podivný protivník. Evidentně mu bylo jedno, co Asper říkal. Byl to obyčejný tupý a tvrdohlavý vstupní strážce, v němž bylo lidskosti asi tolik jako ohně v polárním ledovci.

Bylo zřejmé, že je robota nutno nějak přesvědčit, aby vypnul lasery. Zatímco jedna z předchozích úloh byla matematická, zde se nepochybně jednalo o nalezení vhodné, nejspíše jediné možné, rétorické argumentační konstrukce, která by robota „vylomila“ z jeho kategorické negativní mantry.

Jenže mladík dobře tušil, že jde o typickou Trallongajskou fintu. Přesně takhle chtěli, aby uvažoval: předtím matematika, tak teď to bude slovní problém. Kdepak! Nenechal se nalákat do téměř jistě bezvýsledné hádky, ačkoli vysoký časový limit by tomu napovídal. Zhluboka se nadechl pak se doslova měnil před očima. Přikrčil se, ruce se nepřírozeně zkrčily a jaksi zkrátily, trup se vyhrbil, jedna noha se ohnula kamsi do ztracena za záda a obličej už vůbec nepřipomínal nic lidského.

„Tři, dva, jedna. Konec zkušebního procesu. Právě proběhla předstartovní testovací sekvence. Uspěl jsi v ní, tvé obvody pracují správně. Já jsem ve skutečnosti Hudromul Globuličitý, kontrolor připravenosti zkouškových místností. Asper Nobilex přijde poté, co já a ostatní inspektori dokončíme proces kontroly,“ zaskučel neuvěřitelně skřípavým hlasem.

Robot se zarazil a otočil své optické senzory ke stěně: „Časomíra však běží!“

„Ovšemže běží, také podléhá zkoušce funkčnosti!“ namítl Asper suverénně.

Optická čidla ještě jednou zablikala. „Ty nejsi Asper Nobilex. Mohu tě pustit,“ změnil strážce svůj názor a laserová mříž pohasla.

Jenže místo radosti se Nobilex zděsil – teprve teď mu došlo, že s jednou nohou vykloubenou až někam k lopatkám nedokáže udělat ani krok. Vsadil vše na jednu kartu. Naklonil se a když už padal na nos, odrazil se. Jako puma prolétl kritickou zónou – a měl to s chlupem, protože během letu nedokázal zachovat své vzhledové mimikry a laserová mříž vzplála těsně za jeho zády.

„Ty jsi Asper Nobilex. Nesmím tě pustit!“ vykřikl rozčileně robot, jehož strojová logika již poznala, že byla oklamána.

„Polib si elektronky,“ sekl po něm Asper, ale půlku té věty dořekl už venku – tak bleskově vyrazil z východu a jako střela vpadl do výstupní arény. Přežil!

Tentokráte byl druhý – od brány číslo čtyři právě v naprostém klidu odcházela kamenná Psíxfrička, aby zaujala první místo v galerii vítězů. Znovu tím potvrdila své přirozené mistrovství. Ohlédla se, kdo je druhý, a věnovala Nobilexovi nepatrné, uznané pokývnutí. Netečná k šílení davů, usadila se do vítězného křesla.

Mladík ušel sotva deset kroků, když ze svých bran prakticky úplně nastejno vypálili Hórgandév a Bimbl Lorg. Náčelník Hadronářů byl o pouhých šest setin sekundy pomalejší.

Ve stejném okamžiku svítící brána číslo dva praskavě zhasla.

Zatímco Bzenn Nor zpěvavě oslavoval Velmistry čtvrté zkoušky, Terrengl Brongl se otočil od stěny plné kontrolních zobrazovačů.

„Dokonáno!“ vydechl zhluboka. „Zkouškové komnaty mají dalšího doživotního zajatce. Bojovník Zhorben patrně vůbec nepochopil, oč jde a snažil se robota nějak zničit. Doted' nepřišel na to, jak nebo čím...“

*

16 - Motanice

Slavnostní večer po čtvrté zkoušce byl hned v úvodu poznamenán dalším incidentem Cti. Vážený Robmurijský kníže napadl Psíxfričku poté, co se vetřel do okruhu jejích obdivovatelů.

Tentokrát byla útočnou zbraní kyselina. Musela být připravena zcela utajeně někde v prostorách slavnostního komplexu, protože finální tekutinu by detekovaly ochranné automaty střežící vstupy. Na jednotlivé komponenty však reagovat nedokázaly.

I když v první fázi selhala, tak Tralongajská ostraha sálu přece jen splnila svůj úkol. V momentu, kdy atentátník chtěl skleněnou nádobku s látkou použít, byl odhalen dozorující automatikou. Ta neváhala ani zlomek sekundy. Naprosto přesný výstřel ho doslova zalil do nepoddajné, paralyzační izolační hmoty, zatímco vylekaní hosté ucouvli do bezpečné vzdálenosti.

„Dejte to pryč, a jeho vyndejte ven,“ vyzvala Psíxfrička členy zasahující ochranky. Když ramenatý Robmurijec zůstal stát na vlastních nohou, řekla: „Bij se.“ Neproněsla to ani trochu výhrůžným tónem. Zamračený kníže přesto pochopil, že dostal šanci zemřít jako muž. Přikrčil se, zatnul silně pěsti a vyrazil.

Víc nestačil. Bojovnice z rodu živého kamene ho jediným úderem rozdrtila od hlavy až k podlaze. Sálem zazněl chór zděšených i obdivných výkřiků. Psíxfrička provedla svou smrtící akci nesku-tečně ladným, doslova baletním pohybem.

„Věc Cti,“ řekla lakonicky. Popošla k vedle stojícímu robotickému číšníkovi, vzala jeho sněhobílý ubrousek, a utřela si ruku.

„Dokonale ztělesněný smrtící půvab,“ podotkl uznale Karh.
„Nikdo nemůže říci, že má Nobilex nedůstojné soupeře.“

„Byl to Zhorbenův společník,“ řekl Bellicox tiše. „Asi měl dojem, že byla Psíxfrička ve zkoušce zvýhodněna oproti Krvoutovi. Nejspíš ti dva uzavřeli Robmurijské krevní pouto. Takoví lidé se nezastaví před ničím.“ Pak nenápadně ukázal očima vlevo.

Vládce Karh vzhlédl od svého poháru: „Á, Velmistř čtvrté zkoušky, starlord Bimbl Lorg! Vyber si místo u našeho stolu podle libosti a přeskoč zdvořilostní fráze!“

Asper stočil oči a vymanil se z podivného dojmu, kterým na něj kamenná bojovnice působila. Byla dokonalá, to bezpochyby. Ale stále měl neodbytný pocit, že by tu nejraději ani nebyla. Divné...!

„Hop! Nu, Aspere, Velmistře čtvrté zkoušky, už nás zbyla jen polovina.“ Bimbl upřel své kovové oči do Nobilexovy tváře a pak najednou těžce přikývl. „Já vím, mladý hrdino. Je nelehké definovat

svůj postoj k někomu, kdo je současně tvým přítelem i smrtelným nepřítelem.“

Mladík nevesele přikývl. Věc, kterou tu starlord Lorg tak zpříma otevřel, byla nepopulární odvrácenou stranou Trallongajského turnaje. Mezi Velmistry počínaly vznikat v průběhu turnaje velmi komplikované vazby na bázi strachu, nenávisti ale i přátelství. Společně prožité smrtelné ohrožení vytváří citové vztahy i mezi naprosto cizími bytostmi.

Něco podobného fungovalo i zde, jenže tu byl zásadní problém: každý, kdo přežil, byl v dalším kole smrtelnou hrozbou všem ostatním. Spolu s klesajícím počtem soupeřů se zprvu neurčité vztahy vyhocovaly s bleskovou rychlostí a ohromující razancí. Vzato statisticky, při první zkoušce padal zničující verdikt na jednoho z osmi. Zítra bude mít každý z Velmistrů před očima nelítostnou pravdu: smrt si bude vybírat v děsivém poměru jedna ku třem.

U stolu se rozhostilo rozpačité ticho.

„Proč tu vlastně jsi, Nobilexi? Co tě sem přivedlo?“ tázal se Bimbl.

„Nu... nechci se šířit o nevyhnutelnosti osudu,“ ušklíbl se Asper. „Po pravdě řečeno, myslel jsem si, že tu budu sám proti normálním soupeřům. Rozumíš?“

Starlord přikývl. „Naprosto. Můj úmysl byl zrovna takový. A podívej se na to: všichni takzvaně normální soupeři už jsou mrtví. To znamená, že teď teprve půjde do tuhého.“

Zajímavý výraz, pomyslel si Asper. Co asi znamená „jít do tuhého“ u bytosti, jejíž i nejměkčí část těla je z kovu? Pak mu to došlo: starlord tím chtěl taktně naznačit, že mezi zbylými Velmistry je jedině on biologickým tvorem... Nahlas ale řekl: „Myslím, že ani Hórgandév netušil, koho tady potká.“

„Nepochybně. Je to opravdu zapeklité. Každý z nás, Velmistrů čtvrté zkoušky, by určitě dokázal excelovat v předpokládaném každoročním týmu. Jenže teď je to supersíla proti supersíle. Tvoje schopnosti už si nedovolí podceňovat ani ten největší blázen. Hórgandév má našlápnuto k vítězství od samého úvodu. A Psíxi-frička nepotřebuje ani zkušenosti, ani výcvik – té nadělal přímo Valka, je geniální bojovnicí i řešitelkou od přírody.“

„Nějak jsi v tom výčtu pozapomněl na svoje přednosti...“

„Zvláště je ten svět zařízen,“ šklebil se Bimbl, „Hadronáři a Lastakarijci, dobří přátelé, náhle stojí proti sobě a usilují si o život...“

Nobilex mlčel. Byla to hluboce pravdivá slova, která slyšel, na která ne a ne najít jakkoliv přijatelnou odpověď.

Já zde, řekl vtom někdo. Byla to Filliar, která s milou přirozeností vstoupila do jejich hovoru. Kořeny problému tkví v samé podstatě bizarního Trallongajského turnaje. Proč musí poslední propadnout smrti? Který psychopat si tohle vymyslel? Je přece mnoho jiných mírnějších, přesto radikálních způsobů, jak se zachovat k tomu, kdo prohraje.

Ani nečekala na svolení k zapojení do naší skupiny, pomyslel si Nobilex. Čím to, že tak vychovaná dívka najednou opomněla povinnou společenskou formalitu?

Náhle ho napadlo docela divoké řešení. Deecanthijci si mohou navzájem zprostředkovávat vědomí. Možná je Filliar prodlouženou rukou vědmy Sobháre, která má všude vstup permanentně dovolen, a pramáti na to na chvíli zapomněla. Pak by to mělo smysl.

Trochu ho zamrazilo. Jak pak ale mohu vědět, kdo se na mě dívá jejíma očima, zda ona sama nebo někdo cizí?

Koutkem oka zahlédl její strážkyni Cohorx Naren, která mlčky splynula s pozadím lemujícím jejich stůl. Jaký paradox! Moje tajná ochranka má svou ochranku, ušklíbl se v duchu.

Ale to je správné, uvědomil si ihned. Filliar musí vypadat jako měkký cíl, potřebující ochranu. Jak jinak by mohla plnit svou tajnou úlohu?

„Hrozba smrti dodává Trallongajskému turnaji to, co nemají ani jedny oktogalaktické bojové hry. Smrt tu ztělesňuje výjimečnost, jedinečnost a neodvolatelnost. Svým způsobem chápu pohnutky organizátorů,“ pokrčil rameny Bimbl Lorg.

Asper se neutrálně usmál, naklonil se k Filliar a změnil téma: „Čím chutnáš dnes?“

Smutkem, odpověděla. Má duše teskní nad zaslepení, kteří hazard se života vydávají za největší hrdinství. Samosebou, ó Velmistře čtvrté zkoušky, to je jenom můj osobní názor – názor slabé ženy, jehož netřeba dbát...

Nobilex si ji chvíli měřil a znenadání ho přepadl neodbytný pocit, že by si Filliar nejspíše přála jeho odstoupení z turnaje. Docela ho to zaskočilo.

Jak by to chtěla zdůvodnit? Osobní názory a tužby, byť sebe-ušlechtlejší, v tomto případě moc neplatí. Nobilex je především následník, a jeho říše od něj očekává jednoznačné činy. Teprve po naplnění svých povinností může pomýšlet na to, kde a jak léčit svou dušičku, nemilosrdně rozervanou ostrými zuby politiky.

„Ač se mi to neříká lehce, pro city tu není místo,“ poznamenal Lorg, a vrátil do debaty střízlivý tón.

Já vím, přikývla mlčky. Proto jsem to ale musela říci... Omlouvám se dvakrát. Za svá slova i za to že jsem vstoupila do tvého tématu, Velmistře Lorgu.

„Nic se nestalo. Stejně jsem vás nehodlal zbytečně dlouho zdržovat. Jen jsem považoval za vhodné osobně sdělit, že i my jsme rozhodnutí zastavit starlorda Hórgandéva za jakoukoli cenu.“

Asper zpozorněl. To není samo sebou. Starlord Bimbl tu zrovna říká, že je mu jedno zda vyhraje turnaj nebo ne, jinými slovy, zda přežije či nikoli, ale mnohem důležitější je zničit Hórgandéva!

„Někdo to udělat musí,“ přikývl vládce Karh.

Bimbl se podíval znova na mladíka. „Byl ten zlobivý Xarťan vyhovujícím testovacím objektem?“

Asper opět nerozuměl, tak jen neutrálně pokrčil rameny.

Náčelník kosmického rytířstva pokýval hlavou. „Vedeme to v patrnosti, Velmistře čtvrté zkoušky.“ Vstal. „Dovolte mi teď odejít.“

„Bylo nám ctí i potěšením,“ kývl Karh.

Asper se přiměl k úsměvu. „Uvidíme se zítra, starlorde Lorgu. A štěstí tě provázej.“

„I tebe, následníku Nobilexi,“ rozloučil se Bimbl.

Chvilí bylo ticho.

„Co mi uniká?“ rozhlédl se Asper.

„Jen to, co nemusíš řešit. Máš svůj program, tak se ho drž.“

„Chci to vědět.“

„Nechceš,“ opáčil Karh. Když ale viděl výraz svého syna, nepatrně kývl. Trenér a strážce Bellicox popošel blíže a přisedl k nim.

„Oč jde? Aspere, hochu, Hórgandéva naprosto šokovalo když jsi zabil Xarťana myšlenkou.“

„Nebyla to-“

„-ale byla.“

„Nebyla! Snad sám nejlépe vím, co dělám a cítím, ne?!“ namítl neústupně. Bellicox se nenechal vyvést z míry. „Podle naší ošetřovny ze dvou třetin byla,“ podotkl. To byl důrazný fakt.

„No tak i kdyby byla! A co jako?!“ připustil Asper rozladěně.

„Stejnou vlastnost má Hórgandév. A stejně jako ty ji neměl při svém vstupu do turnaje. Ty sis ji nejspíše vyvinul vlastními silami. Ale do něj ji někdo musel implantovat v jeho průběhu. Popřemýšleli jsme, a výsledek je znepokojivý: Hórgandév je jen nástroj.“

„Tak jako já. Tak jako každý ze soutěžících,“ kývl Asper, kterému nedošel celý dopad vyřčeného.

„Rozhodně ne jako ty. Navenek to vypadá že je Hampoljedovým favoritem. A skutečně, výzvědná služba už zjistila, že s jeho přispěním chce Hampoljed provést meziplanetární převrat. Mistrně využil toho, že turnaj eliminuje skutečně silné osoby mezihvězdně mocných skupin, a zbyde jen Hórgandév který dokáže přemluvit kohokoli. Po dobrém nebo po zlém. Vlastně... první ze zmíněných dvou možností se ještě dodnes nenaučil. Takže tak.“

„Chytrý plán,“ kývl Nobilex.

„Ale riskantní. Určité markanty naznačují, že Hórgandév nechce zůstat druhý v pořadí. Plánuje využít Hampoljedovu podporu, a až bude vhodná chvíle, odstranit ho a zmocnit se nejen fyzické vlády nad planetami, ale i nad jeho finančním impériem.“

Udělal maličkou odmlku.

„Jenže ještě jemnější, leč nezpochybnitelné signály ukazují, že v pozadí tohoto úmyslu je skryt jiný, s mnohem větším dosahem. Sice stále nevíme jaký, ale tvá schopnost, kterou jsi použil proti Xartanovi, tě dostala do hry.“

Hórgandév žil v přesvědčení, že zmíněnou schopnost dostal on sám. Teď má podezření, že není jediný, kdo ji obdržel. To ho vede k závěru, že jde o hru skrytou ve hře. Myslel si, že pouze on má být něčí údernou pěstí. Jenže teď to vnímá tak, že Tralongajský turnaj je jen zástěrka pro řešení otázky, kdo z vel mistrů bude vhodnější se tou pěstí stát. A my stále nevíme, čím vliv to má na svědomí.“

Asper to musel chvíli strávit. Situace, jak ji náhle viděl, byla mnohem složitější než zprvu vypadalo. Neznámý vliv, schopný na takové úrovni zneužít oktogalaktický turnaj? To vyvolávalo mrazení v zádech. Fakt, zda přežije či nepřežije zítřejší klání, mu najednou připadal téměř bezvýznamný. Pochopil, jaký měla Lorgova poznámka význam. Předák Hadronářů to musel vědět, jinak by to neřekl.

A Nobilex zhluboka vzdychl. „Nejsem dosud připraven,“ přiznal.

„Já vím, synku,“ přikývl vládce Karh. „A kdybys mě na začátku poslechl a nechtěl to vědět, zcela zbytečně by tě to nyní nezatěžovalo. Každý z nás má svůj úkol. Dbejme, ať jsme dobří právě v něm, a jiné starosti nechme ostatním, kteří se zase snaží být nejlepší ve svých povinnostech. Takhle to funguje, víš?“

„Omlouvám se, a děkuji za poučení, které si беру důrazně k srdci,“ kývl Asper.

Otec učinil uklidňující gesto. „Dost už starostí. Možná by nebylo marné, abys aspoň na čas přišel na jiné myšlenky. Drahá Filliar, neurazí tě když budeš mým synem pozvána někam do soukromí?“

Zase někdo rozhoduje za mě! pomyslel si nespokojeně Asper, ale poučen předchozí lekcí, raději mlčel. Svou úlohu v tom hrál i fakt, že se mu ten Sobhářin poloklon začínal docela zamlouvat. Kromě vlídnosti a překvapivého nadhledu měla přesně to, co chybělo Nathalii: srdce. Aura, která ji obestírala, byla úchvatná. No tak proč ne!

„Ó, pokud následník neodmítne společnost NĚČEHO tak neurozeného jako jsem já, bude mi neobyčejnou ctí,“ řekla Tenerxea nahlas, parodujíc Nathaliino vyjádření.

„Neodmítnu,“ pousmál se Asper.

„Výtečně. Co ty na to, Bellicoxi?“ obrátil se vládce na trenéra. „Naruší to jeho harmonogram přípravy na zítřejší klání?“

„Nenaruší, naopak. Zrovna jsem něco takového chtěl navrhnout. Jsi opět o myšlenku přede mnou, můj pane,“ kývl muž, a obrátil se k Asperovi a Filliar. „Nevím, na co ještě čekáte, mládeži. Bavte se. Důkladně.“

*

17 – V soukromí

Zázemí Lastakarijské sekce bylo značně rozlehlé. Obsahovalo všechny obslužné struktury a výbavu, která měla sloužit jedinému cíli – udržet Aspera Nobilexe ve hře až do vítězného konce. Nejdůležitější součástí byla Mechanicianská ošetrovna. To je biologické revitalizační oddělení s doslova fantastickými schopnostmi. V případě potřeby dokáže proměnit i beztvarem, rozmlácenou, nakaženou, rozleptanou či spálenou hromadu kostí a masa zpět do podoby favorita Trallongajského turnaje ve špičkové formě.

Nacházelo se tu i množství dalších oddělení, neboť Lastakarijsko, coby přední z nejsilnějších uskupení v okolním kosmu, skutečně nemuselo na své výbavě šetřit.

Asper s Filliar, spokojeně usazení na pohodlném dopravníku, byli hladce unášeni jasně prozářeným vnitřkem rozsáhlého komplexu přímo k osobní ubytovně mladého Velmistra. Provázela je věčně mírně zachmuřená Cohorx, sedící na dalším místě za nimi. Zatím neřekla ani slovo.

Asper by se správně měl těšit, neboť v nelítostném harmonogramu turnaje a pečlivých příprav mezi jednotlivými koly soutěže, konečně nastala příležitost relaxovat v příjemné společnosti.

Filliar Tenerxea by naopak měla být nadšená, že ona je vítězka střetu s mocnou a krásnou vesmírnou všekrálovnou Nathalií.

Avšak přestože Filliar měla svou hlavu mile opřenou o Velmistrovo rameno, atmosféra byla poněkud rozpačitá. Byl k tomu dobrý důvod. Nečekal je odpočinek ani zábava, ale bylo nutno, aby to tak navenek aspoň trochu vypadalo.

Nic neříkej, zněl Asperovi v hlavě darckin usměvavý hlas. Neustále jsme sledováni. Vy sami netušíte, kolik cizích čidel vás tu monitoruje. Už jsem jich viděla šest.

Nezlob se na vaši kontrarozvědku, reagovala na silné hnutí Asperovy mysli. Vede si skvěle. Jiné sekce jsou promořené cizími sledovacími prvky mnohonásobně víc. Ano, i VAŠIMI prvky.

Hladce proklouzli dalším bezpečnostním stanovištěm a pluli prozářenou chodbou k poslednímu průchodu.

„Vítej doma, Velmistře čtvrté zkoušky,“ pozdravila ho srdečně šestice strážců. Bylo znát, že to od nich není nadřilovaná povinnost, ale že si mladého následníka opravdu váží.

Cohorx Naren mlčky seskočila a vyměnila si s nimi chladně korektní úklonu.

Oba mladí proletěli do Nobilexova ubytovacího prostoru. Tam dopravník zastavil, aby mohli pohodlně sestoupit, a odlevitoval na své parkoviště v nitru jedné ze zdobených stěn.

Tenerxea se zvolna rozhlédla. „Pěkně to tu máš zařízené,“ podotkla obdivně nahlas, načež opět přešla k myšlenkám. *Neber to prosím jako mentorování, drahý Aspere, ale měl bys dělat to, co bys v soukromí nejspíše prováděl s dívčí návštěvou v situaci, kdy není jisté zda se dožiješ zítřejšího večera.*

„Filliar...“ popošel k ní, ale znovu zaváhal.

Nic neříkej a nenech se pobízet, usmála se myšlenkou. Máš to tu dobře hlídané, ale stejně tu jsou tři cizí čidla. Už jsem předala jejich souřadnice vaší ochrance. Ale než budou zneškodněná, měj na paměti, že tě sledují cizí osoby. Tak si přece neuřízneš ostudu?!

Mladík jí oplatil úsměv. No dobře! A náhle vyrazil.

Říká se, že Lastakarijští výsadkáři se dokáží pohybovat rychleji, než stačí vnímat lidské oko. Byla to pravda, neboť jim pomáhaly gravitační agregáty v bojových samonosných kombinézách. Ale Asper zvládal totéž i bez podpory techniky.

Svět kolem Filliar se náhle rozmazal do vířících pruhů a když se vzpamatovala, byla kolem naprostá tma a hodně málo místa.

„Au,“ vydechla tiše. I když Nobilex dával úzkostlivý pozor, aby při bleskovém „únosu“ nezpůsobil své návštěvě zbytečné nepohodlí, přece jen to úplně bezbolestně nešlo. Teď se navzdory absenci světla zvědavě rozhlédla.

„Promiň. Jsme v technickém doku uvnitř stěny. To za tebou je dopravník na kterém jsme přiletěli,“ řekl šeptem. „Není tu sice světlo, ale určitě ani žádná špionážní očka.“

Chytré řešení, vyslala pobavenou myšlenku. Ale nemůžeme se dlouho schovávat.

„Řekni mi, kde ta špionážní očka jsou, a Bellicox se během chvilky postará o naše soukromí.“

Zavrtěla hlavou. *Nepostará. Tomu, kdo vás sleduje, by neuniklo že se jeho očka odmlčela právě poté, co jsem se tu objevila já.*

„Aha. Nemáš zájem aby si tě začal všímat nějak podrobněji.“

Přesně. Je žádoucí aby o mě panoval dojem že jsem jen tvá dočasná záliba. Mimochodem - je tomu snad jinak? podotkla pichlavě, ale vrátila se k tématu. *Ale čidla stejně zrušíme, jen se o jejich eliminaci postará někdo venku.*

Zlehka ji obejmul kolem pasu. „Zatím ti jde tvůj záměr ohledně mé záliby docela dobře. Jak daleko v něm chceš pokračovat?“

Znovu opřela hlavu o jeho rameno. *Daleko, ale ještě zadrž. Ukrýváš se sem běžně? Ne? Chyba.*

„Myslíš, že samotný fakt, že jsme se schovali, už může majitele oček varovat, že o jeho špionážních štenicích asi víme?“

Výtečný postřeh. Ale nejen proto. Jsem tu s tebou, abychom přes sledovací očka vyslali signifikantní data, která dokáží naši telepatičtí pátrači spolehlivě stopovat dál v jejich cestě. Tím odhalíme kdo tě tu sleduje.

„Signifikantní?“ zopakoval mírně zaraženě. „Aha. Takže bych tě třeba měl začít před kamerami vraždit nebo tak něco?“

Raději nebo tak něco, smály se její myšlenky. Pojdme do toho, neztrácejme čas. Jaký důvod by tě přiměl skrýt se se svou návštěvou do úložiště pro obslužné stroje?

Asper přemýšlel jen okamžik. „To je prosté,“ vycenil zuby.

Jen o chvíli později vyplul dopravník ze svého boxu, a tak jako předtím nesl dva pasažéry. Tentokrát to však nebyla mile bezstarostná plavba vzduchem. Filliar Tenerxea byla k zařízení připoutána za kotníky i zápěstí, a nevypadalo to že dobrovolně. Mladý Velmistr čtvrté zkoušky obratně ovládal směr letu a přitom z ní nadšeně rval šaty. Jejich dráha nitrem příbytku díky tomu připomínala spíše divokou jízdu na dračím hřbetu.

To je ono! Jen do mě! pobízela Filliar Aspera, a mimoděk přivírala oči, když při svém letu jen o vlásek míjeli části interiéru.

Super! Zaměřeno! reagovala jen o pár sekund později spokojenou myšlenku. *Čidla budou odpojena do půl minuty, dodala. Nebylo to nijak těžké.*

Kvůli utajení signálu byly špionážní snímače napojeny na vlastní optické rozvody, které se jako nepatrné pavučinky vinuly nepozorovaně nitrem infrastruktury Lastakarijské obytné sekce. Jenže takové řešení by v případě odhalení vedlo rovnou k tomu, kdo sledování prováděl. Optické vodiče tak končily o něco dále výtečně maskovanou přenosovou jednotkou s úzce směřovaným signálem.

Shodou okolností, jež vypadaly jako zcela náhodné, však nyní došlo v daném místě ke kolizi dvou robotických přepravních jednotek, z nichž jedna vybočila ze směru a prudce narazila svým manipulátorem do modrého kamene nástěnné fresky. Přesně do toho, pod kterým bylo skryto maličké zařízení, předávající informace oček ven. Tok informací se přerušil.

Uf! Už s tím můžeš přestat, mrkla Filliar skrz rozčuchané, divoce vlající vlasy na Nobilexe.

„Fakt musím? Mně se to začíná čím dál víc líbit!“ zašklebil se pobaveně, a cíleným kopnutím suverénně na poslední okamžik odklonil před letičiho dopravníku mimo zdobený sloup.

Pokud to vidíš takhle, nejsem proti, směla se v myšlenkách a vesele předvedla cvik zvaný „most“. Asper ale přesunul váhu doleva, zklidnil plavbu vzduchem a hladce přistáli vprostřed obytného átria.

„Nepřehnal jsem to?“ Odepnul spony popruhů a pomohl kamarádce posadit se.

V pohodě, dotkla se prsty jeho tváře. Nesmírně oceňuji zážitek, ale hlavně to že jsme se nikde za letu nevybourali. Přece jen, z takové inovativní varianty užití bezpečnostních pásů jakou jsi na mě aplikoval, by se mi při havárii trochu hůř utíkalo.

„Dával jsem si hodně velký pozor. Ale omlouvám se, pokud jsi chvílemi měla strach že to nemám pod kontrolou...“

To byla pochvala, ne vyslovení nějaké obavy. Byla jsem si naprosto jista, že jsem v dobrých rukou.

S úsměvem odklonil oči k holovizní stěně. „Dívá se mi na tě sice hezky, ale nevím jak to vy Deecanthijci máte, a nechci tě přivádět do rozpaků. Vydrž okamžiček, objedná ti něco na sebe.“

Zasmála se. Šaty počkají. Vadí ti, že jsem ustrojena skoro stejně jako ty, když vcházíš do zkouškové komnaty?

„Jak chceš. Mně to je milé,“ přijal její rozhodnutí s potěšením.

Mrkla na něj. Budeme pokračovat. Spojíme příjemné s užitečným - nejlepší styl práce, jaký znám. Zatím jsme úspěšně skončili jen první část úkolu. Ještě nás čeká druhý díl.

„Nejdříve mi ale řekni, kdo se to na mě celou dobu díval.“

Sledování technicky zajišťovali Nupergané, ale sami na něm neměli žádný zájem kromě finanční odměny. Sláva a popularita jim nic neříká, jejich jedinou modlou jsou peníze.

„A komu informace prodávali?“

Hned čtyřem subjektům naráz. První je Hampoljed. Ten má své čmuchaly úplně všude. Druhým je zdejší Trallongajský turnajový komitét. Oba ctihodní pánové jsou zvědaví jak malé opičky. Třetí je mezihvězdný velkoindustriál Hiasan. Toho asi neznáš - on má prapodivné gastronomické záliby. Ale totožnost čtvrtého účastníka nás trochu překvapila. Data o tobě kupovala vesmírná všekrálovna Zummurr.

Asper pokrčil rameny. „Nevzpomínám si, že bychom s ní měli někdy co do činění.“

Filliar zlehka mávla rukou. *Co víme, má také svůj bojovnícký klub, a uchází se o kvalifikaci na Trallongajský turnaj. Teď zrovna objevila nějakého extra nadaného šampiona, který se doslova bleskově probojoval mezi elitu. To je možná důvod proč tě chtěla mít v záběru.*

Lehkým gestem ho vybídla, aby trochu poodstoupil. *Teď k druhé části úkolu. Chci ti předat dvě vlastnosti. Jsi připraven?*

„Nejsem,“ zavrtěl hlavou. „Doufal jsem, že seznam osob, o kterých budeš mluvit, bude mnohem delší. Je krásné tě sledovat, zatímco vyprávíš.“

Lichotí mi, pokud mě vidíš takhle. Ale poprosím ještě o chvíličku racionální spolupráce, aby z nás měla radost i Sobháre.

„A jejda,“ vzdychl Asper. „Takže ona je teď vlastně v tobě...?“

Ne tak docela. Ale pošle ti mým prostřednictvím dvě vlastnosti, přiznala. „Vadí ti to...?“ dodala nahlas.

„No...“ zaváhal. „Hele, a kde byla když jsem před chvílí vyráběl deficit tvého odění?!“

Dovolila si maličký rozpustilý úsměv. „Kdoví kde.“ *Nelezeme si do soukromí víc než je nevyhnutelně potřeba,* dopověděla telepaticky.

„Ještě moment. Chceš mě ovlivnit jen myšlenkou, že? Je zakázáno implantovat fyzické modifikace,“ upozornil.

„Zcela přesně,“ řekla nahlas.

„Dobrá...“ Napadlo Trallongajský turnajový výbor, jak dramaticky může schopnosti soutěžícího ovlivnit „pouhá“ myšlenka? blesklo mu hlavou. Na druhou stranu, myšlenkové modifikace prakticky zakázat nelze. Vždyť i poznatky z předchozích soutěžních kol jsou modifikace mysli.

Trpělivě ho sledovala a bylo zřejmé, že na něm vidí jak se rozhodl. *Tak, už jsi připraven?*

„Jdeme na to. Mám si stoupnout do bojového střehu?“

Chvilku přemýšlela, a pak přikývla. *Zkus to.*

Asper plavně vyskočil. Navyklým pohybem rozepnul sponu opasku, zahodil suknicí, přemetem kombinovaným se dvěma vruty dopadl do širokého bojového postoje a provedl krátký energický sled bojových pohybů, nazývaných někdy kata. „Čekám!“

Filliar skryla tvář do dlaní. *Promiň,* smály se její myšlenky. *Nemusíš u toho dělat žádné silácké skopičiny. Ale nejen tobě se dívá dobře na mě; i já se na tebe ráda podívám. Vypadáš fantasticky a naprosto chápu, proč ti ženy pořád strkají poháry*

s rudým chajkomem do rukou a proč se jim při pohledu na tebe podlamují kolena!

Mladík se také rozesmál. „Ty jedna ještěrko všemi mastmi mazaná! A tobě také?!“

Však proto preventivně sedím, cinkla šťastně její myšlenka.

„Vítězíš!“ rozpráhl ruce. „Pobavilas mě, ale raději opatrně s tím mícháním zábavy do povinností. Neumím to u tebe rozlišovat. Takže mi předej to co je třeba.“

Spustila ruce. *Už je máš.*

„To mě pokonej! Co? Jakto?!“ řekl zaraženě.

Umění vhledu a umění otočky, upřesnila. Vložila jsem je do tebe zatímco jsme se bavili. Když má někdo upřímnou radost, jeho mysl je uvolněná a otevřená, takže to jde úplně samo.

„Vhled a otočka?“ Zaposlouchal se do sebe. „Nic necítím.“

To nevadí. Aktivuje se v pravou chvíli. Nemusíš se o to starat. Ideální by naopak bylo, kdybys na to dokázal úplně zapomenout.

„Čím dál lepší!“

Měj na zřeteli, že stojíš proti elitním soupeřům v elitním turnaji. Všichni jsou schopni rozpoznat tasenou zbraň, a tím eliminovat tvou výhodu. Proto nes tyto dvě nové zbraně tak, aby si jich nikdo nevšiml, dokud nebudou potřeba. Ani v tvých myšlenkách...

„Vynasnažím se,“ řekl, ale bylo vidět že mu to nedává pokoj. Čekal něco důraznějšího. Třeba zostření logiky, nebo nějaký nový bleskurychlý reflex. Ale vhled a otočka? K čemu to bude?

Moc ti to zapominání nejde jak vidím, pokývala mírně kriticky hlavou. Ale to vyřeší závěrečná fáze našich úkolů, to jest reset myslí. Naštěstí nemusíme chvátat, máme na to plno času, takže se připrav, bude to důkladný reset.

„Reset?! Nezní to moc přívětivě!“ podotkl nedůvěřivě.

Ano, reset, a s tichou nadějí doufám že hodně hluboký. Seskočila z dopravníku a setřásla ze sebe poslední zbytky rozervaných šatů. Libovolně dlouho, až do zítřejšího rána.

„Aha!“ udělal jen Asper, ale od toho kratičkého slova málem chytilo vybavení rezidence plamenem.

Zadržela ho, když chtěl dopravník odeslat zpět do jeho boxu, aby nepřekážel. *Nech ho tu. Třeba se nám ještě hodí...*

*

18 – Pátá zkouška

„Velmistři – start!“

Už jen čtyři bytosti zmizely v temných jícních vstupních bran, jejichž osudovost byla více než příslovečná.

Rychle, ne však zbrkle, zopakoval si Asper v duchu a vnikl do zkouškové komnaty. A jako už poněkolkáté, mimoděk užasl.

Letošní testy byly skutečně velmi netypické. Žádné pronikání nebezpečnými polygony, žádné souboje s nejrůznějšími syntetickými monstry. Teď například měl proti sobě krátkou, měkce nasvícenou chodbu, která se na svém konci větvila do tří dalších chodeb v pravoúhlých rozestupech.

Časomíra zde měla velmi exotický vzhled: přesně ve středu každé stěny byla hmota prozářena ve tvaru znaků ubývajícího času. Tentokrát ho měl k dispozici celé tři hodiny!

Jedna cesta vede k východu, zbylé dvě do zatracení, pomyslel si mimoděk velmi nespokojeně. Nesnášel úlohy, ve kterých hrála rozhodující roli slepá náhoda. Nepřipadalo mu to spravedlivé. Sebelépe vycvičený soutěžící může s vypětím sil překonávat hrozby ve dvou tunelech, a jakýkoli nekňuba mezitím pohodlně dojde třetím tunelem k cíli, jen proto že zrovna má štěstí?!

Ale ať se mu to líbilo nebo ne, bludiště bylo tady.

Tak jak byl zvyklý z mnoha podobných simulací, umístil do prostoru pod sebe důkladný nivelační náboj a aniž ztrácel čas, pustil se levou chodbou. Neběžel, ale ani se neloudal. Stále zůstávalo riziko že někde číhá nějaká utajená hrozba.

Odbočka se po dvaceti krocích znovu větvila do tří možností.

No paráda. A vypadá všude úplně stejně. Šedé, hladké stěny bez jakékoli nepravidelnosti, a jemně zářící časomíra.

Tak to ne. Kousl se do zápěstí a označil si cestu kapkou krve. A teď do toho!

Labyrint byl však stále stejný. Kousek rovné chodby, a čtyřdílná křižovatka. A kolem dokola.

Asper se důsledně bránil tomu, aby zrychlil. Možná, že monotónnost je ta finta, která má soutěžícího přimět ke spěchu, aby po hlavě do něčeho vlétl.

Anebo naopak, má v řešiteli vyvolat podezření, že ho stereotypní vzhled má donutit chvátat, a tak zpomalí - přičemž správné řešení je skutečně chvátat. Trallongajské léčky mohou být mnohonásobně vrstevnaté.

Pátá křižovatka. Tisíc možností. To už je moc, aby to bylo fyzicky realizované bludiště, pomyslel si. Je zcela jisté, že chodby musí být někde rafinovaně zacyklené. Nejspíš nějaká šikovná forma teleportu.

Co asi dělají soupeři, napadlo ho.

Bimbl Lorg si zcela jistě skládá v hlavě topologickou mapu poznaného bludiště. To může být velká pomoc pokud z toho dokáže usoudit na nějaké běžně nepostřehnutelné schéma zkouškového polygonu.

A co Psixifrička? Říká se, že je vtělením boha Valky. Třeba bez jediného zaváhání, vedena svým nadpřirozeným citem pro věc, spokojeně kluše na první pokus jedinou správnou cestou...

Tisíc variant je příliš na prosté prohledání. Bude nezbytné najít vhodnou optimalizaci. Co může být společným jmenovatelem pohybu čtyř tak rozdílných bytostí v bludišti? Rychlost? Paměť?

Pořád se s nepříjemným pocitem vyhýbal slovu náhoda.

Náhle se otočil a rozběhl se zpět. Možná je řešení v tom, uvědomit si nereálnost kombinačního rozměru bludiště! Pokud nenajde východ do určitého počtu křižovatek, je logické že je ve špatné větvi!

Jenže hned co se vrátil na nejbližší předchozí křižovatku, překvapeně zastavil. Neviděl žádnou značku!

Nebyl to sice problém, protože si pamatoval pořadí chodeb jako řadu čísel. Ale zkoušková komnata očividně chtěla, aby ztratil orientaci. A chtěla to velmi intenzívně.

To na Lorga platit nebude, usmál se. Jeho paměť je neomylná.

Vrátil se ještě o jednu křižovatku, a ověřil si, že ani tam krvavá značka není. Vracel se tedy po paměti a v duchu si přebarvoval číslice odboček, které již prozkoumal. Bylo lepší jim změnit barvu místo toho aby je zapomínal. Hodí se, pokud stejnou větev navštíví znovu.

Mám zrychlit? ptal se marně sám sebe. Třeba komnata počítá s tím, že si uvědomím marnost rozvoje hloubky bludiště a předpokládá že budu spěchat nazpátek v přesvědčení, že se vracím již prozkoumanými chodbami, a proto mi do nějaké z nich umístí nečekanou hrozbu která tam předtím nebyla.

Nezrychlil, ale byl to strašný pocit.

Za chvíli bude na začátku. Křižovatka, tři, křižovatka dva, křižovatka jedna, a jsem tu. Jenže v ten okamžik Aspera zamrazilo,

protože místo vstupní brány stál na úplně neznámé křižovatce, stejné jako kterákoli jiná tady!

Zabloudil jsem, vyděsil se. Buď jsem si zapamatoval špatné číslo, nebo jsem neúmyslně chybně odbočil když jsem četl cestu v protisměru. A nemám šanci zjistit, kde chyba vznikla.

To je můj konec!

Jenže vtom ucítil signál své vstupní značky. Uf! Pamatoval si odbočky správně! Ta úleva byla nepopsatelná.

Časomíra ho ujistila, že z celkového limitu sice nevyčerpal ani desetinu, žel bezvysledně. Co tedy nová situace říká?

No ovšem. Struktura labyrintu je dynamická. Pochopitelně že tu nemohou být desítky tisíc křižovatek. Nejspíš se motá na maličkém kousku, který mu ale připadá nesmírně veliký. Je tedy třeba najít způsob, jak si označit chodby definitivně!

Myšlenkovou značku, kterou užil k označení počátku, by sice mohl položit na více místech, jenže by se pak nedala rozlišit od jiných podobných. Ale mám ještě své ruce, řekl si odhodlaně.

Pootočil se vlevo a udeřil. Šedá hmota se rozlétla pod zásahem pěsti a ve stěně zůstal nepřehlédnutelný kráter. Mikrofázový beton, uvědomil si mimoděk. Poctivé zdivo!

A vyběhl. Označil si další křižovatku, a vrátil se nazpět.

Nevěřicně se rozhlédl. Stěny na výchozí křižovatce byly naprosto neporušené, na zemi nebyl ani úlomek!

Ale úžas se obratem přeměnil v uspokojení. Iluze! Je to jen iluze. Sice výrazně hlubší než jsem schopen poznat, ale už to vím. Zbývá otázka, jak z ní ven?!

Správně. Pouhá iluze, vynořila se mu najednou v hlavě klidná myšlenka. Vhlédni to ní...

Aspera znovu zamrazilo. Nejen z toho, že pochopil smysl prvního daru od kamarádky, ale hlavně z něčeho jiného: jak mohli Deecanthijci vědět, co na něj čeká?! Nikdo neznal povahu zkoušek! Cesta od turnajového výboru a kontrolní komise až k realizaci byla tak všestranně zabezpečena, že nebyla šance tajemství prolomit.

Sobháre! uvědomil si s nadšením, ale i leknutím. Vypadá to, že nenápadní Deecanthijci ovládají svět kolem sebe mnohem důkladněji, než se komu asi zdá. Na takové záhady ale nebyl čas.

Poslušen svého dojmu, zavřel oči. Před vnitřním zrakem mu z mlhy vyplulo zvláštní schéma. Připomínalo stavební plán, nakreslený na rozměrném papíru. Akorát že byl nějak divně složitý.

S tou otázkou si ale jeho pozorovací talent poradil snadno. Je to množství nákresů provedených přes sebe. Velký Leptone! Dívám se na bludiště ze čtvrté dimenze?!

Takže, vstup je tady, ujasnil si. A výstup... také?!

Cože?? Jak může být vstup a výstup ve stejném místě?!

Ale ovšem! Jak je to prosté: správný směr je vzhůru nebo dolů.

Znovu zatnul pěst a vymrštil se nahoru. Ve výskoku udeřil do stropu a pružně dopadl zpět. Strop byl také z betonu. Zkusil ještě podlahu. To samé.

To se má skutečně probourat stěnou zkouškové komnaty?! To nedává smysl. Nejen že to nebylo reálně možné - zkouškové monolity byly velmi důkladně pojištěné, aby z nich nešlo násilně uniknout, anebo naopak do nich násilně dostat. Navíc pokud by to bylo správné řešení, musela by to komnata dát nějak najevo. Třeba kdyby část stropu jen vypadala jako beton. Aha!

Co nejrychleji provedl testování nahoře i dole, na osmi dalších místech křížovaty, ale se stejným výsledkem. Tudy cesta nevede!

Znovu „vhlédl“. Co mi uniká? Ale plán mlčel. Usilovně ho zkoumal, pokoušel se od sebe extrahovat jednotlivé jeho větve a skládat si z nich původní trojrozměrný obraz, ale složitost velmi rychle rostla, až poznal že to nezvládne.

Hrome! Cítil, jak mu vidina prohry počíná rdousit hrdlo.

Posadil se a přiměl se odpoutat od napětí. Dostal jsem vhled. Vhlížím, ale nevidím. Co tedy dělám špatně?

Možná jsem jen opomněl nějakou drobnost! Znovu vhlédl. A vtom si všiml rozmazané skvrnky.

Musel se usmát. To jsem přece já! Zaostřil vnitřní pohled, ale skvrna nezlepšila kvalitu. Aha! To bude výchozí a současný stav, napadlo ho. Nesouhlasí, proto se vidím rozmazaně.

Stop!

Proč vhled ukazuje mou počáteční a aktuální polohu?! Abych nezabloudil? Ale vždyť to bych už nezabloudil ani tak. Díky vhledu je iluze po částech krásně čitelná!

Nemám náhodou být tam, kde napoprvé? Co když dává labyrint smysl jedině když se dívám přesně z místa, kde jsem začal?

Zaměřil se na svou nivelační značku a bez problémů se postavil na místo, kde celé bloudění začalo. V tom okamžiku dvě mlhavé skvrnky, znázorňující jeho polohu, splynuly do jediné ostré, a nejen to. Vzhled labyrintu v jeho mysli redukoval na jedinou čtvercovou místnost!!

Otevřel oči. Na všech stranách byly úplně stejné stěny s úplně stejnými chodbami. Trallongajci se překonávají, to je iluze jak řemen, pomyslel si uznale. Nicméně MUSEL mít za zády vstupní bránu!

A co když je nejen vstupní? bleskla mu hlavou strašlivá myšlenka. S nejvyšším napětím udělal opatrný krok dozadu-

A byl venku!!

Možná několik sekund ohromeně stál, než se dokázal s tím šokem vyrovnat a uvědomil si, že slyší burácení diváckých tribun.

„Ha-dron! Ha-dron!“

Ohlédl se na galerii vítězů. V prvním ze tří křesel seděl starlord Bimbl Lorg! Tribuny zaznamenaly nového vítěze a změnily pokřik.

„Lastakááá!“

„Vítejme druhého Velmistra páté zkoušky!“ vykřikoval zpěvavě Bzenn Nor, a trojice asistentů s uctivými úklonami doprovázela Aspera do druhého křesla.

„Ani nevíš, jak rád vidím právě tebe, milý soupeři,“ uvítal ho Hadronářský náčelník.

„To je vzájemné,“ ujistil ho Nobilex. „Jak dlouho už si tady užíváš své zasloužené slávy?“

Lorg se maličko ušklíbl. „Dost dlouho. Prokoukl jsem jejich iluzi hned na první křižovatce. Tak jsem se vrátil nazpátek - zapamatovat si výchozí bod mi nedělalo žádný problém. Ale řešení mě nenapadlo. A jak jsem se tam bezradně motal, najednou jsem vypadl ven. Strávil jsem uvnitř dvě minuty.“

Prý bezradně! Asper si byl jist, že Bimbl Lorg je všechno možné, jen ne bezradný. Ale jako vtip to bylo dobré.

„Já jsem si krátce schrupnul,“ kontroval pobaveně. „Doufal jsem, že se labyrint mezitím vyřeší sám od sebe. Ale on ne. Tak jsem ustoupil, abych získal správný rozběh, a ejhle - byl jsem venku!“

Starlord se smál na celé kolo.

Tato zkouška byla věru ďábelská. Měl ji ale za sebou, mohl klidně sledovat brány číslo tři a čtyři a užívat si úlevy že přežil.

Už jen jeden ze zbývajících soupeřů bude mít tu šanci. Druhý propadne smrti. Nebylo to možná moc hezké, ale kdyby měl Asper mezi nimi volit, neváhal by ani vteřinku.

Čas zvolna ubýval. Přehoupla se jedna hodina, a nic.

Asper se dětinským způsobem pokusil myšlenkami působit na Hórgandéva. Nenajdeš řešení, sugeroval mu. Nepřijdeš na to!

Pak si uvědomil co dělá, a zahloubal se do úvah. Dalo by se sugerování neúspěchu soupeři považovat za regulérní postup v průběhu zkoušky? Do značné míry ano, usoudil. Mohu vyniknout tím, že jsem rychlejší, anebo tím že naopak soupeře zpomalím. Ach jo, mávl nad tím rukou. Řeším hlouposti...

Dobíhala druhá hodina! Napětí se stávalo drásavějším. Kdo najde spásný postup? Hórgandév nebo Psíxfrička?

„Nechci se tě dotknout, Lorgu,“ poznamenal Asper, „ale čekal jsem tady spíš Třiosmšestku než někoho z nás.“

Hadronářský Velmistř pomalu přitakal. „Cítím to stejně. Ona je bezpochyby boží tvor. Zaráží mě, že ji její božstvo nyní zjevně nechává na holičkách.“

A byla by ideálním řešením, prolétlo Nobilexovi hlavou. Já s Lorgem bychom mohli v dalším kole čestně odstoupit jako výraz úcty k ženě, a přežili bychom všichni tři. Tak doufejme, že-

Vtom se to strhlo. Z třetí brány doslova vypadl ven starlord Hórgandév!

Asper jen zavřel oči a vztekle zatnul zuby.

Bylo rozhodnuto!

*

19 - Váhání

V kruhu tří nejbližších osob panovala neveselá atmosféra, ačkoli se Nobilex stal Velmistrem páte zkoušky. Měly to na svědomí vyhlídky do zítřejšího kola. A ty byly tentokráte velmi kruté.

„Prognostici předpokládají, že by další úkol měl podobný charakter. Vy co jste zbyli, jste už tak bezkonkurenčně vyhrané osobnosti, že budou muset postavit další zkoušku na jediném, v čem se můžete porovnávat – na schopnosti bleskového rozpoznání, analýzy a řešení situace.“

„Nakolik lze tvým prognostikům věřit tentokráte?“

„Devětašedesát procent, možná třiasedmdesát.“ Karh Asper nehodlal nikomu nic namlouvat. Bral skutečnost takovou, jaká byla.

„Myslím, že bys na to měl,“ řekl konečně Bellicox.

„A ty, otče?“

Karh mlčel. Opravdu těžké zvažování! Nakonec se podíval Nobilexovi do očí. „Synu, představovali jsme si to všechno zpočátku úplně jinak, vid'š? Už jen to, že jsi se v současné nečekaně silné konkurenci dostal do první trojice z osmi galaxií, je nesmírný úspěch.“

Těch pár předchozích dnů notně změnilo mnohé z okolností, jež platily ve chvíli, kdy jsi vstupoval do tohoto turnaje. Soukolí zákulisní politiky se nezastavila, a my jsme už teď získali téměř všechno, co jsme měli v plánu. Jsi jeden ze tří, to je hotový fakt.

Riziko, že neuspěješ a já přijdu o to, co jsem do tebe vložil, začíná být důraznější než možné zisky, jež by nám kynuly z tvého zařazení jako jednoho ze dvou...“

„Jsem prostě jen položka,“ poznamenal nesmírně trpce Asper.

Karhův temný obličej na sebe vzal laskavý výraz. „Oba víme, že tu osobní sympatie nemají co dělat. Ale nedořekl jsem až do konce.“

Pokud bys vyhrál, prestiž Lastakarijské říše vyletí až do nebes. Ale jestliže bych tě měl za takovou cenu ztratit, tak to bude mít velký dopad na vývoj ve vzdálených cyklech, kdy bys měl převzít mé místo. V tuto chvíli bych raději nechal rozhodnutí na tobě.“

„Zbaběle se zříkáš zodpovědnosti,“ zasmál se hořce Asper.

„Počkej, Nobilexi,“ podotkl Bellicox. „Otec jen dělá to, k čemu tě vedl celý život – abys uměl pevně čelit své povinnosti, ale též aby ses naučil držet opatř svého života ve vlastní pěsti. Že umíš dostát prvnímu jsi prokázal dostatečně. Teď to druhé. Rozhoduj sám za sebe – dostáváš k tomu skvělou příležitost.“

„Nejprve mě do toho navrtat a pak po mě žádat samostatnost? Jo aha, tak tomu se říká politika!“ odsekl mladík.

Nikdo se s ním nehádal, a on vlastně ani žádnou hádku nechtěl vyvolat. Zatímco mlčel a rozvažoval, kolem vládlo ticho.

Konečně promluvil. „Mám jednu indicii, která mi napovídá, abych do toho šel. Takže ano, myslím že bych to mohl zvládnout.“

Ozvaly se dva tiché vzdechy – těžko říci, který úlevný a který tíživý. Ale Asper ještě neskončil.

„Pevně věřím, že Lorg nezůstane pozadu. Vymlátíme Hórgan-
déva a pak náčelníkovi Hadronářů jako výraz úcty nabídnu buď
remízu, nebo odstoupím.“ Zadumaně upřel pohled do prázdna.

„Vyměnit osobní slávu za loajalitu Hadronářů je skvělý plán,“ kývl
Bellicox. „Hlavně abys tím vyřazeným nebyl ty. Je ta tvá indicie
dostatečně podnětná?“

„Co?“ Asper se protrhl ze zamyšlení. „Jo, podnětná byla fakt
mimořádně. Celou noc!“

Vládce si vyměnil s Bellicoxem nechápavý pohled, a teprve
okamžik nato rezignovaně složil hlavu do dlaní.

*

20 – Co je a co není vidět

Když Asper vešel do slavnostního sálu, okamžitě se na něj vrhl dav nadšených hostů, obdivovatelů, infolovců a blíže neurčených oficiálních osobností. Byl přece jedním z Velmistrů páté zkoušky!

Rázem byl zavalen nespočtem více či méně šílených dotazů, otázkou „Jak se cítíš“ počínaje, přes oduševnělosti typu „Kolik by podle tebe mělo být tři plus tři“ až k dotazům, jejichž smysl naprosto nechápal, neboť pocházely z tak odlišných světů, že je ani velmi variabilní unilang nedokázal smysluplně přeložit.

Dlouho se snažil trpělivě odpovídat v domnění, že zvědavci konečně odpadnou, ale jejich vlezlost nejevila známky únavy. Nobilex horečně přemýšlel, jak z toho ven. Nemohl je přece jen tak odehnat – jeho chování ještě tento večer uvidí nespočty bytostí ve všech osmi galaxiích a on tak vlastně nepřímo tvoří image Lastakarijské vládnoucí aristokracie.

Takže se neutrálně usmíval a snažil se odpovídat bezprostředně po otázce, aby bylo zřejmé, komu odpověď patří. Jestli bude odpověď smysluplná nebo úplně nesmyslná, to už nikoho nezajímá, neboť témata otázek a odpovědí stejně pro většinu nehomnidních obyvatel galaxií nemají žádný srovnatelný význam.

Svou šanci zahlédl ve chvíli, kdy z jedné strany padla otázka: „Čím bys chtěl být, kdybys nebyl následník?“

Mlčky se zahleděl na mluvčího. Ostatní ihned zaregistrovali, že se děje něco výjimečného a kolem Nobilexe se konečně rozhostilo ticho.

„Mou druhou profesí je obchod,“ řekl, když byly všechny oči soustředěny na něj. Krátce se rozhlédl a aniž jim dal čas reagovat, dodal: „Vidím, že mi nevěříte. Přesvědčím vás. Odted' budu své odpovědi prodávat. Jednu odpověď prodám za jednu přiměřenou ránu pěstí do hlavy tazatele.“

Zaražené ticho zavládlo vůkol.

„No nestyďte se,“ vyzval je. „Ptejte se, na co chcete! S postupujícím večerem budou ceny stoupat!“ Od té chvíle se komunikační štváči omezili pouze na pasivní sběr informací.

Zbývalo ještě se prodat mořem pohárů s rudým chajkomem, které mu plno bytostí kolem uctivě nabízelo. Mezi všemožnými planetáky zahlédl i nějakého hodně malého chlapce. Zabolelo to, a současně pocítil příval zlosti. Jaký zmetek může pro svoje vlastní ambice do tak fatálního závazku nahnat dítě?! Bleskově se rozhlédl, zda neodhalí, kdo stojí za takovou hanebností, a všichni

kolem něj vylekaně ucouvli. Jeho vztek se mu musel jasně odrazit v tváři. Ach, Leptone, pomyslel si hořce. Může přece existovat mnoho důvodů, které by mohly rodiče přimět k tak radikálnímu činu. Nejsem oprávněn ho soudit. To není můj boj. Znechuceně se odvrátil, ale vtom zahlédl Hadronářského velmistra, jak na něj kývá.

„Přisedni, příteli! To bylo vskutku elegantní,“ pozval ho Bimbl Lorg do své řádové sekce.

„Já zde-“ řekl Asper, ale okamžitě byl laskavými gesty umlčen a ještě ani nedosedl a již se před ním objevilo vybrané pohoštění. Nejen stůl ale i celý prostor byl komponován do vzhledově velmi čistého Hadronářského stylu včetně různých magických ozdob, jež se udržovaly od dávných časů jako tradice, aniž kdo znal jejich původní význam. Hadronáři byli pomenší postavy a i když Asper seděl, své společníky z nazelenalého kovu o něco převyšoval. Nikomu to ale nevadilo.

„Říkal jsem vám, že Velmistr páté zkoušky Asper je rozený diplomat,“ obrátil se Bimbl ke spolustolovníkům. „Viděli jste, jak utřel ty odporné infolovce?“

„Nepřeháněj,“ bránil se se smíchem Asper. „To nebyl projev mé inteligence, ale mého pudu sebezáchovy!“

„Škoda, žeš přišel až teď,“ šermoval prstem Lorg. „Měls vidět, když odchytili Hórgandéva! On sice miluje popularitu, ale tentokrát ho málem vyzpovídali do bezvědomí!“

Chvilku se hovor točil kolem lehkých témat a Nobilex se nestačil divit, jak může mít obvykle odměřený Bimbl tak veselou náladu. Malé, kovové Hadronářské krásky s nablýskanými nosíky k tomu během rozmluvy s úsměvy obratně nabízely různé dobroty.

„Tak jsme jen tři,“ řekl v jednu chvíli významně Lorg.

„Eh... ještě jsem nás nestihl spočítat,“ vzdychl Nobilex.

„Řekni upřímně – věřil jsi, že se dostaneš mezi Velmistrovskou trojku?“

Asper se zamyslel. „No... po prvních dvou kolech rozhodně ne.“

„Vidíš, a jsi tu. Není to důvod k radosti?“

„Nevím. Jsme oba v bezvýchodné situaci. Buďto jeden z nás podlehne teď, anebo budeme stát proti sobě v příští, poslední zkoušce. Moc na vybranou už nemáme.“

„Neviděl bych to tak černě,“ zářil Bimblovi na tváři kovový úsměv. „Odlož starosti. Čas je třeba vychutnávat, dokud je nám vyměřen! No, podívej se tamhle na toho klenotníka na scestí!“

Nobilex se poohlédl. Lorgův prst ukazoval na Hórgandéva, který trávil večer navzdory společnosti zářivé Bra Sedmikvarkovny a kruhu věrných obdivovatelů v pochmurné náladě. „To mi pověz, co on s ní může dělat!“ dodal nesmírně kousavě.

Nobilex se pobaveně usmál. Oba dobře věděli, nač náčelník naráží. Lorg byl sice také nebiologická bytost, ale zcela jiného druhu než Hórgandév. Díky tomu ovládal i takové podivné sféry vědomí, jako je vtíp, poezie, obavy či touhy.

Hórgandév byl oproti tomu pouhý vraždící stroj. Mohl oslňovat svou precizností a upřímně řečeno byl s největší pravděpodobností nejryzejším zabijákem z osmi nivelovaných galaxií, avšak cokoliv, co překračovalo hranice exaktní logiky, pro něj bylo tabu. Zrovna tak, jako jej provázela halasná pověst neporazitelnosti, šířily se neoficiálními cestami šušky o jeho citové nedostatečnosti.

Asper pomalu přikývl. „Ten nedokáže myslet na nic jiného, než na zabíjení. Ne že bych chtěl být někdy jako on, ale zajímalo by mě, jak může vypadat vesmír z jeho úhlu pohledu...“

„Věřím, že se nachází ve společnosti Sedmikvarkovny jen proto, že v ní vidí designově zatím nejdokonaleji utvářenou potenciální kořist,“ přitakal Lorg.

Asper se v nitru zachvěl. Starlordova slova hrozivě odpovídala tomu, co o soukromém životě zlatého titána zjistila Lastakarijská výzvědná služba. Hórgandév opravdu neznal nic jiného než zabíjení a svým hostům dával občas darem různé způsoby smrti. Zabít rychle a bez zájmu pro něj znamenalo nejvyšší opovržení. Čím vzácnější se mu jeho náhodný host zdál, tím pomalejší smrtí byl... uctěn.

Nemalý počet bytostí, které zpočátku během zřídka oficiálních návštěv zmizely neznámo jak a kde v Xurské říši, se zdál být dostatečným potvrzením této ohavné pověsti. Důsledkem bylo naprosté ochlazení veškerých diplomatických vztahů. Xurská říše se ocitla poněkud stranou mezihvězdného politického spektra, což si vynahrazovala svými dobytelskými úspěchy.

Snad jedině kromě Xartu.

„Úzká specializace jeho myšlení může být stejně tak nevýslovně obdivuhodná, jako nepopsatelně zrůdná. Žije ve svém zvláštním světě a nesnáší nic odlišného. Měls ho vidět, jak vyváděl po první a druhé zkoušce! Předpovídal ti smrt nejméně stokrát každý večer a úplně se opájel představou, jak zůstaneš za zavřenou bránou a budeš beznadějně umírat...“

„Tyto povzbudivé zvěsti ke mně jaksi nedolehly,“ pokrčil Nobilex rameny.

„Nediv se – Bellicox soudil, že by ti to asi náladu nezvedlo.“

Nobilex zapřemýšlel. „Máš pravdu,“ připustil nakonec. „Asi ne.“

„Zato ve třetím kole jsi ho dostal na kolena,“ rozesmál se náhle Bimbl. „Jsi úžasný tvor. Neumím si ani představit, kolik nervů tě stálo hrát první dvě kola roli neschopného ztroskotance. Skočili na to úplně všichni. Naprosto dokonalý plán! Přiznávám že sám bych k němu neměl odvahu.“

„Možná to bylo trochu jinak,“ odvážil se Nobilex poznámky.

„Možná ano, možná ne,“ mrkl Lorg blyštivým okem, a Nobilexovi se v hlavě divoce rozběhly myšlenky.

Věděl o tom, že se Hampoljed pokoušel ovlivnit první dvě zkoušky. Jenže - byl sám? Nebyly zkoušky výsledkem i dalších zákulisních tlaků? Co když někdo POTŘEBOVAL, aby vypadal na počátku soutěže jako outsider?!

U Leptona! A kdo by to tak mohl chtít?! Mimoděk poposedl, protože ho nenapadl nikdo jiný než vládce Lastakarijské říše Karh Asper - jeho otec. A ten by to pochopitelně nesměl udělat tak, aby to vypadalo na jeho plán. Nemohl nakonec Hampoljedovi ten jeho nápad na ovlivnění někdo nenápadně podstrčit?!

Asperovo myšlení se zaseklo. Blázním, pomyslel si. Propadám přebujelé podezíravosti, kdy za vším vidím nekonečně komplikované spiknutí. Ne, to raději ne!

Hodně zhluboka se nadechl.

„Klid, příteli,“ položil mu Lorg kovovou ruku na rameno. „Otázek je vždy mnoho, a pravdivých odpovědí málo. Nenechme si přerůst naši vlastní podezíravost přes hlavu...“

Asper pochopil, že náčelník Hadronářů na něm musel jasně poznat, co mu probíhalo hlavou.

„Tyhle věci... nezvládám,“ přiznal šeptem.

„Protože chceš vědět to, co vědět nemusíš. Dělej to, co máš... a co tě baví,“ ukázal starlord pohledem kamsi stranou a potutelně dodal: „Rozhovor s tebou byl velmi milý a současně inspirující, mladý příteli. Myslím ale, že by ses nemusel nadále nudit v naší společnosti. Maličko se obávám, že naše zvyky jsou pro tebe možná trochu železné...“

*

21 - Nečekaný krok

Poněkud stranou nadšených účastníků slavnostního večera postávala Nobilexova známá – Filliar Tenerxea, poblíž které se ještě nenápadněji držela její strážkyně Cohorx Naren. Byla to zvláštní dívka. Vzhledem byla nepochybně člověk, i když výrazně narudlá pleť ukazovala na to, že její rodná planeta ležela spíše daleko od Svazového centra. Co na ní bylo nepřehlédnutelné, byl odvážně střížený maskovací topík a hlavně masivní, barevně výstražně značená pistole, kterou měla zavěšenou na popruhu.

Aspera však více zaujala malá značka na pravém rameni. Bylo to prosté Deecanthovské logo, ale tvořila ho rozpoznatelná jizva signalizující, že nebylo vytvořena běžnou barvicí technikou, ale brutálním způsobem vypálené. Toho si nejspíše nikdo z běžných hostů nevšiml, ale signalizovalo to výmluvně hloubku přesvědčení, s jakým dotyčná osoba dělá své povinnosti...

„Omluvte mě prosím – nerad se loučím s vaší skvělou společností...“ řekl Asper.

„-nech toho a už padej,“ šťouchl do něj citlivě Lorg svou ocelovou rukou.

Zvedl se a zamířil k darce. Uvítala ho milým úsměvem, zatímco její ochranka Aspera proskenovala vteřinovým pohledem a mlčky podstoupila, aby měla její velitelka soukromí.

Pořád ti smím říkat Aspere, nebo už mám raději volit přeuctivý titul Velmistře páte zkoušky? pozdvihla nepatrně pohár.

Učinil jemné odmítavé gesto. „Počítali jsme s Lorgem, kolik nás zbylo. Stačily nám tři prsty, považ...“

Jsi jedním ze tří nejlepších bojovníků osmi galaxií. To tě trápí?

„Ale no tak, Filliar,“ řekl nespokojeně.

Od začátku jsem věděla, že zůstaneš přes všechnu slávu normálním člověkem, řekla velmi uznalou myšlenkou. *Jsem ráda, že sis to uvědomil i ty sám. Uvažuješ, jestli odstoupíš?*

„Jak to víš – hele, už zase čteš myšlenky?!“ zamračil se.

Ne. Tohle poznám i bez toho.

„Máš vlastně pravdu,“ kapituloval. „Je mi špatně při pomyšlení, že bych mohl svým přičiněním odsoudit Bimbl Lorga k smrti.“

Že jsi spolu s ním a s Hórgandémem doted' vydali na smrt pět jiných bojovníků, ti nevadí?

Neuhnul pohledem, ale byla to trefná výtku. „Všichni jasně věděli, do čeho jdou. Nikdo je nenutil.“

Pravda. Ani starlorda Lorga nikdo nenutí. On zrovna tak ví, že může způsobit pro změnu zase třeba tvou smrt.

„Neslyšet to od tebe, nedošlo by mi to,“ poznamenal kousavě. „Mám snad na vybranou? Jsem jen politická veličina, dosazená do mezigalaktických intrik, které se táhnou z nekonečna až kam dohlédnu. Máš pro mě nějaké lepší řešení?“

Dozajista. Mou náповědu jsi už dostal, vid’? Další může být dnešní noci, pokud bys náhodou měl zájem.

Ustoupil o krok a velmi důkladně si ji prohlédl.

Copak...? podivila se.

„Chci si zapamatovat, jak vypadá Deecanthijský poloklon když škemrá o noc ve společnosti Velmistra páté zkoušky!“

Pobavils! rozesmála se. Tím víc, že máš pravdu. Bylo mi s tebou překrásně a jen usilovně doufám, žes na tom nebyl hůř než já...

Kriticky potřásl hlavou. „No... nebylo to strašnější než pátá zkouška,“ připustil. „Ne o moc.“ Ale pak se rozesmál také.

Ach, dostals mě podruhé! Abys ale věděl, že to myslím úplně vážně, přibereme ještě Naren, ušklíbla se spiklenecky.

„Jen dvě?!“ prohlásil s divadelní hrdostí. „Muselo by vás být nejméně třikrát tolik, aby naše síly byly aspoň vyrovnané!“

„Wau! Dostáváš mě potřetí!“ smála se už nahlas.

„Tím lépe. Ale dělám si legraci. Tomu co mě čeká se nevyhnu. Měl bych se na zítřek spíš co nejlépe připravit...!“

Přesně o to nám jde, přikývla a náhle se tvářila úplně pragmaticky. Jistěže vím co máš na mysli, ale budeme dělat dočista jiné věci, právě proto abys byl co nejlépe připraven.

„Nevypadlo ti tam slovíčko?“ poznamenal číhavě.

Přemýšlela jen vteřinku. *Budeme zprvu dělat,* opravila se vesele.

Vtom je oba upoutala dosud neznámá výrazná melodie, která znenadání zazvučela celou halou. Hosté se počali otáčet k průčelí, které se slavnostně rozblikalo složitými obrazci, což byla místní turnajová znělka. Vypadalo to na něco opravdu důležitého.

„Promluví starlord Bimbl Lorg, Velmistr páté zkoušky a náčelník řádu Hadronářů,“ vyhlásil Terrengl Brongl.

Lorg vystoupil na zářící plochu, která ho gravitačním výtahem vynesla tak vysoko, aby byl dobře vidět pro všechny shromážděné. Chvilku mlčel a jeho železné oči nehybně odrážely světla sálu.

„Velectění přítomní! Odstupuji z Trallongajského turnaje. To je mé svobodné rozhodnutí. Děkuji za pozornost.“ Dal pokyn a levitující tribuna s ním zase zvolna sjela dolů.

V hale se strhl poprask. Infolovci se drali jeden přes druhého, ale byli mezi prvními, kteří se budou moci Hadronářského velmistra na něco zeptat.

Nobilex se vyděšeně obrátil na Filliar, ale ta byla zrovna tak překvapená.

Ne, Nobilexi – tohle nemáme na svědomí my!

Asper se gestem bezmocnosti chytil za hlavu.

*

22 - Volba

„Zase za mně rozhodl někdo jiný,“ prohlásil Nobilex velmi nespokojeně v soukromí Lastakarijské sekce. „Můžu já teď odstoupit? Nemůžu! Vždyť to Bimbl udělal jenom kvůli mně! Do Kelu a Erebu s tím! Proč jsem tak dlouho váhal? Vždyť jsem chtěl udělat to samé!“

Mizernou náladu mu nemohl spravit ani fakt, že po Lorgově odstoupení byl automaticky oceněn Velmistrem šesté, to jest předposlední zkoušky. Týž titul samosebou dostal i Hórgandév. Jeho Xurský doprovod teď tančil jakýsi technobarbarský válečný tanec na prostranství před turnajovým areálem v nezlomném přesvědčení, že jejich vládce je už bezpochyby předurčen k vítězství.

„Maličko se nám to komplikuje, pane,“ přišel do Lastakarijské centrály velitel sekční bezpečnosti, dvojzlatý velitel Rilph. „Přilétají Xurské bojové koráby. Drží se v nehlídaných zónách, takže se nemusí hlásit Trallongajskému řízení provozu. Ale už je jich jedenáct.“

„Může to být reakce na Lorgovo odstoupení?“

„Pokud odeslali domů zprávu ihned, může. To není ještě všechno. Trallongajci posilují bariérové generátory a jejich vyslanec se u nás i u Hadronářů byl poptat, jak se díváme na vývoj situace.“

„Nejsou slepí ani hloupí. Hórgandév míří přímo na post vítězného Velmistra, ale ty, Aspere, pro něj představuješ mezní výzvu. Ať prohraje kdokoli z vás, bude tu mazec,“ soudil Bellicox.

„Víš někdo o našich silách?“ tázal se Karh.

Ani Lastakarijci nepodceňovali eskalaci napětí kolem Trallongaii, a po nečekaném prohlášení Bimbl Lorga povolali své kosmokoráby. Dosud je ale drželi velmi pečlivě skryté opodál.

Všichni teď zavrtěli hlavami.

„Dokážeme v případě nutnosti proniknout Trallongajskými ochrannými bariérami pomocí násilí?“

„V této chvíli ano. Ale ještě není jasné, jak moc je posílí,“ odvětil Rilph krátce.

„Co Prezidiálové?“

„Mlčí. Při těžkopádnosti jejich politiky se tomu nedivím.“

Karh se podíval na Nobilexe. „Tak co, synku. Jak se rozhodneš? Půjdeš do toho nebo odstoupíš také? Nebudu ti mít za zlé ani jedno z toho. Můžeš klidně odstoupit; zdůvodníme to tím, že ses

rozhodl po Lorgově vzoru milostivě nebrat Hórgandévovi jeho mizerný život. Zachováme si čest a ještě ho naštveme.“

Asper se prudce nadechl, ale pak mlčel. Teprve po chvíli se zeptal: „Když vyhraju, bude válka mezi námi a Xurem...?“

Vládce s Rilphem se na sebe krátce podívali. „Dost pravděpodobně bude,“ připustil dvojzlatý velitel. „Ale když prohraješ, bude určitě.“

„Jaké budou poměry sil?“ vyptával se Asper.

Karh spokojeně, téměř neznatelně, přikývl. Těšilo ho, že syn není ve svém rozhodování zaměřen jen na svůj problém a chce nejprve znát širší okolnosti.

Slova se znovu ujal dvojzlatý velitel.

„Xur nemá žádné spojence, je dost silný sám o sobě. Momentálně ho navíc bude podporovat Hampoljed. Přejmenším do chvíle, než pochopí, že Xur ho bude chtít smést spolu s námi.

Podporu mu poskytne i flotila všekrálovny Nathalie Sedmíkvarkovny. Jako příkladná zlatokopka na něj vsadila. To nás ale nemusí příliš lekat, její flotila je sice ozbrojena, avšak není vyloženě válečná.

Analýzy ale naznačují třetinovou šanci že se k nim připojí Xarřané, prostě ze své vrozené nenávisti k biologickým bytostem.

My oproti tomu můžeme počítat s Deecanthijci a Hadronáři. Planety Nuperga a Niwia nás také plně podpoří, aspoň z počátku. Ovšem víme, že ony se posléze lehko přikloní k tomu, kdo bude vypadat na výhru.

Je možné, že se i některé jiné světy zaleknou Hórgandéových nelítostných ambic a pokusí se nás podpořit. Diplomatické náznaky už přišly z Mangwaxelly, Sirkimy a Bokweru. Jenže jejich vliv na výsledek bude spíše jen morální. Pokud vypukne nová mezihvězdná válka, velmi rychle se zvrhne v hysterické politikaření v čele s Prezidiály. Ale v první fázi, než Gorkghann stihne zasáhnout svými syntetickými silami, a než vlády planet vypracují své oficiální reakce, máme přinejmenším čtyřpětinovou šanci na vítězství.“

Dovolil si velice korektní úsměv. „Prosím o prominutí, že vyslovím osobní názor, pane. Nevítám žádnou válku, ale pokud k ní přece dojde, myslím že naše šance se budou blížit stu procentům, ať Svazová vojska zasáhnou nebo ne. Nemáme konkurenci.“

Smím také vstoupit do diskuse? osmělila se Filliar ozvat lehoučkou myšlenkou. Postávala skromně bokem a trochu nejistě držela v levé ruce svůj pohár.

„Na tvůj názor jsme tu čekali,“ poznamenal vládce Karh. Jeho věta ale nebyla vůbec ironická. Bylo mu jasné, že malá Asperova kamarádka tu vlastně představuje mluvčího Deecanthijské říše. Oni to tak měli zařízené – díky nepřetržitému telepatickému spojení kdokoli z nich mohl mluvit jménem celé hvězdné mocnosti.

Nastal čas velkého rozhodnutí, slyšeli Filliariny myšlenky. Hórgandév je koncentrát síly, jež musí být zastaven dříve, než dojde k nejhorsímu. A zastaven bude.

Chvilku vládlo mlčení. To byla silná slova.

„Díky za názor, Andháo,“ řekl Karh. Bylo mu naprosto jasné, čím vyjádření zrovna prostřednictvím dívenky slyšeli.

„Rádo se stalo, příteli,“ řekla Filliar očividně ke svému vlastnímu překvapení nahlas. Tentokrát to patrně neměla domluvené a docela ji zaskočilo, když se znenadání proměnila v něčí tlampač. Vládce Deecanthovců zjevně při telepatickém využití cizího těla nebral takové ohledy jako vědma.

Nobilex se usmál. Tentokrát to byl velmi vražedný úsměv, když řekl: „Takže mé rozhodnutí ohledně turnaje...? Jdeme na to!“ Náhlým krokem skočil k darckí, vzal její pohár a vypil ho jediným douškem.

Možná dvě vteřiny si hleděli zblízka do očí bez jediného slova. Dokonce i Filliařiny myšlenky mlčely. Pak tichounce řekla:

„Že ti to ale trvalo...“

*

23 – Sedmá zkouška

Dvojice posledních soupeřů stála nehybně před dvěma branami. Ranní paprsky Trallongajského slunce šplhaly po temných zdech zkouškové pevnosti. Dnes byla situace trochu jiná. Nejenom že šlo zcela jednoznačně o to kdo s koho, ale oba bojovníci dostali před vstupem do brány zcela shodnou ruční paprskovou zbraň, nabitou pouhým jedním, i když silným, energetickým pulsem.

Z toho se dalo mnoho předpovědět. Sedmá zkouška bude určitě zahrnovat střelbu, a bude nutno jediným výstřelem bezchybně zasáhnout. A ve střelbě byl Hórgandév velmi dobrý. Cítil se proto už víc jak z poloviny vítězem.

„Protokol mi ukládá vyhlásit desetivteřinovou lhůtu, v níž je možno odřeknout účast v sedmé, finální zkoušce Trallongajského turnaje,“ zvolal podle pravidel Bzenn Nor.

„Konečně potkáš svojí smrt!“ štěkl Hórgandév nenávisně k Nobilexovi. „Vzdej to! Uteč! Stejně nemáš šanci! Žádný čvachták² nikdy nepřekoná Xura ve střelbě!“

Nobilex neodpovídal.

„Váháš, hlupáku?! Cožpak ti pořád není jasné, o co v téhle zkoušce půjde a kdo bude mít navrch?!“ posmíval se titán.

Nobilex stále mlčel. Co také? Hórgandévy argumenty byly v podstatě správné.

„Velmistři – vpřed!“

Teď a nebo nikdy! Neexistuje výjimka – jenom jeden vyjde výstupní branou!

Hórgandév střemhlavým startem vlétl dovnitř.

Nobilex zůstal věrný svému rozvážně kurážnému způsobu vstupu. Hórgandévy řeči nejen že ho nezneklidnily, ale naopak paradoxně uklidnily!

Nobilex byl od malička školen pro Trallongajský turnaj. Jeho klid pramenil z jasné poučky, která již prokázala svou platnost: když ti Trallongajec ukazuje dvě prázdné dlaně, počítej s tím, že v rukou něco drží.

Nyní si byl téměř jist, že pokud před finální zkouškou dostali zbraň, tak ji v té zkoušce vůbec nebude potřebovat!

Když vpadl dovnitř, nečekala ho místnost, ale úzká vysoká chodba, rámovaná z obou stran ultrarezistitovými stěnami, široká sotva o něco víc, než činilo rozpětí jeho ramen.

²Myšleno tvor z biologické tkáně napájené krví.

Podlaha byla složena s mnoha zkosených segmentů, které se okamžitě daly do chaotického vertikálního pohybu, takže se z plochy stalo divoce rozbouřené moře.

A ten samý moment, kdy vkročil dovnitř a byl plně zaměstnán snahou získat stabilitu, zhouplo se ze stropu místnosti přímo proti němu dlouhé, masivní kyvadlo s vražedně vyhlížejícím hrotem na konci. Připomínalo obrovitou, břitkou kosu. Nobilexovi zcela reflexivně vylétla ruka se zbraní do palebné polohy a – pak se vrhl bleskurychle doprava a přitiskl se co nejvíce k bočnímu plátu.

Sám přesně nevěděl proč, ale jeho reakce byla nejspíše souhrou mnoha faktorů – počínaje přesvědčením o povaze zkoušky spolu s myšlenkou, že úhybem může ušetřit výstřel, který by mu mohl později chybět, až k úvaze že výstřel zcela neomylně prozradí jeho okamžitou polohu nějakému jinému číhajícímu mechanismu.

Díky tomu smrtící kyvadlo prudce švihlo těsně kolem Nobilexovy hrudi, poznamenalo ji dlouhým šrámem, a přímo za jeho zády s ostrým kovovým zadrčením naprosto přesně zaklaplo do odpovídajícího otvoru v desce nezaměnitelného tvaru...

S dobře známým signálním zabzučením se na protější stěně narýsoval a rozzářil obdélník dematerializovaného výstupu. Klíč zapadl do zámku! No ovšem! Jako by to nečekal!

Ale to všechno probíhalo Nobilexovi hlavou už za postupu, kdy se obezřetně, ale co možná nejrychleji, sunul po rozzmítané podlaze úzkou chodbou k východu. Někdy, když byly výkyvy segmentů příliš divoké, se vzepřel rukama i nohama a lezl v rozporu jako pavouk. Ale ani na okamžik neodkládal opatrnost. Rozhodně nechtěl zanedbat možnost, že by tu byl umístěn ještě nějaký jiný zničující mechanismus.

Ještě tři metry!

Už jen jeden –

Nobilex nejbleskovějším startem, jakého byl schopen, prolétl výstupní bránou. Brána číslo tři tím okamžikem s prásknutím pohasla! Řešením poslední zkoušky skutečně bylo nestřílet!

Znovu se odrazil a vyskočil vysoko do vzduchu. Byl plně v moci nezvladatelné euforie a teprve za chvíli mu došlo, že řve z plných plic. Ale nebylo zač se stydět.

Bzenn Nor zahodil veškerou důstojnost turnajového komisaře, rozběhl se k Nobilexovi a objal ho všema čtyřma rukama. Hned za ním se drželi výstupní asistenti, kteří sice neměli odvalu dotknout se Velmistra, tak aspoň divoce skákali kolem. Dokonce k nim nadšeně přiběhli i asistenti od Hórgandévy brány - soutěžící jehož

měli na starosti byl navždy zavřen v komnatě, tak už je tam nic nedrželo a mohli dát najevo vlastní názor.

Nestranná komise zapoměla, že je nestranná - sudí vyskočili od svých pultů a provolávali slávu vítězi; naneštěstí neměli překladatelské komunikátory a nikdo jim nerozuměl.

Diváci na okolních galeriích zřejmě soutěžili, kdo víc zařve nebo dá větší světelnou pecku, vypadalo to tam jak v anihilačním kotli.

„Vítejme vítězného Velmistra oktogalaktického Trallongajského turnaje, Lastakarijce Aspera Nobilexe!“ vykřikoval Bzenn, ale jeho hlas, ač podporovaný zvukovými aparaturami, naprosto zanikal v hluku, který panoval všude kolem.

Vtom výstupní arénou zaduněla děsná rána.

*

24 – Umění otočky

Rázem nastalo ticho. Z povrchu zkouškové komnaty číslo tři se zvedal mrak prachu. Co se to děje?! Padla nová rána! Obrovitý blok se viditelně pohnul!

„Vyhlašte poplach!“ vykřikl Bzenn Nor.

Opět prudký otřes! Na stěně, které měla odolat i těžké kanonádě, se objevila prasklina!

„To přece není možné!“ zalapal po dechu Terrengl Brongl.

Další úder! Praskliny se rozběhly na všechny strany. Hórgandév se probíjel zevnitř ven! Vypadalo to, že ho nic nedokáže zastavit.

„Ostraha! Postarejte se o to!“ křičel nejvyšší zmocněnec do komunikačních okruhů.

V sektorech pro veřejnost propukla panika. Hosté prchali, drali se jeden přes druhého, kupili se do obludných hromad plných svíjejících se trupů a údů, a téměř okamžitě beznadějně ucpali všechny východy. Někteří dokonce propadli naprostému zoufalství a v kleče bili hlavami o zem, volajíce svá božstva.

Nové zaburácení ze stěny vylomilo mnohatunový úlomek. Monolit zkouškové komnaty právě ztrácel svůj přívlastek neprolomitelný.

Asper trochu překvapeně povytáhl obočí. Trallongajské turnajové komnaty byly nejenom důkladné, ale navíc vybavené systémem interního zničení. To bylo zařízení, které mělo eliminovat toho účastníka turnaje, který by se rozhodl ignorovat výsledek daného soutěžního kola a probourat se ven, ačkoli prohrál. Jak je možné, že se neaktivovalo?!

Náhle si všiml, že k němu na dopravníku letí dvě osoby. Postava, držící se za Filliar byla mlčenlivá strážkyně Cohorx Naren. Nezažít, neuvěřil bych jaká ďáblice je v ní skryta, pomyslel si mimoděk při pohledu na její stále mírně podmračenou tvář.

„Ale ne!“ zvolal. „Otočte to a mazejte pryč. No tak, Filliar, zapomeň na nějaký nedůležitý pohár a měj rozum!“

Máme, seskočila Filliar ze stroje ještě dříve než se zastavil.

„Turnajový výbor ho zastaví,“ mávl Asper rukou.

„Nejspíše nezastaví, Velmistře...“ řekla strážkyně nesouhlasně.

„Co?!“ užasl mladík.

To by ti mělo být jasné lépe než komu jinému, vyslala kamarádka ráznou myšlenku. *Přece víš, že nijak nejsi omezován ve způsobu, jakým chceš zkoušku řešit, ne?*

„Ovšem. Metodu si soutěžící vybírá podle svého. No a co jako?“

Tohle je možno de iure brát jako způsob, kterým zkoušku řeší on, podotkla.

„Bibost. Už prohrál, má po žížalkách.“

Ano. Akorát že on o tom ještě neví. Tedy, velmi pravděpodobně ví, ale může dělat že neví. Všimni si, že úmyslně nerozbíjí zavřený východ, ale boční stěnu. Může argumentovat, že si nevšiml že už je zavřen. Dá-li se úmysl rozmlátit zkouškovou komnatu přijmout jako metoda řešení soutěžního úkolu, bude muset posoudit obrovská válka právníků, s kdovíjakým výsledkem. Každopádně, když ale bude Hórgandév jednou venku, těžko ho někdo dostane zpět dovnitř...

Asper sražil obočí. Vztek a antipatie k arogantnímu robotovi se v něm vzedmula divokou vlnou. „Ale dostane,“ zavrčel krvelačně a odhodlaně vykročil ke třetí komnatě, zatímco všichni maličko zakolísali, protože dvoranou otfřásla další děsná rána.

„Nobilexi, evakuace!“ zazněl shora Bellicoxův hlas. Trenér a Asperův ochránce se poněkud opozdil, zato ale přiletěl rovnou s těžkým výsadečným modulem.

Nový úder! Zem poskočila a mamutí konstrukce areálu se s hlubokým skřípěním rozkývala pomalými, hrozivými kmity. Obložení střešních křídel se sypalo na hlavy zpanikařených diváků jak syntetický sníh.

Bellicox mávl rukou. „Všichni na palubu, odlétáme! Hadronáři zrovna dostali od Trallongajců svolení a jejich bitevník jde v útočném kurzu strmě pod planetární štíty. Za chvíli bude na dostřel. Sejmou toho zmetka rovnou z orbity!“

Z orbity?! Asper užasl. Hórgandév bude zastaven, řekl vládce Andháo Kéral. Zastaven za jakoukoli cenu, řekl starlord Bimbl. To nepochybně znamená užití zbraně hromadného ničení! A hrome!

Podíval se po vyděšených lidech. Tihle všichni, a kdo ví kolik dalších v okolí, mají být obětováni?!

„Ani náhodou!“ řekl nekompromisně.

„Co?! Neštví mě! Není čas na pózy!“ zvolal Bellicox.

„Právě že je,“ ukázal gestem na houstnoucí roje gravitačních vznášedel, která se v horečném chvatu rojila nad areálem. Infolovci věřili strhující senzaci. Vzpoura poraženého? To tu ještě nebylo!

„Možná s tím Hórgandév počítá. Pokud ho Hadronáři anihilují shora, dají tím Xuru záminku k vyhlášení války. Možná to tak chtějí i rytíři, ale já mám lepší řešení.“

„Opravdu?“ podivil se Bellicox. „Otec tě slyší,“ přepnul svůj komunikátor. „Ale raději stručně!“ kývl výmluvně k seizmicky burácející třetí komnatě.

„Otče? Když odletím, zahodíme všechno. Lastakarijsko dostane cejch říše, jejíž Velmistr turnaje uteče před poraženým sokem,“ spustil Asper. Jeho mozek běžel volně a rychle, tak jak byl vycvičen.

„Když zůstanu a sejmu ho sám, bude to má Věc Cti a nikdo nesmí říci ani popel. Kdyby se mi to nepovedlo, pak mají Hadronáři důvod i volnou ruku ho usmažit shora, a naše koráby se mohou připojit. A nechci tu žádné výsadbáře!“ dodal ostře, když se různě kolem počali zhmotňovat těžce obrnění a ozbrojení Lastakarijští vojáci, seslaní sem teleportem rovnou z nějakého korábu. Takže přiblížit se k planetě skrz masivní ochranné energetické bariéry na výsadbkovou vzdálenost bylo dovoleno i nám, pomyslel si. To bude fakt velké. Hodně velké!

Bellicox na vteřinu ztrnul, bylo znát že přijímá vládcovy pokyny.

Pak se zašklebil. „Neříkám to rád, ale máš pravdu. Vypadněte!“ vydal rozkaz výsadbkářům.

Jenže hrozivé postavy nezmizely.

„Omlouváme se, veliteli Bellicoxi,“ řekl komunikátor jedné kombinézy. „Zůstaneme. Naše poslední slovo.“ Spolu s tím uchopil výsadbkář osobní zbraň a střelil sám sebe do jedné součásti bojového obleku. To samé udělali i ostatní.

Bellicox pochopil, že si zničili teleportové značky, aby je domovský koráb nemohl tak snadno přemístit zpět na svou palubu i proti jejich vůli.

V hloubi duše výsadbkáře plně chápal. Byli to praví muži, jejichž profesí bylo nasazovat své životy za zájmy Lastakarijska. Ke slovům nebezpečí nebo sebeobětování měli nulový respekt. Asper byl v armádě velmi populární, a vojáci by se nikdy nesmířili s tím, že by zanechali následníka samotného v ohrožení, i když následně riskovali problémy za neuposlechnutí rozkazu.

Nešlo se na ně zlobit. Tím spíš, že svoje „zůstávám!“ pronesla těsně nato i zachmuřená Cohorx Naren.

„Zbytečně bychom se tu navzájem motali,“ upozornil všechny Asper. Chápal, že klasické bojové prostředky tu nic nezmohou. „Bellicoxi, vem výsadbkáře a chraňte evakuaci lidí. Získáme si v galaxiích velké morální body. Tak padejte už!“

Okamžiček bylo vidět, jak to v sobě musí všichni násilím zlomit. Ale úcta k Nobilexovi dostala tentokrát přednost před statečností.

„Souhlasím,“ zavrčel trenér a mávl rukou. „Směr galerie! Začneme brát zraněné a nejvíce ohrožené přes střechy ven, ke zdravotním jednotkám. Počítejte s tím, že palbě z orbitu nebude předcházet žádné varování!“

„Rozumíme, veliteli,“ řekl náčelník výsadekárů. „Ať to bude vítězství nebo smrt, zastihne nás to při plnění našich úkolů!“

„Dobrá. Vpřed!“

Výsadekový modul, aniž uzavřel vstup, vyrazil vzhůru k diváckým sektorům, následován houfem výsadekárů a jejich doprovodnými koroboty.

Asper se podíval na dívky. „Rozvažte to ještě jednou. Pokud Hórgandéva neporazím, bude tu, a v několika kilometrech kolem, chvíli docela horko.“

Ani se nehnuly. *Právě proto aby nebylo, zůstaneme*, řekla Filliar důraznou myšlenkou.

Zavrtěl hlavou. To nebude nějakým pohárem rudého chajkomu. Ony mají nepochybně plán. No Leptone! Kdo je sem tedy poslal?

„Sobháre...?“ řekl jen.

Filliar naznačila nepatrný nesouhlas. „Andháó.“

Mladík jen zatnul zuby a upřel na kamarádky pohled, v němž bylo víc úcty a obdivu, než by byl schopen vyjádřit sebedeššími slovy. „Tak jo!“ pravil. „Pokuste se mi aspoň nelézt moc do cesty.“

Prásk! Z boku zkouškové komnaty se vylomil obrovský kus a s rozhněvaným sršením trhaných silových bariér vyletěl několik desítek metrů daleko. Z průlomu pomalu odkapávala oranžově žhoucí kaše roztavených ultrarezistitových armatur a pancířů.

Ze služebních výstupů dole kolem arény konečně počali vybíhat ozbrojenci trallongajské ochranky. „Skrj se za nás, Velmistře Aspere!“ volal obětavě důstojník v jejich čele.

„Neblázněte!“ zarazil je mladík. „Nemáte oči? Vážně si myslíte, že s něčím takovým něco svedete?!“ mávl rukou směrem, kde ničivá síla právě vyrvala další kus stěny.

Velitel se podíval a zbledl. Nepochybně jen přiběhl na rozkaz a vůbec netušil, co se tu děje. Dost možná, že nedostal podrobné informace právě proto, aby dříve neutekl.

„Tak vidíte. Padejte na galerie a pomáhejte s lidmi!“

Velitel ochranky zhodnotil situaci. „Jak poroučíš, Velmistře Aspere!“ Otočil se ke svým lidem. „Chlapi! Známe plány chodeb. Ukážeme Lastakarjicům kde prorazit slabá místa a otevřít další únikové trasy! Tryskem!“

Ochranka sice nevypadala nijak statečně, ale když dostali důrazný rozkaz, opravdu se ze všech sil rozběhli ke galeriím. Lepton buď pochválen za rozumného velitele, pomyslel si Asper.

Pak se otočil zpět ke scénérii, kterou nikdo nečekal že někdy uvidí. Zkoušková komnata, gigantická stavba zabezpečená superodolnými materiály a četnými energetickými bariérami, se bortila jak hrad z ledu. Síla, kterou Hórgandév vynakládal, musela být nesmírná.

„Jde mu to od ruky,“ podotkl uznale.

Jde mu to dokonce čím dál lépe, upřesnila Filliar, sledující svým jasným pohledem děsivé divadlo. *Učí se za pochodu. Je to zdatný bojovník. Podívá se na přítele. Ta stěna do minuty povolí. Stoupneme si někde tamhle, abys měl kolem sebe volno.*

Jen zavrtěl hlavou. „Andháo nemá rozum, poslat vás sem...“

Povíme si potom, mrkla na něj Filliar a pohodila hlavou k bunkru. „Něžně ti ho našukneme, a zbytek znáš...“ dodala nahlas.

„Už to bude. Padejte ode mě!“ popostrčil je jemně stranou.

Masivní zkouškový bunkr už se rozpadal na všech stranách, v podstatě ho držely pohromadě jen dosud odolávající silové bariéry. Vzduch byl plný zoufalého křiku zpanikařených diváků, prachu a rachotu drcené infrastruktury. A to vše má v zaměřovači nějaký operátor na Hadronářském korábu, sedící u spouště anihilačního torpéda, pomyslel si Asper. Ó Leptone...

Náhle po povrchu rozbíjeného monolitu přelétla s hromovým praskáním síť modrobílých blesků a přetížené generátory vypadly. Vzápětí se celý obří blok rozlomil doslova na dvě části a ven dravčím skokem vylétl starlord Hórgandév.

Vlevo se chvatně ozvala salva výstřelů. Ukázalo se, že velitel ochranky nechal na kraji galerie skupinku raketýrů, kteří statečně napadli vzbouřeného soutěžícího pěti samonaváděcími střelami.

Jenže robot bleskurychle mávl rukou a hbité dráhy raket jakoby narazily do neviditelné stěny kus před ním. Energetická bariéra! Přesně jak jsem předpokládal, pomyslel si Asper trpce. Díky své nové schopnosti je běžnými zbraněmi prakticky nezranitelný.

Soustředěně vydechl, přičemž v jeho těle opět proběhla nikým nepozorovaná trilibrixiová metamorfóza. Bude to stačit? Asper v sobě ale necítil ani zrnko nejistoty, naopak. Pro tohle jsem byl školený po celý život, pomyslel si. Tak uvidíme!

„Hej, kam se cpeš, ty plechovej chcípáčku?!“ rozlehl se i přes davový ryk a dunění ostrý výkřik z úst Cohorx Naren. „Padej zpátky do rakve, kam patříš! Tady nemáš co dělat!“

Nathalia ti dnes něco nedala, žes tak vzteklej?! připojila se nesmírně jedovatou myšlenkou Filliar. Dívky se obětavě pokusily rozptýlit Hórgandéovu pozornost, a téměř se to podařilo. Obr se zuřivě pootočil doprava.

„Vy dvě?!“ zaburácel jeho hlas. „Do Kelu s vámi, děvčátka!“
Ledabyle pozvedl ruku, aby vyslal výboj své síly.

„Nezdržuj se!“ rozlehl se náhle z části galerie, určené pro význačné osoby, nepřeslechnutelný hlas. Všichni se tam mimoděk podívali. V prázdných lóžích stála Nathalia Bra Sedmikvarkovna. Zrovna vztekle udeřila komunikátorem o zem – přístroj zjevně selhal, takže musela namáhat své vlastní urozené hlasivky. „Zab Aspera! Zbytek pak!“ zaječela z plných plic.

Hórgandév usoudil, že to je rozumná připomínka. Otočil se zpět vlevo a vzal Nobilexe do ohniska svého žhavého pohledu.

„Ty z červy prolezlého trusu vzešlý, hnilobný paskvile na páchnoucí, chvějící se ŽIVOU hmotu!“ zaryčel ohlušujícím hlasem. „Odnímám ti titul Velmistra sedmé zkoušky!“

Asper navzdory kritické chvíli musel uznat, že ať je Hórgandév jakkoli špatný, přesto zachoval nečekanou úroveň cti. Nemusel přece nic říkat – pro něj to znamenalo ztrátu času. Přesto se rozhodl vyslovit propracovanou urážku a ještě připojit prohlášení. I když Aspera nepochybně smrtelně nenáviděl, uznal ho tak za svého srovnatelného soka, což byl projev úcty který se od něj dosud nikomu nedostal.

Odpověděl prastarým gestem sevřené pěsti proti otevřené dlani a na zlomek sekundy se mu zdálo, že tím Hórgandéva překvapil. Pak ale robot prudce pohnul rukou.

Umí bojovat myšlenkou, ale také k tomu potřebuje manuální startér, uvědomil si Asper. Očima sice nic neviděl, ale s naprostou jistotou vnímal výboj MAGIE, který k němu vyrazil.

Jeho změněné tělo mu ale umožnilo o nepatrný zlomeček času dříve uhnout z ohroženého prostoru. Ne málo, a ani ne moc. Naprosto přesně tak, aby výboj těsně tečoval jeho levou paži. A pak Asper použil vlastní myšlenkovou sílu.

Ne nadarmo ho Filliar i její pobočnice Naren v noci z včerejška na dnešek neúnavně trénovaly ve schopnosti správně použít umění mentální otočky. Asper se navázal na energii útoku, a aplikoval jednu z nejzákladnějších bojových pouček: když tě točí – strč ho, když tě strká – otoč ho!

Popadl svou vůli přímo letící magický náboj, otočil ho kolem sebe jako při sportovním vrhu železným kladivem, a plnou silou

mrštil nazpět! Skoro jako s tím robotem v druhé zkoušce, blesklo mu hlavou.

Levá paže a část robotova mohutného trupu zmizela, jako by nikdy ani neexistovala! O kousíček vedle, zalitoval Asper. No, vzhledem k tomu že to je má první praktická aplikace takového boje v životě, pořád lepší než úplně vedle.

V Hórgandévově železné tváři se objevil výraz, který dosud nikdo nikdy neviděl: úlek, a Asper se znovu podivil: proč, u všech čertů, má nepřemožitelný robot ve svých obvodech implantovanou i miku strachu? K čemu by mu kdy mohla být?

No, každopádně teď ano, uzavřel bleskovou myšlenku.

V ten okamžik Cohorx Naren zlehka položila dlaň na rameno své velitelky, a Filliar vyslala k cíli jejich společný telepatický úder.

Musel být strašlivý – prostor kolem Hórgandéva se na nepatrný okamžik proměnil v osleplivé, žhoucí slunce!

Přesto Filliar zalapala po dechu, a spolu s ní patrně i Deecanthijci, kteří díky ní sledovali události v přímém přenosu, protože když jas pohasl, zlatý robot zůstal hrozivě stát! Vždyť ho měl soustředěný telepatický útok obou dívek bezesbytku sublimovat!

Možná jediný, kdo to čekal, byl Nobilex.

Poté, co robot dostal nazpět svou magickou ránu, bleskově poznal, jaké nečekané nebezpečí mu hrozí i na této úrovni boje, a vybudoval kolem sebe příslušné ochrany. Musely být obrovské, když teď beze zbytku eliminovaly telepatický útok Filliar a Naren.

Hórgandévovy oči vzplály nevidanou zuřivostí. Ani na okamžik nedbal svého poškození a-

Asper to vše sledoval jako ve zpomaleném filmu. Úder, který Hórgandévovi před okamžikem vrátil, v něm probudil mnohem víc, než dosud poznal. Trilibrixium, vetkané do každé buňky jeho těla, mu po kontaktu s magií v hlavě burácelo strhujícím, nepopsatelně vznešeným CHORÁLEM smrti. Jako kdyby za ním v tu chvíli stály nedozírné šiky! Takhle se přes smrtelníky projevují bohové, napadlo ho zcela iracionálně.

Ve které nevěřím! zatnul zuby. Můj boj, má síla!

-o maličký okamžik dříve, než Hórgandév vyslal svůj další myšlenkový útok, Asper zaujal pevný bojový střež a provedl úder do prázdna. Sbor nespočtu nadpozemských hlasů, koncentrovaný polarizací trilibríxia, tentokrát neletěl náhodně do neurčita. Jeho energie probila Hórgandévovo ochranné pole, oslabené útokem kamarádek, a s neomylnou přesností rozervala hlavu i horní část trupu na mračno žhavého kovového a minerálního prachu.

Torzo Hórgandévova mohutného trupu ztratilo stabilitu a skácelo se mezi ostatní trosky. Jen pravá paže, zpola utržená, ještě několikrát slepě a marně zopakovala pohyb, jehož příkaz obdržela těsně před tím.

Chór v Asperově nitru zvolna vyhasínal. Snažil se nedat najevo vyčerpání po svém úderu. Vložil do něj opravdu všechno, a teď byl rád, že se udržel na nohou. A moc divné bylo, že přestože byl znovu sám sebou, cítil se po odeznění pajánu až nepatřičně opuštěný.

Dokonale provedeno, uslyšel v hlavě rozechvělý, ale usmívající se Filliarin hlas. Nenápadným pohybem si setřela pár krvavých slz. I ona si při útoku sdruženou telepatickou silou sáhla na úplné dno svých schopností.

Beze spěchu přišel ke zbytkům Hórgandéva.

„Ty hanebně zfušovaný, hloupý, trapně namyšlený a opovrženímhodně podřadný STROJI!“ řekl důrazně. „Beru si zpět svůj titul Velmistra sedmé zkoušky.“

Bylo to přece tak prosté, pomyslel si přitom.

Davy vyděšených diváků si všimly, že nastal klid, a panika počala vychládat. Odněkud náhle zaznělo osamělé provolání slávy, pak další a další, a výkřiky se rychle slévaly do obdivného křiku tisíců hrdel. Výsadbáři i ochranka přerušili evakuaci a postavili se do vzorně slavnostního postoje každý kde zrovna stál.

Neostýchej se. Vítězství je tvoje. Přijmi zaslouženou slávu, čeká se to od tebe, vybídla ho Filliar myšlenkou.

„Tak pojďte se mnou. Byl to náš společný boj.“

Maličko zavrtěla hlavou a letmo kývla někam stranou. *Přidáme se za chvíličku. Jen něco rychlého zařídíme, a hned jsme zase zpátky.*

„Dobře. Ale ne abyste chyběly dlouho,“ pousmál se, a zvolna vykročil vstříc jásajícím galeriím.

*

25 - Hotovo

„Mohlo to dopadnout hůř,“ řekl spokojeně vládce Karh, sledující množství údajů na stěnovém infobloku. Chaotická a žhavá situace po střetu obou Velmistřů se již výrazně uklidnila.

Početná letka kosmické všekrálovny Nathalie Sedmikvarkovny byla zneškodněna a Její Veličenstvo si bude nějaký čas užívat diskutabilní pohostinnost trestanecké planety Gorrhany, bez možnosti ji svévolně opustit.

Také Xurské koráby, připravené obsadit Trallongaiu po očekávaném Hórgandévodě vítězství, byly v několika krátkých, i když tvrdých střetech s Lastakarjici a jejich spojenci poraženy a deaktivovány.

„S dovolením, jinak než dobře to dopadnout nemohlo,“ poznamenal tiše dvojzlatý velitel Rilph. „Jsme prostě nejlepší, to je nezvratný fakt.“

Vládce se mírně unaveně pousmál. „Nebýt podivného výrazu, který vidím na Sobhářině tváři, málem bych ti uvěřil. Nuže, když máme to hlavní za sebou, mohli bychom si konečně zasloužit nějaké objasnění. Co ty na to, pramáti?“

Vědma Sobháre pomalu přikývla. „Zasloužíte,“ řekla ke všem, kdož byli shromážděni ve vládcově komnatě na palubě vlajkového korábu, který kroužil v doprovodu mocné flotily čtyři sta kilometrů nad Trallongaiou. „Tím spíš, že jste byli důležitou součástí ve sporu světa nad Hladinou se světem pod ní, a všechno navzdory Rilphově optimismu mohlo dopadnout mnohem hůř...“

Kolem zavládlo mrazivé ticho.

„Sobháre?!“ řekl pak bezmála výhrůžně Karh.

„Můžeš se pro to na mě zlobit, můžeš mě nemít rád, ale tak to prostě je,“ vzdychla.

Vládce tlumeně zavrčel. „Obdivuhodně odvážný záměr! Objasni mi, kdo byl tak drzý, že nás zamotal do konfliktu s příšerami pod Hladinou a ještě si ze mě klidně udělal svůj nástroj?!“

„Andháo Kéral mi důrazně kladl na srdce, abych ho neprozrazovala. Takže za to všechno můžu já,“ vzala vědma s kajícím úsměvem vinu na sebe.

„Tak na to abych se posadil,“ řekl značně ohromeně vládce a zaujal místo na svém vládním trůnu.

„Dobrý nápad,“ souhlasila Sobháre. „Nuže, především: doufám, že nikoho ze zde přítomných ani nenapadlo, že bych si dělala co se

mi zachce. Situace spěla k nevyhnutelnému střetu tak jako tak, a bylo jen otázkou, jak moc a s jakým výsledkem se zapojíme, neboť nezapojit se... to prostě nešlo.

Letošní Trallongajský turnaj, ač naprosto přelomový, byl jen jedna ze dvou linií, na kterých se odehrával hlavní boj. Ve skutečnosti šlo o dva reálné mágy, kteří se ne tak docela vlastní vinou dostali do sporu se Starodávnyými.

Dokonce známe i jméno našeho společného nepřítele: byl jím jakýsi mocný lovec Blřdofkvicht. A starlord Hórgandév se měl stát vykonavatelem jeho pomsty ve světě nad Hladinou.

Jak to skončilo, víte: Hórgandév je zničen a Hampoljed, který chtěl uspořádat v Planetárním svazu převrat, neuspěl a nyní naopak bojuje o udržení vlastního impéria.“

Pokývla hlavou směrem k vládci. „To říká oficiální verze. My samosebou víme i to, co se odehrálo v pozadí. Hampoljed byl zabit hrdinou jménem Keran, a jeho místo zcela nepozorovaně zaujal jeden z jeho dvojníků. Protože u toho nechyběli ani vaši dva agenti, ani naše hlídka Fran, je nám tím pádem nový Hampoljed mnohem příznivěji nakloněn než předchozí originál.

Také víme, že jen díky maličké chybě v propočtu lovce Blřdofkvichta nedopadl závěr Trallongajského turnaje úplně opačně.“ Podívala se na Nobilexe. „Aspere, synku, tvá schopnost zvládnout i magický boj je naprosto ohromující - tedy na techničana. Ale Hórgandéva jsi s dopomocí tady děvčat zničil opravdu jen shodou okolností.

Lovec Blř totiž Hórgandévovi zatím daroval jen malý zlomek schopností, jaké správně dostat měl. Jeho síla sice byla víc než dostatečná k tomu, aby se vypořádal s Trallongaiou, ale skutečně plný rozsah moci měl obdržet až pak. Lovec Blř měl totiž obavu, že by si někdo mohl takového obrovitého potenciálu předčasně všimnout a být tím varován.

Plánovaná moc starlorda Hórgandéva měla být taková, že by mu byli srovnatelnými soupeři jedině reální mágové. Jen díky tomu že k jeho aktivaci nakonec nedošlo, dopadly věci tak jak jsou.“

Chvilku počkala, aby každý pochopil co se dělo.

„Jako další produkt střetu byl probuzen třetí reálný mág – princezna, vlastně nyní už královna Jakcidrakcidrony Grohórkirská. A pozor: ona pochází z Nuly. To by byl velmi vážný soupeř. Ještě štěstí, že než ji lovec Blř stihl použít, reální mágové z ní dokázali udělat svého spojence tím, že ji aktivovali svým kódem.“

„Trojice, říkáš?!“ zopakoval vládce Karh.

„Ano, je to přesně tak jak naznačuješ. Důsledkem toho, co proběhlo, tu nyní existuje triumvirát reálných mágů z vrchní, spodní i nulové sféry. Pevně věříme, že se stanou neprolomitelnou hrází proti dalším pokusům Starodávných se do nás nějak míchat.“

Vládce Karh svraštil obočí. „Válka reálných mágů proti Starodávným?! Naprosto chápu, že jsme nemohli zůstat stranou, protože při něčem takovém není nikdo koho by se to tak či onak netýkalo. Přes zmíněná rizika velice oceňuji i výsledek, který znamená pro nás i všechny další obydlené světy vidinu klidné budoucnosti. Ale, pramáti, u Leptona třikrát redefinovaného, jakto že mi o tom nikdo neřekl!!!“

Učinila omluvné gesto. „Protože o tom nikdo nevěděl.“

Znovu se rozhostilo ticho. Karh nebyl hlupák a došlo mu, že výsledek boje závisel na tom, jak moc se ho podaří utajit. Ačkoli cítil zlost nad tím, že se stal bez svého vědomí s celou svou říší pouhým nástrojem někoho jiného, musel uznat, že takové osudové tajemství by v jeho hlavě asi za určitých podmínek nebylo zcela bezpečně skryto.

„Měl s tím něco společného i Ramos Friore z Anti-Quayru?“ zeptal se po chvíli.

„Domníváme se že ano, pane,“ podotkl dvojzlatý velitel Rilph. „Chtěli jsme dle rozkazu využít zmatku a dostat bytosti, zavřené díky nesplněným zkouškám v komnatách, ven. Obsadili jsme jednu Xurskou loď, aby to navenek nebylo na nás, překonali zabezpečení turnajových komnat, ovládli je a otevřeli. Záchranná akce skončila úspěchem, díky čemuž jsme získali další vděčné spojence - až na jeden případ.“

„Jaký?“ podivil se Karh.

„Psíxifrička zmizela.“

„Zmizela?“

„Nenašli jsme jí. Přitom komnata nebyla sebemeně poškozená a dozorčí systémy stále hlásily, že je dosud uvnitř.“

Vládce jen mlčky kývl. Nemusel říkat to co napadlo každého: přesně tak nepochopitelně vypadají zásahy, které pocházejí právě od reálného mága Ramose Tagura Smrtiboha. No ovšem. I když šlo o boj jiných reálných mágů, z principu nemohl stát bokem. Správná odpověď tedy zní - dosud netušíme, jak moc s tím měl něco společného.

Mohla být Psíxifrička jeho tajný hráč? pomyslel si Asper. Dost možné! Znovu si připomněl svůj dojem, že bojovnice z živého kamene brala prestižní turnaj jen jako nějakou nevyhnutelnou, nijak

interesantní záležitost. Co tu doopravdy dělala? Měla něco z povzdálí jistit, a její pán ji následně odvolal, když její přítomnost přestala být nutná?

Podíval se na otce, pak na vědmu a viděl, že jejich myšlenky jsou shodné.

Sobháre nepatrně pokrčila rameny. „Snad už je všemu konec. Aspoň momentálně nevím o ničem co by hořelo, takže...“

Složila dlaně do rituálního pozdravu a všem se hluboce uklonila. „Jménem celé Deecanthovské říše, jménem vládce Kérala i jménem mým... nesmírné díky, techničané!“

Asper ztěžka vzdychl. „Tedy, Sobháre, ty mi dávaš co proto. Já si všech sedm kol myslím, že není nic důležitějšího než jestli zvítězím nebo ne, a teď vidím že jsem byl jen nepodstatnou veličinou v něčem šíleně větším.“

„Ale jistěže pro tebe nebylo nic důležitějšího,“ pousmála se vědma vlídně. „Byl to tvůj úkol, a zhostil ses ho výtečně.“

„S cizí dopomocí,“ upřesnil trochu trpce.

„Ano, s něčí dopomocí. Stejně jako reální mágové zvítězili zase s dopomocí tvou a bojovníka, nyní již krále, Kerana, a mnoha dalších. Ber to tak, že ve hře, kterou máme za sebou, nebylo malých úloh. Kdybys nezvítězil, museli by Hórgandéva zničit Hadronáři shora, děj se co děj...“

Asper těžce polkl. „Skutečně by užili SILNÉ zbraně i za cenu kdoví kolika obětí kolem...?“

Sobháre zvolna přikývla. „Záměrem anihilovat celou Arénu, kdyby se tvůj boj nepovedl, na sebe starlord Bimbl vzal nepředstavitelně velkou zodpovědnost. Ano, skutečně by to znamenalo desetitisíce obětí, a vina za jejich smrt by padla na něj a celý Hadronášský řád, protože pravý důvod nikdo nesmí zveřejnit.“

Ale kdyby Hórgandév rozpoutal boj s reálnými mágy, oběti by se počítaly v desetimilionech. A pokud by nedej Lepton zvítězil a přivedl sem Starodávného, už by nikoho nezajímalo počet mrtvých lidí, protože by umíraly celé světy. To, co vnímáš jako kruté, bezcenné zlo, by bylo ve skutečnosti tou nejmenší nevyhnutelnou obětí...“

Mladíka mrazilo v žaludku. Znovu byl šokován tím, co všechno bylo v sázce. „Doufám,“ řekl tiše, „že v něčem takovém nebudu muset účinkovat moc často, ano...?“

„Ale jistěže ne,“ usmála se vědma laskavě. „V žádném případě ne častěji, než bude nezbytné!“

„Takže konec dobrý, všechno dobré,“ uzavřel Karh Arsia. „Kdo z vás bude mít chuť a čas, toho nesmírně rád uvidím na slavnostním programu, který Trallongaia uspořádá podle tradice k oslavě Velmistra turnaje, a také jako výraz vděčnosti za to, co jsme pro ni my, Deecanthovci i Hadronáři udělali. Budeme moci aspoň na chvíli zahodit všechny tíživé starosti, odpočinout a pobavit se. Rozchod.“

„No konečně,“ zvedl se Asper, mrkl na Filliar a podal jí ruku. „Je mi jasné, že několik dní budeme nezbytným zlatým hřebem oslav. Ale pak si uděláme vlastní volno. Jsi pro?“

To tě tvůj přísný otec jen tak pustí? pousmála se. Jsi Velmistr Trallongajského turnaje - počítej s tím, že z kolotoče politické slávy nevypadneš několik let!

„Ale než se kolotoč roztočí, bude mít otec jinou zábavu - rozhovory s pramáti a Andháem. Řekl bych, že to bude hodně dlouhé a složité vysvětlování, které mu oba dluží, takže nebude mít čas starat se o to, co kde vyvádí jeho nezbedný syn. A co tvoje strážkyně Naren? Pustí zas ona tebe někam samotnou?“

Zkusím ji doma zamknout až bude ve vaně, a vzít roha, směly se její myšlenky. „A když se to nepovede... tak zas budeme mít přesilu!“ dodala najednou vesele nahlas.

Spolu s dalšími lidmi, kteří mířili za svými dalšími povinnostmi či zájmy, odcházeli z vládcovy auly.

Karh oba mladé sledoval dlouhým pohledem. Pak si všiml, že stejným směrem míří i oči Sobháre. Místo spokojenosti pocítil nový záchvěv znepokojení.

„Viribus unitis,“ řekl tiše. Vstal a přišel k ní. „Silami společnými. Ti dva jsou jen náhoda, nebo v tom snad můžu vidět symbol pro události budoucí?“

„Vadilo by ti to, drahý Karhu?“ opáčila tiše.

„Ale no tak, pramáti. Jako kdyby záleželo na tom, co kdo z nás chce nebo nechce!“

„Zvláštní, vid’?“ pousmála se teskně. „Kdekdo si určitě myslí, jak musíme být šťastni a spokojeni díky svému postavení a moci. Přitom jsme snad největší otroci ze všech, protože nám události a povinnosti doslova diktují jedinou cestu, kterou se musíme ubírat...“

„Tomu se říká optimalizace,“ kontroval střízlivěji. „Když chceš nejlepší výsledek, zákonitě nemáš moc na vybranou co a jak dělat. Každé vítězství něco stojí.“

„Bolí mě duše při pomyšlení na to co všechno budou stát naše další vítězství,“ poznamenala sotva slyšitelně.

Tak jako Deecanthovci uměli do určité míry díky svým nedostižným duchovním schopnostem odečítat budoucnost, technicky založeným Lastakarijcům k podobnému účelu sloužila holistika, hovorově trefně označovaná jako počítačové orákulum. A oba věděli, že pokud se události vydají směrem k další spolupráci obou říší, čeká je v blízké budoucnosti nějaký hodně zapeklitý problém.

A dosud nebylo vůbec jasné, zda bude lepší ho přijmout a řešit, anebo se mu pokusit vyhnout... a tím bezpochyby potkat docela jiná protivenství.

„Možná už je rozhodnuto, aniž o tom víme,“ vydechla.

„Možná,“ připustil vládce Karh těžkým hlasem.

Zlehka ho vzala za paži. „Nekažme si tím aspoň nejbližší chvíle. Co nás čeká, to rozhodně nezmeškáme.“

Pobaveně se usmál. „Jak výstižné! Je tím řečeno úplně vše, ale současně vůbec nic. Kdybych tě neznal, tyhle tvoje řeči by mi opravdu chyběly!“

„Mých řečí si na nadcházejících oslavách možná užiješ víc než ti bude milé!“ zasmála se. „Ó, jak galantní umíš být!“ dodala, když jí dvorně nabídl rámě.

בני אדם

Bimbl

Naren

Tenerxea

386

Nobilex

Hórgand